

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhoon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Crieewood Baptist Church, Nashville, Tennessee
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhoon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhoon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, Bonus
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, Bonus
Phaisane Somsith, Homprakhoon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ພຣະເມຊີອາສຳລັບທຸກຄົນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 1:1-6, 16-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ 1:1-17

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ເຮັດຄວາມຫວັງຂອງຄົນຍິວແລະຄົນທົ່ວໄປສຳເຮັດກຽວກັບ
ພຣະເມຊີອາ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະເວົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ ວ່າພຣະເມຊີອາແມ່ນສຳລັບທຸກຄົນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍວ່າເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຢຊູ ເປັນມາຢ່າງໃດ. ພຣະອົງຈະສະ
ເດັດມາເພື່ອທຸກຄົນໄດ້ຢ່າງໃດ.

ເລື່ອງທີ່ກຳລັງເນັ້ນໜັກ

ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູກັບທຸກຄົນໃນສະຫະຣັດ, ແລະໃນທົ່ວໂລກ
ຝຶກຝົນ, ຈັດຕັ້ງ ຜູ້ນຳເພື່ອການຮັບໃຊ້

ຄຳນຳ

ການມີພີ່ນ້ອງຫລາຍກໍດີ ເພາະຈະໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອກັນຍາມຕົກທຸກໄດ້ຍາກ. ມີພີ່ນ້ອງຢູ່ຫລາຍບ້ານຫລາຍ
ເມືອງກໍດີເຫມືອນກັນ ເພາະເວລາເດີນທາງໄປຫັນມາໜີ້ ກໍຈະໄດ້ມີບ່ອນພັກເຊົາ. ເຊື້ອສາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ເປັນເຊື້ອສາຍທີ່ໃຫຍ່ຫລາຍ. ແລງວັນນຶ່ງ ຫລັງຈາກກິນເຂົ້າແລງແລ້ວ, ຕອນທີ່ພໍ່ຕູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດ
ຢູ່, ເພິ່ນໄດ້ເລົ່າເລື່ອງລາວຂອງຍາດພີ່ນ້ອງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງຢ່າງຍິດຍາວ. ໃນນັ້ນກໍມີທັງຢູ່ໄກ້ແລະຢູ່ໄກ, ມີ
ທັງຄົນທຸກຈົນແລະຮັ່ງມີ, ມີທັງຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງໃນປະເທດຊາດແລະຄົນບໍ່ມີຊື່ສຽງ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຟັງແລ້ວ
ກໍເຫັນໄດ້ວ່າໃຫຍ່ແລະຫລາຍສົມຄວນ ຈົນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈະຈົດຈຳທຸກຄົນໄດ້. ໃນພຣະທັມຄຳພີ
ເມື່ອອ່ານແລ້ວເຮົາຈະເຫັນໄດ້ວ່າເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຢຊູກໍບໍ່ແມ່ນໜ້ອຍ. ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາທັງຫລາຍ
ຄິດວ່າພຣະເຢຊູເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີຍາດພີ່ນ້ອງ. ບັນດາລາຍຊື່ທີ່ພວກເຮົາຈະເຫັນໃນບົດຮຽນຕໍ່ໄປນີ້ເປັນເຊື້ອ
ສາຍຂອງພຣະເຢຊູ ແລະກໍຍັງເປັນຄວາມຫວັງສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນ.

1. ເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຢຊູ

ເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຢຊູທີ່ມັດທາຍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ນີ້ ຈະເຫັນໄດ້ວ່າມີທັງຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງແລະຄົນທີ່ບໍ່ມີຊື່ສຽງ, ມີ
ທັງຄົນທີ່ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນຊື່ ແລະບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຊື່ຈັກເທື່ອກໍມີ. ລາງເທື່ອພວກເຮົາເມື່ອເຫັນຊື່ແລ້ວກໍ
ຕ້ອງຄິດວ່າ ໂອຜູ້ນີ້ກໍແມ່ນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງພຣະເຢຊູນີ້. ການສຶກສາປວັດຂອງຄອບຄົວພຣະເຢຊູເປັນສິ່ງ
ສຳຄັນຫລາຍ ເພາະພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນໃຜມາຈາກເຊື້ອສາຍໃດ. ພວກຍິວທີ່ລໍຄອຍພຣະອົງ
ກໍຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະເມຊີອາແມ່ນຜູ້ໃດແທ້. ໃນລາຍຊື່ທີ່ສືບເຊື້ອສາຍກັນມານີ້ ຫວັງວ່າຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີ
ຄວາມແນ່ໃຈຂຶ້ນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມມັດທາຍຍັງໄດ້ບັນທຶກລະອຽດແລະຈະແຈ້ງໃນປວັດການເກີດຕ່າງໆ. ຊີວະປວັດໃນມັດທາຍ
ບົດທີ 1 ນີ້ ເປັນກຸນແຈດອກສໍາຄັນທີ່ຈະເຍືອງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນດວງສວ່າງ
ແລະແມ່ນການບໍ່າວປະກາດຢ່າງແທ້ຈິງ. ມັດທາຍບັນທຶກຂ່າວປະເສີດນີ້ຂຶ້ນມາໂດຍອີງໃສ່ປະສົບການຂອງ
ຕົວເອງ, ທີ່ເພິ່ນໄດ້ຖືກຮຽກເອີ້ນໃຫ້ປ່ຽນແປງແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ ແລ້ວເພິ່ນກໍໄດ້ຮູ້ເຖິງພັງອໍານາດກ່ຽວ
ກັບການຄົ້ນພຣະຊົນ ໃນການຖວາຍຊີວິດຂອງພຣະຄຣິດ. ເພິ່ນຍັງໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງການເຂົ້າເຖິງຄົນ,
ການໄດ້ຍິນສຽງ ຊຶ່ງບາງຄົນກໍປະຕິເສດ, ການປາກົດເຫັນທີ່ແປກປະຫລາດ. ພຣະເຢຊູຍັງເປັນຜູ້ນຶ່ງທີ່ໃຫ້ຄວາມ
ຫວັງແກ່ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຫວັງ.

ມັດທາຍເຫັນເຖິງການເກີດຂອງພຣະເຢຊູແລະພຣະຄຸນຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍແກ້ວຂຍາຍ
ແກ້ວຂຍາຍນັ້ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຫັນວ່າ ພຣະເຢຊູຍັງໄດ້ສ້າງສິນຄົນໃນສັມຍເດີມ ທີ່ໄດ້ສໍາແດງພຣະຄຸນຂອງ
ພຣະເຈົ້າຕລອດມາ, ພຣະອົງຊົງສະຖິດຖ້າມກາງເຮົາທັງຫລາຍ ຊຶ່ງບໍ່ຮູ້ບຸນດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງທຸກ
ຢ່າງ. (ໂຍຮັນ 1:14)

ໃນພຣະທັມຂ່າວປະເສີດມັດທາຍນີ້ ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງຄຣິສຕະຈັກ ຄືຄຣິສຕະ
ຈັກຕ້ອງເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໃຫຍ່ ແລະຕ້ອງເຫັນພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຄວາມຫວັງຂອງໂລກ.
ຄຣິສຕະຈັກຕ້ອງຍິດຫມັ້ນໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຈະຊະນະການແບ່ງແຍກໄດ້.

ຄຣິສຕຽນສ່ວນຫລາຍມັກຈະຈໍາກັດຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ເອົາຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າມາຈໍາກັດ ໃສ່ໃຈ
ຂອງຕົວເອງ, ແລະກໍຍັງຈໍາກັດຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າອີກ, ແຕ່ວ່າຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄອບຄົວໃຫຍ່
ຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະປະມານໄດ້.

2. ແນໃສ່ພຣະເຢຊູ: (ມັດທາຍ 1:1-6)

ພວກເຮົາຈະເລີ້ມເລົ່າເຮືອງພຣະເຢຊູຢ່າງໃດ? ຄໍາຕອບກໍຂຶ້ນຢູ່ວ່າເຮົາຈະເລົ່າໃຫ້ໃຜຟັງ. ສໍາລັບມັດທາຍ
ແມ່ນມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະເລົ່າໃຫ້ຄົນເຮັບເຮືອງ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າຄົນເຮັບເຮືອກໍລັງລໍຖ້າເບິ່ງຄໍາສັນຍາທີ່ຜູ້ທໍານວາຍ
ໃນພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ທໍານວາຍເອົາໄວ້. ເພິ່ນຮູ້ດີວ່າຜູ້ຄົນລໍຖ້າດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະທຸກສິ່ງກໍມີດຽບ
ຢູ່ເປັນເວລາເທິງນານ. ມັດທາຍໄດ້ເກາະກ່າຍເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຢຊູເພື່ອໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຮູ້ວ່າກ່ອນພຣະ
ເຢຊູຈະສະເດັດລົງມາປະສູດທີ່ເບັດເລເຮັມນັ້ນ ມີຄວາມເປັນມາຢ່າງໃດ.

ມັດທາຍໄດ້ແນະນໍາພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະເມຊີອາ ຫລື ພຣະຄຣິດ. ພາສາກຣີກ ຄໍາວ່າ ຄຣິດ (Christ) ໄດ້
ມາຈາກພາສາເຮັບເຮື ຊຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າຜູ້ທີ່ຖືກເຈີມ. ຕາມປວັດສາດຂອງຄົນເຮັບເຮືແລ້ວຈະເປັນກະສັດ
ຫລືເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ຄົນນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຖືກເຈີມເສັຍກ່ອນ. ຫລາຍຮ້ອຍປີຜ່ານມາ
ປະຊາຊົນກໍຍັງລໍຖ້າການລົງມາຊ່ວຍ ໂຜດຕາມຄໍາທໍານວາຍ.

ມັດທາຍໄດ້ເລັ່ງໃສ່ພຣະເຢຊູວ່າເປັນລູກຂອງດາວິດ, ເປັນລູກຂອງອັບຣາຮາມ, ກໍເພາະວ່າໃນສັຕຸວັດທໍາອິດ
ດາວິດມີຊື່ສຽງຫລາຍ ແລະກໍສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກອັບຣາຮາມດ້ວຍ. ມັດທາຍຍັງເຊື່ອມໂຍງຄໍາສັນຍາທີ່
ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໄວ້ຕໍ່ອັບຣາຮາມວ່າພຣະອົງຈະກະທໍາໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງທ່ານໄດ້ຮັບພຣະພອນ (ປຖກ.
12:1-3) ມັດທາຍຍັງຍືນຍັນວ່ານີ້ລະຄືຜູ້ນຶ່ງທີ່ຈະເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຄົບຖ້ວນ, ແລະ
ເພິ່ນຍັງໄດ້ບໍ່າວປະກາດວ່າພຣະພອນທີ່ຈະຜ່ານອັບຣາຮາມນັ້ນແມ່ນຕ້ອງມາຈາກພຣະເຢຊູ.

ໃນພຣະທັມຂໍ້ນີ້ ພວກເຮົາຈະເຫັນຊື່ຂອງຜູ້ຍິງ 4 ຄົນຄື: ທາມາ, ຣາຮັບ, ຣຸດ ແລະພັລຍາຂອງອູຣິຢາ. ຜູ້ຍິງທັງ 4 ຄົນນີ້ສຳຄັນຫລາຍ ເພາະວ່າພວກຍິງສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະບໍ່ກ່າວຫລືບັນທຶກໄວ້ຫລາຍ, ຈະສືບເຊື້ອສາຍແລ້ວຈະມາຕາມເຊື້ອສາຍຂອງພໍ່. ມັດທາຍບັນທຶກໄວ້ກໍເພາະວ່າເພິ່ນຢາກໃຫ້ເຫັນຊີວິດທີ່ບໍ່ຄົບຖ້ວນ ສົມບູນ ຊີວິດທີ່ສູ້ຊົນ ຊີວິດທີ່ມີບັນຫາ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຍັງທຳງານຜ່ານຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ດ້ວຍວິທີຂອງພຣະອົງ.

3. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສ້າງເຊື້ອສາຍຂອງພຣະອົງເອງ: (ມັດທາຍ 1:16-17)

ພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວທີ່ສາມາດສ້າງຕົ້ນໄມ້ຈະເປັນຕົ້ນມີ້, ຕົ້ນມ່ວງ, ຕົ້ນສີດາຫລືຕົ້ນຍໍາໃຍກໍຕາມ. ເຊັ່ນດຽວກັບເຊື້ອສາຍຂອງພຣະອົງ ກໍແມ່ນພຣະອົງຜູ້ດຽວຊຶ່ງກະທຳໃຫ້ເຊື້ອສາຍຂອງພຣະອົງສືບລົງມາ. ຊື່ທີ່ມັດທາຍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ນັ້ນສ່ວນຫລາຍແມ່ນພວກເພິ່ນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຈາກພຣະເຈົ້າຜ່ານມາ. ເພິ່ນຍັງໄດ້ຊື້ໃຫ້ເຫັນອີກວ່າ ເຊື້ອສາຍຈາກການລຳດັບລົງມາມີ 14 ຊົ່ວຄົນ, ຊຶ່ງແຕ່ລະ 14 ຊົ່ວຄົນແມ່ນປວດສາດທີ່ດີເດັ່ນຂອງອິສຣາເອນ.

14 ປີພາກທຳອິດແມ່ນພຣະສັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມ ຕໍ່ມາເຖິງດາວິດ. (ມັດທາຍ 1:1-6)

14 ປີຕໍ່ມາແມ່ນຈາກເວລາທີ່ອິສຣາເອນເສັຍຊັຍ ອານາຈັກຖືກແບ່ງເປັນສອງຝ່າຍ ປະຊາຊົນຖືກກວາດໄປກຽບາບີໂລນ (ມັດທາຍ1:7-11)

14 ປີຕໍ່ມາອີກແມ່ນເວລາການໄຖ່ຖອນ ຈົນມາເຖິງສມັຍຂອງພຣະເຢຊູ (ມັດທາຍ 1:12-16)

ໃນສມັຍຕ່າງໆນີ້ ພຣະເຈົ້າຊຶ່ງທຳງານຢູ່ຕອນລອດເວລາ ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ ຫລືວ່າເປັນເວລາທີ່ສະດວກສະບາຍກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເວລາທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແລະຂາດຄວາມເຊື່ອກໍຕາມພຣະອົງບໍ່ຊຶ່ງລົດລະຈາກພວກເຂົາເຈົ້າເລີຍ. ຈຸດສ່ວນໃຫຍ່ໃນຕອນນີ້ ກໍຄືວ່າພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງພວກເຮົາຢ່າງບໍ່ໄດ້ຄິດຄາດຝັນມາກ່ອນເລີຍ. ມັດທາຍລວບລັດຕັດຕອນເຂົ້າມາຫາຈຸດສຳຄັນເລີຍ ຄືວ່າຢາໂຄບມີລູກຊາຍຊື່ໂຢເຊບ ຜູ້ເປັນສາມີຂອງນາງມາຣີອາ ພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະຄຣິດ ກໍຊຶ່ງບັງເກີດມາຈາກນາງມາຣີອາຜູ້ນີ້ ຜູ້ຊຶ່ງພວກເຮົາທັງຫລາຍເອີ້ນທ່ານວ່າ ພຣະເມຊີອາ. (ມັດທາຍ 1:16)

ໃນພຣະກິຕິຄຸນມັດທາຍນີ້, ນາງມາຣີອາ, ມານດາຂອງພຣະເຢຊູ, ໄດ້ຊື້ໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງການຍອມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ການຖ່ອມຕົວ. ນາງໄດ້ຮັບເອົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ນາງໄດ້ເກັບເອົາຄວາມຮູ້ສຶກ ເຊື່ອງໄວ້ໃນໃຈທີ່ນາງຈະໄດ້ເປັນມານດາຂອງພຣະເມຊີອາ ຜູ້ທີ່ໂລກກຳລັງລໍຄອຍຢູ່. ແລະລາວກໍຮູ້ດີວ່າຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດແລະຄວາມຂົ່ມຂື່ນຈັກພຽງໃດ ໃນເວລາທີ່ນາງຖືກປະຕິເສດ.

ທນູນໃຈໃນການກະທຳ:

ຖ້າຄົນຂອງພຣະເຢຊູຫາກມາໂບດກັບພວກເຮົາໃນວັນນີ້ ພວກເຮົາກໍຍັງຈະໄດ້ຄິດເຖິງຄົນທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມາເທື່ອ. ຈຶ່ງຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຊຶ່ງທຳງານໃນຊີວິດຂອງທຸກໆຄົນ. ສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນທຳກໍຄືແບ່ງປັນເລື່ອງຂອງພຣະ

ເຈົ້າໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ເຮົາພົບ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຂີດເສັ້ນກັນຕົວເອງ ເພາະວ່າທຸກຄົນແຕກຕ່າງກັນ, ບາງເທື່ອຄົນພວກນີ້ອາດຈະທ່າງານຂອງພວກເຮົາໄດ້ດີກໍອາດຈະເປັນໄດ້.

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນການຍາກ ທີ່ຈະປະກາດເລື່ອງຂອງພວກເຮົາ ໃຫ້ຄົນທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນກັບພວກເຮົາ?
2. ພວກເຮົາຄວນຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍບາດກ້າວອັນໃດ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ສັງຄົມບໍ່ມີຄວາມແຕກແຍກກັນ?
3. ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງອັນໃດແດ່ບໍ່ ເມື່ອເຫັນປັດເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຮົາແລ້ວ?
4. ເມື່ອໄດ້ຮຽນຜ່ານມາແລ້ວ ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ຄືແນວໃດ? ພວກເຮົາມີຈຸດປະສົງໃຫ້ຮວມກັນ ຫລືວ່າໃຫ້ແຕກແຍກກັນ?
5. ສິ່ງທີ່ຮຽນຜ່ານມາ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢາກປ່າວປະກາດໄປທົ່ວໂລກບໍ່? ຫລືວ່າຖ້າເຮົາຫາກໄປເອງບໍ່ໄດ້ ເຮົາຈະມີແນວຄິດອັນໃດແດ່ບໍ່ ທີ່ຈະຊ່ວຍໃນການປ່າວປະກາດເລື່ອງຄວາມຮັກຂອງພວກເຮົາແລ້ວ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດທີ 2

ພຣະເຢຊູ-ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ-ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳຫລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 1:18-25

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ 1:18-25

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູ, ຜູ້ເປັນພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ, ຜູ້ນຳຄວາມລອດພົ້ນມາຫາພວກເຮົາ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການປະສູດຂອງພຣະເຢຊູມີຄວາມຫມາຍຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍເຖິງການປະສູດຂອງພຣະເຢຊູວ່າມີຄວາມຫມາຍຢ່າງໃດ ແລະຈະເປັນພະຍານຢ່າງໃດຕໍ່ຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ?

ເລື່ອງທີ່ກຳລັງເນັ້ນໜັກ

- ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູກັບທຸກຄົນໃນສະຫະຣັດອະເມຣິກາ, ແລະໃນທົ່ວໂລກ
- ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນໃນນາມພຣະເຢຊູຄຣິດ
- ຝຶກຝົນ, ຈັດຕັ້ງຜູ້ຮັບໃຊ້, ໃນຄຣິສຕະຈັກເພື່ອອອກໄປປ່າວປະກາດ

ຄຳນຳ

ສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຝັນມັກຈະເກີດຂຶ້ນແກ່ພວກເຮົາເລື້ອຍໆ. ຍິ່ງຄົນນຶ່ງໄດ້ມາເລົ່າເລື່ອງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງວ່າ: ທ່ານໝໍໄດ້ບອກລາວວ່າ ເຈົ້າກຳລັງຈະໄດ້ເປັນແມ່ຂອງເດັກ. ລາວມີຄວາມດີໃຈຫລາຍ, ລາວຄິດໄວ້ວ່າຈະໄດ້ນຳພາລູກໄປໂບດໄປວິຫານເຫມືອນຄົນອື່ນໆ, ແລະຄຣິສຕະຈັກຂອງລາວກໍຈະມີຄົນເພີ່ມຂຶ້ນ. ລາວຄາດຫວັງໄວ້ຫລາຍຢ່າງ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ສິ່ງທີ່ດີໆທັງນັ້ນ. ເຊົ້າວັນນຶ່ງລາວກໍໄປໂບດທັມດາ, ແຕ່ປາກົດວ່າມີອັນໃດອັນນຶ່ງຜິດປົກຕິ, ຄືເລືອດຂອງລາວໃຫລອອກມາ, ແຕ່ລາວກໍຄິດວ່າຄົງຈະເປັນທັມດາ. ແລະແລ້ວເລືອດຂອງລາວກໍໃຫລອອກມາຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ລາວອະທິຖານຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນໃຈວ່າ "ຂໍຢ່າໃຫ້ມີຜົນສະທ້ອນອັນໃດກ່ຽວກັບລູກເລີຍ." ແຕ່ແລ້ວຄວາມຫວັງໃຫມ່ໆຂອງລາວກໍຕ້ອງພັງທະລາຍໄປ ຄືລູກທີ່ເຂົາກຳລັງຖືພານັ້ນໄດ້ຫລຸອອກມາ.

ເວລາພວກເຮົາພົບກັບບັນຫາໃຫຍ່ຢ່າງນີ້, ບາງຄັ້ງພວກເຮົາມັກຈະທັນມາເພິ່ງຕົວເອງຫລາຍກວ່າ, ເຫັນບັນຫາໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາມັກຫາທາງອອກແບບສະບາຍໆ ຫລືບໍ່ກໍຕໍ່ສູ້ໄປຈົນເຖິງເຄິ່ງທາງແລ້ວຈຶ່ງຄິດເຖິງພຣະເຈົ້າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນບົດຮຽນນີ້ຈະສອນໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເຖິງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະຊົງເປັນຜູ້ນຳພາ ໃນການຊົງປະສູດພຣະກຸມມານເຢຊູ.

1. ຄວາມເຈັບປວດໃນການປ່ຽນແປງ: (ມັດທາຍ 1:18-19)

ໃນສັດວັດທຳອິດ ການແຕ່ງງານຂອງພວກຍິວມີຄວາມແຕກຕ່າງຈາກພວກເຮົາໃນປັດຈຸບັນນີ້. ບາງຄູ່ກໍແມ່ນພໍ່ແມ່ເປັນຜູ້ເລືອກໄວ້ໃຫ້, ບາງຄູ່ກໍແມ່ນເຫັນກັນມາແຕ່ນ້ອຍໆ, ແລະບາງຄູ່ກໍເຫັນກັນພຽງສັ້ນໆ ແລ້ວກໍແຕ່ງງານກັນໂລດ. ໃນກໍລະນີຂອງໂຢເຊບແລະມາຣີອາກໍອາດຈະເປັນວ່າພໍ່ແມ່ຫມັ້ນໄວ້ໃຫ້. ທັງຄູ່ອາດຈະເຫັນກັນມາແຕ່ນ້ອຍຫລືບໍ່ກໍໃຫຍ່ມາແລ້ວຈຶ່ງເຫັນກັນ ເມື່ອທັງຄູ່ທາກເຫັນວ່າເໝາະສົມພໍ່ແມ່ກໍຈັດການໃຫ້ທັນທີ.

ເມື່ອຫມັ້ນກັນແລ້ວທັງສອງຝ່າຍກໍລໍຄອຍວັນທີ່ຈະແຕ່ງງານມາເຖິງ. ໃນເວລາທີ່ລໍຄອຍຢູ່ນີ້ ໂຢເຊບກໍໄດ້ຮັບຂ່າວທີ່ບໍ່ດີ. ເພິ່ນມີຄວາມເສັຍໃຈຫລາຍ, ເໝາະຄວາມຫວັງທີ່ໄດ້ຕັ້ງໄວ້ນັ້ນໄດ້ພັງທະລາຍລົງ. ແຕ່ວ່າເພິ່ນເປັນ "ຄົນຊອບທັມ" ຫມາຍຄວາມວ່າເພິ່ນພະຍາຍາມທີ່ຈະຮັກສາກົດບັນຍັດແລະຕາມຣະບຽບການບ້ານເມືອງ. ໃນກໍລະນີນີ້ ຖ້າໂຢເຊບຫາກປະກາດວ່ານາງມາຣີອາໄດ້ທຳລາຍຄຳສັນຍາແລະມີລູກກັບຜູ້ອື່ນ ນາງກໍຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດຢ່າງຫນັກ ຄືຕ້ອງຖືກຄວາງກ້ອນຫີນໃສ່ໃຫ້ຕາຍ (ພຣະບັນຍັດສອງ 22:13-21) ໂຢເຊບເປັນຄົນຊອບທັມ ແລະກໍຍັງເປັນຄົນອົດທົນບໍ່ຍອມເວົ້າສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ດີອອກມາຢ່າງໆຢາຍໆ. ເພິ່ນຮັກແລະເປັນຫ່ວງມາຣີອາຫລາຍ. ເພິ່ນບໍ່ຢາກໃຫ້ມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນກັບມາຣີອາຜູ້ທີ່ເພິ່ນຮັກ. ແຕ່ເມື່ອເຫດການເປັນດັ່ງນັ້ນ ເພິ່ນກໍຊອກຫາວິທີຈະແກ້ໄຂໂດຍບໍ່ໃຫ້ມີອັນໃດຜິດແປກໄປຈາກທັມດາ ຫລືຖ້າຈະເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄືວ່າແກ້ໄຂແບບງຽບໆ. ຄິດແລ້ວຄິດອີກ ແທນທີ່ບັນຫາຈະຫລຸດລົງ ກົງກັນຂ້າມມັນຊ້າກັບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ຄືບໍ່ສາມາດຫລັບຕາລົງໄດ້, ຫິນທາງທີ່ຈະແກ້ກໍມົດມົວ, ເພິ່ນຕ້ອງການຜູ້ຊ່ວຍ, ໃຜຈະມາເປັນຜູ້ຊ່ວຍ?

2. ຜູ້ທີ່ຈະມາຊ່ວຍທ່ານ: (ມັດທາຍ 1:20-23)

ທ່ານເຄີຍຕັດສິນໃຈໃນບັນຫາໃຫຍ່ໆຫລືບໍ່? ຕ້ອງມີຄວາມຣະມັດຣະວັງຫລາຍໆແມ່ນບໍ່? ເໝາະວ່າບໍ່ຢາກໃຫ້ມີຄວາມຜິດພາດ. ປັດຈຸບັນນີ້ ໂຢເຊບກໍກຳລັງຢູ່ໃນສະພາບການທີ່ຫນັກຫນ່ວງ ກິນບໍ່ເຂົ້າຄາຍບໍ່ອອກ. ເພິ່ນຕັດສິນໃຈວ່າຈະຖອນຫມັ້ນຈາກນາງມາຣີອາ ແຕ່ວ່າບໍ່ຢາກໃຫ້ນາງໄດ້ຮັບຄວາມອັບອາຍຂາຍຫນ້າ. ໃນຂະນະທີ່ບັນຫາກຳລັງສັບສົນວຸ້ນວາຍຢູ່ນີ້ ທູດສວັນຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ມາປາກົດແກ່ເພິ່ນ. ການປາກົດນີ້ກໍແມ່ນມີເຫດຜົນຢູ່ສອງຢ່າງຄື: 1. ເພື່ອຄຳປະກັນວ່າແມ່ນໂດຍຣິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ. 2. ຍັງຍືນວ່າເປັນພຣະປະລິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຳເວົ້າຄຳດຽວກັນທີ່ທູດສວັນເຕືອນນາງມາຣີອາ ກໍຄືວ່າ "ຢ່າຊູຢ້ານ" ຊຶ່ງ ຄຳເຕືອນນີ້ ລູກາກໍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ເໝືອນກັນໃນ ລູກາ 1:30.

ຄຳເຕືອນຂອງທູດສວັນຕໍ່ໂຢເຊບວ່າ ການທັງປວງນີ້ແມ່ນເພື່ອຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກ່າວໄວ້ດ້ວຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາວ່າ ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຈະຊົງສະແດງຫມາຍສຳຄັນໃຫ້ເຈົ້າເຫັນດັ່ງນີ້ ຄືຍິງສາວຜູ້ໜຶ່ງຈະຖືພາແລະອອກລູກມາເປັນຊາຍ ນາງຈະຕັ້ງຊື່ໃຫ້ລູກນີ້ວ່າ "ອິມມານູເອນ" (ເອຊາຢາ 7:14; ມັດທາຍ 1:23) ໂຢເຊບອາດຈະເຄີຍໄດ້ຍິນຜ່ານມາຫລາຍແລ້ວໂດຍຜ່ານຜູ້ປະກາດພຣະທັມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າວ່າພຣະອົງໃກ້ຈະສະເດັດມາແລ້ວ, ແລະຈະສະເດັດມາຢູ່ຖ້າມາກາງຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອກ່າວເຖິງເປົ້າໝາຍ, ກ່ອນໜ້ານີ້ ໂຢເຊັບຄິດວ່າກຸ່ມມານທີ່ຈະມາປະສູດນັ້ນແຫລະຄືຕົວບັນຫາ. ແຕ່ ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຮັບການແຈ້ງຂ່າວແລ້ວ ເພິ່ນຈຶ່ງຮູ້ວ່າກຸ່ມມານຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະເປັນຜູ້ແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້. ພຣະກຸ່ມມານຈະເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ແກ່ມະນຸດໂລກທັງມວນ. ເປົ້າໝາຍແມ່ນສິ່ງທີ່ນໍາພາໄປໃຫ້ເຖິງຈຸດ ສໍາເລັດຂອງຊີວິດ ຖ້າຫາກບໍ່ມີເປົ້າໝາຍຊີວິດກໍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໄປເຖິງໃສ.

ເມື່ອພວກເຮົາຮັບເອົາເປົ້າໝາຍແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ການອະທິຖານ ກໍຈະມີການປ່ຽນແປງ. ແນວຄິດແຜນການຂອງພວກເຮົາດີທຸກຄົນ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຈໍາຄໍາຂອງຜູ້ທໍານວາຍ ທີ່ໄດ້ປະກາດຢູ່ທຸກໄລຍະວ່າ ວັນນຶ່ງຈະມີພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພື້ນ ສະເດັດມາເຜດໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ພຣະສັນຍາກ່ຽວກັບການປະສູດຂອງພຣະເຢຊູ, ການໃສ່ຊື່ ທູດສວັນກໍໄດ້ປະກາດຢ່າງຈະແຈ້ງ (ມທ 1:21) ຄົນ ຍິວໃນສັຕວັດທໍາອິດມີຄວາມຫວັງວ່າພຣະເມຊີອາຈະມາໄຖ່ ມາຂໍຮະລ້າງບາບໃຫ້ແກ່ຄົນອິສຣາເອນ ເພື່ອ ຈະໄດ້ອອກຈາກອໍານາດການປົກຄອງຂອງກູງໂຣມ. ການສະເດັດມາຂອງພຣະເມຊີອານີ້ ແມ່ນເພື່ອໄຖ່ມະ ນຸດທັງຫລາຍໃຫ້ຫລຸດພື້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຂົາ. ຈະເປັນການງ່າຍຫລາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດການ ມືນງົງໄດ້ ເພາະຄົນທັງຫລາຍບໍ່ຢາກຮັບວ່າຕົນເອງເປັນຄົນບາບແລະຕ້ອງການຜູ້ຊ່ວຍປະເພດນີ້. ດ້ວຍເຫດ ນີ້ພວກຍິວທັງຫລາຍຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເມຊີອາ ແລະປັດຈຸບັນນີ້ພວກເຂົາຍັງລໍຖ້າພຣະ ອົງຢູ່.

ຄໍາວ່າ "ອິມມານູເອນ" ໃນຂໍ້ທີ 23 ຊຶ່ງແປວ່າ "ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາ" ພວກເຂົາບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຂົາ, ພວກເຂົາປະຕິເສດວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີບັນຫາ, ພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບສາຣະພາບບາບ, ພວກເຂົາຍັງເຫັນແຕ່ຄວາມບາບຂອງຄົນອື່ນ.

3. ເຊື່ອຕາມຄວາມຝັນ: (ມັດທາຍ 1:24-25)

ສ່ວນຫລາຍພວກເຮົາມັກຝັນ, ແຕ່ຝັນແລ້ວກໍລືມໄປເມື່ອຕື່ນຂຶ້ນມາ. ຄວາມຝັນສາມາດແປໄປໄດ້ຫລາຍ ຢ່າງຕ່າງໆນາໆ. ໂຢເຊັບ, ຫລັງຈາກທີ່ເພິ່ນຕື່ນຂຶ້ນມາແລ້ວ, ເພິ່ນຢາກຈະປະຕິບັດຕາມຄວາມຝັນ ຫລືບໍ່ ຢາກປະຕິບັດກໍໄດ້. ແຕ່ວ່າເພິ່ນໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຟັງທູດສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະເພິ່ນເຂົ້າໃຈວ່ານັ້ນ ຄືຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການເຊື່ອຟັງຕາມຄວາມຝັນນີ້ປັນການປະຕິບັດໄດ້ຍາກສໍາຫລັບມະນຸດພວກເຮົາ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ເຫັນນໍາ. ແຕ່ໂຢເຊັບກໍາທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະຄໍາ ແລະກໍາທີ່ຈະຮັບເອົານາງມາຮືອາມາເປັນພັລຍາຂອງຕົນ. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ ທີ່ສຸດກໍຄື ທ່ານກໍາທີ່ຈະເຂົ້າມີສ່ວນຮ່ວມກັບແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເລື່ອງທີ່ພວກເຮົາກ່າວສອນກັນມາໃນວັນນີ້, ທຸກຢ່າງເປັນຄວາມຈິງ. ໂຢເຊັບແລະມາຮືອາຖືກຄົນກ່າວ ຂວັນນິນທາ ໃນແຄວ້ນນາຊາເຣັງ, ກະສັດເຮໂຣດຕິດຕາມທໍາລາຍ ຄວາມທຸກທໍຣະມານຈະຕົກຢູ່ເທິງບ່າ ຂອງທ່ານ.

ຄໍາແນະນໍາແລະການປະຕິບັດຕົວຈິງ

ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຕ້ອງການໆຄຳປະກັນວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ນໍາເຮົາແທ້ບໍ່, ພຣະເຈົ້າສະເດັດມາເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອເຮົາແທ້ບໍ່. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ຫ່າງໄກພວກເຮົາເຫລືອເກີນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ຫລົງລໍ່າພວກເຮົາແລ້ວ. ຖ້າຢາກຈະແນ່ໃຈແທ້ໆນັ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງດໍາເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈວ່າພຣະອົງຊົງສະຖິດຢູ່ດ້ວຍ. ພຣະທັມຂ່າວປະເສີດມັດທາຍໄດ້ປ່າວປະກາດວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາຢູ່ໃນຖ້າມກາງພວກເຮົາແລ້ວ, ໃນສະພາບຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດໃນຄໍາທີ່ວ່າ "ຕ້ອງລອດພົ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າ" ໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຄໍານີ້ມາກ່ອນ?
2. ພວກເຮົາຈະລອດພົ້ນຈາກບາບທີ່ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດເຮົາໃນທຸກວັນ ຢ່າງໃດ?
3. ຊີວິດຂອງໂຢເຊັບປ່ຽນແປງໄດ້ຢ່າງໃດ? ຖ້າໂຢເຊັບຢູ່ນໍາພວກເຮົາໃນທ້ອງນີ້ ພວກເຮົາຈະຖາມເພິ່ນວ່າຢ່າງໃດ?
4. ແມ່ນຫຍັງທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນເລື່ອງຂອງໂຢເຊັບແລະມາຣີອາ?
5. ເວລາໃດທີ່ທ່ານຕ້ອງການຄວາມລອດພົ້ນຫລາຍທີ່ສຸດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ຈົ່ງຊອກສແວງຫາພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 2:1-12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ ບົດທີ 2

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ພວກໂຫຣາຈານຊອກສແວງຫາ ແລະກໍໄດ້ເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູເພື່ອທຸກຄົນ ແລະພວກເຮົາຕ້ອງໄປຫາທຸກໆຄົນ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຢຊູເພື່ອທຸກຄົນ, ພວກເຮົາຈະເຮັດຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມຈິງໃນພຣະຄຳພີໃຫມ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊື່ໃຫ້ເຫັນເສັ້ນທາງວ່າ ພວກເຮົາຄວນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປ່າວປະກາດເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູ ໃຫ້ທຸກຄົນບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃກ້ຫລືໄກ

ເລື່ອງທີ່ກຳລັງເນັ້ນໜັກ

- ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູກັບທຸກຄົນໃນສະຫະຣັດອະເມຣິກາ, ແລະໃນທົ່ວໂລກ
- ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນໃນນາມພຣະເຢຊູຄຣິດ
- ຝຶກຝົນ,ຈັດຕຽມຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກເພື່ອອອກໄປປ່າວປະກາດ

ບົດນຳ

ວັນອາທິດນຶ່ງ, ໃນເວລາທີ່ກຳລັງສຶກສາພຣະຄຳຢູ່ໃນຫ້ອງ ກ່ຽວກັບເລື່ອງໂຫຣາຈານກຳລັງຊອກສແວງຫາພຣະເຢຊູ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາຍເຈັ້ງແລະສໍ້ດຳໃຫ້ທຸກຄົນແລ້ວກໍບອກວ່າໃຫ້ພາກັນຕອບຄຳຖາມນີ້ໄດ້ "ໃນເວລານີ້ ທ່ານກຳລັງຊອກສແວງຫາຫຍັງໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?" ສັງເກດເຫັນຫລາຍຄົນບໍ່ມີຄວາມກັງວົນຫຍັງຕໍ່ຄຳຖາມ ແຕ່ພິເສດກໍຄືເວລາຂ້າພະເຈົ້າອະທິບາຍວ່າໃຫ້ພວກເຮົາຂຽນຕາມໃຈ ບໍ່ວ່າໃຜຈະຂຽນອັນໃດກໍຕາມ. ພຽງແຕ່ໃຫ້ປາຍສໍ້ດຳຂຽນໄປເລື້ອຍໆ, ຂຽນໄປເລື້ອຍໆ ຈົນເຖິງ 10ນາທີ. ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ຮູ້ຈັກຈະຂຽນອັນໃດ ກໍໃຫ້ຕອບຕາມຄຳບອກກໍໄດ້ ຄືວ່າປີໃຫມ່ຈະມາເຖິງນີ້ ທ່ານຈະສແວງຫາຫຍັງກ່ອນຫມູ່ທັງຫມົດ. ທຸກຄົນກໍເລີ້ມກົ້ມໜ້າຂຽນຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງ.

ເວລາເຮົາແບ່ງປັນການຮັບຜິດຊອບທຸກຄົນກໍປະກອບສ່ວນແລະຊອກຫາຄຳຕອບ, ທ້າທາຍ, ກ້າຫານແລະກໍຍັງເຮັດໃຫ້ຄວາມຍ້ານຫາຍໄປ. ການສຶກສາກ່ຽວກັບການເດີນທາງຂອງໂຫຣາຈານ ກໍຄືການສຶກສາຂອງພວກເຮົາເພື່ອເພີ່ມເຕີມຄວາມເຊື່ອ. ການຊອກສແວງຫາຂອງມະນຸດຂອງເຮົານີ້ເປັນຄວາມຈິງ ຊີວິດຈຳເປັນຕ້ອງຈະເຮັດຂຶ້ນຈະຢຸດຢູ່ບ່ອນເກົ່າບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຊີວິດຄຣິສຕຽນຈຳຕ້ອງຈະເລີນຂຶ້ນໃນພຣະຄຣິດ.

1. ຜູ້ສແວງຫາມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ຄວາມຈິງ

ມັດທາຍ ບົດທີ 2:1-12 ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄຸນນະລັກສະນະໃຫຍ່ໆຢູ່ສອງຢ່າງຄື: ຈາກໂຫຣາຈານແລະ ຈາກກະສັດເຮໂຣດ. ໂຫຣາຈານຮັບແລະເຫັນວ່າເປັນການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເພິ່ນກຳປາກປະ ກອບສ່ວນໃນການນີ້ດ້ວຍ. ສ່ວນກະສັດເຮໂຣດເປັນຜູ້ຕາງໜ້າໃຫ້ແກ່ມະນຸດທຸກຍຸກທຸກສະໄໝທີ່ຍັງເປັນຄົນ ຕາບອດ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນການຈັດຕັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ ເຫັນສິ່ງດຽວຄືຢ້ານພຣະເຈົ້າຈະມາຍາດຄວາມສຸກສ່ວນຕົວ, ພຣະເຈົ້າຈະມາທຳໃຫ້ຊີວິດຂາດຄວາມສຸກ ກົງກັນຂ້າມກັບພວກໂຫຣາຈານ ພວກເຂົາເຈົ້າຕາງໜ້າໃຫ້ແກ່ ພວກທີ່ເຊື່ອແລະພວກທີ່ຖວາຍກຽດໃຫ້ແກ່ອົງພຣະເຢຊູ.

ພວກໂຫຣາຈານບໍ່ແມ່ນພວກຢົວເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນຕ່າງຊາດ ພວກເຂົາເຈົ້າພາກັນເດີນທາງໄກ ເພື່ອທີ່ຈະນຳ ຂອງທີ່ມີຄ່າມາຖວາຍແກ່ກຸ່ມມານເຢຊູ. ເຮືອງສ່ວນຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າຍັງເປັນລຶກລັບຢູ່, ພວກເຂົາເຈົ້າມາປາ ກົດໃນພຣະຄັມພິກຳເປັນເວລາສັ້ນໆ ຫລັງຈາກນັ້ນກໍຫາຍໄປເລີຍ. ສຳລັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້ກໍຄືວ່າ ພວກເຂົາ ມາຈາກທິດຕາເວັນອອກ, ບາງທີອາດຈະເປັນນັກສຶກສາທີ່ຮຽນກ່ຽວກັບເຮືອງດາວ (ດາຣາສາດ)

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເພິ່ນຈະເປັນໃຜກໍຕາມ ຊີວິດຂອງພວກເພິ່ນກໍມີຄຸນນະລັກສະນະຂອງຄຣິສຕຽນ ຄືການ ຕາມຫາອົງພຣະເຢຊູ, ຕາມຫາຄວາມຈິງ. ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຜູ້ໃດ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າພວກ ເພິ່ນໄດ້ຕິດຕາມດາວນີ້ມາດົນນານປານໃດແລ້ວ ແລະພວກເພິ່ນກໍພົບອົງພຣະເຢຊູໃນເວລານັ້ນບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າ ພຣະອົງມີ ອາຍຸເທົ່າໃດ. ແຕ່ກໍພົບເຫດຜົນທີ່ພໍເຊື່ອໄດ້ ວ່າເວລານັ້ນກຸ່ມມານເຢຊູຄົງຈະປະມານສອງປີ. ຫລັງຈາກທີ່ພົບພຣະເຢຊູແລ້ວ ພວກເພິ່ນກໍໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບັນນາການທີ່ໄດ້ນຳຕິດຕົວມາ ດ້ວຍຄວາມນອບ ນ້ອມຖອມຕົວ.

ສ່ວນທ້າຍຂອງເຮືອງໃນມັດທາຍ 2:12 ພວກໂຫຣາຈານເຫລົ່ານີ້ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຫາການຊົງນຳຂອງພຣະ ເຈົ້າທຸກປະການ. ພວກເຂົາເຈົ້າເຊື່ອແລະຟັງຄວາມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຕັກເຕືອນໃນຄວາມຝັນ. ພວກເຂົາ ເຈົ້າເດີນທາງກັບບ້ານໂດຍທາງອື່ນ, ບໍ່ໄດ້ກັບໄປຫາກະສັດເຮໂຣດອີກ.

2. ມີອຳນາດແບບບໍ່ເຊື່ອຫມັ້ນ

ຂ່າວທີ່ພວກໂຫຣາຈານໄດ້ມາບອກເຮໂຣດ ເປັນຂ່າວເຮັດໃຫ້ເຮໂຣດສະທ້ານຢ້ານກົວ ຫວັ່ນໄຫວ ແລະກໍ ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນຫວັ່ນໄຫວໄປດ້ວຍ (ມັດທາຍ 2:3) ເຮໂຣດເປັນຜູ້ປົກຄອງຄົນຢົວ ພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງ ກູງໂຣມ ປະມານໃນປີ 37 ກ.ຄ.ສ. (ກ່ອນຄຣິສຕສັກຣາດ) ຈົນມາເຖິງແກ່ກັມໃນປີ ຄ.ສ. 4 ກະສັດອົງນີ້ມີໃຈ ຄໍໂຫດຮ້າຍຫລາຍ. ເພື່ອຈະຮັກສາອຳນາດຂອງຕົນເອງ ລາວຈະເຮັດທຸກຢ່າງ ເວລານີ້ລາວບໍ່ດີໃຈ ບໍ່ພໍທີ່ ນັ້ນລາວຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ລາວປົກຄອງຢູ່ບໍ່ດີໃຈນຳດ້ວຍ.

ເຮໂຣດເປັນຄົນຍິວໂດຍກຳເນີດ. ລາວບໍ່ມີຈິດໃຈທີ່ຈະຮັກແລະເມດຕາຄົນຍິວດ້ວຍກັນ. ລາວຈະເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອຈະໄດ້ມາຊຶ່ງອຳນາດຂອງລາວ. ເວລາໂຫຣາຈານຖາມວ່າ ກະສັດອົງໃໝ່ທີ່ເກີດມານັ້ນຢູ່ໃສ, ເຮໂຣດກໍກົງໄປຫມົດ ແລະແລ້ວລາວກໍທຳທາງທີ່ວ່າ ຢາກຈະນະມັສການພຣະອົງ. ເມື່ອທ່ານທັງຫລາຍຫາກພົບທ່ານແລ້ວ ຈຶ່ງກັບຄືນມາແຈ້ງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຊາບນຳດ້ວຍ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປເຂົ້າເຝົ້າພຣະອົງ.

ເມື່ອທຸກຄົນຈາກໄປແລ້ວ ເຮໂຣດກໍສະແດງຄວາມໂຫດຫັງມອອກມາ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຮູ້ທັນການຂອງເຮໂຣດ ພຣະອົງໄດ້ຊົງດົນໃຈໃຫ້ພວກເຂົາໄປທາງໃໝ່. ເມື່ອຮູ້ວ່າໂຫຣາຈານຫລອກລວງຕົນ ຈຶ່ງໃຊ້ຄົນໄປຂ້າເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທັງຫມົດໃນບ້ານເບັດເລເຮັມ ຕັ້ງແຕ່ອາຍຸສອງຂວບລົງມາ. (2:16-18)

ໃຜຜູ້ໃດກໍຕາມ ຖ້າຫາກໄດ້ຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວປະຕິບັດຕາມພຣະອົງກໍຈະນຳພາເຂົາໃກ້ໄປເຖິງພຣະເຈົ້າ ເຫມືອນດັ່ງພວກໂຫຣາຈານ. ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຟັງແລ້ວຍັງມີຈິດໃຈແຂງກະດ້າງ ບໍ່ຍອມຮັບ, ບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງ, ຫລືບໍ່ກໍເປັນຄົນທຳທີ່ທ່າວ່າເຊື່ອ ແຕ່ໃນຈິດໃຈທາດແທ້ແລ້ວບໍ່ເຊື່ອ ຄົນນັ້ນກໍຈະພົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ ເຫມືອນດັ່ງກະສັດເຮໂຣດ.

3. ຄວາມອົດທົນນຳໄປສູ່ຄວາມຫວັງ

ໃນສັມຍກ່ອນ ຄົນທັງຫລາຍມັກເຊື່ອວ່າ ຖ້າຈະມີສິ່ງໃດສິ່ງນຶ່ງເກີດຂຶ້ນ ດາວໃນທ້ອງຟ້າຈະປາກົດໃຫ້ເຫັນກ່ອນ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຫລາຍຄົນໄປສຶກສາຄົ້ນຄວ້າດ້ານນີ້.

ເວລາໂຫຣາຈານມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພວກເພິ່ນຈຶ່ງຖາມທັນທີໂລດ: “ກຸ່ມມານຜູ້ເກີດມາເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວນັ້ນຢູ່ທີ່ໃດ ເພາະເຮົາໄດ້ເຫັນດາວຂອງທ່ານປາກົດຂຶ້ນ ເຮົາຈຶ່ງມາເພື່ອຈະຂາບໄຫວ້ທ່ານ.” (2:2) ດາວທີ່ພວກໂຫຣາຈານໄດ້ເຫັນ ແມ່ນດາວທີ່ສະແດງວ່າກະສັດອົງໃໝ່ຂອງຊາວຍິວໄດ້ເກີດມາແລ້ວ, ເປັນດາວທີ່ນຳຄວາມຫວັງມາສູ່ໂລກ, ເປັນດາວທີ່ນຳຄວາມລອດພົ້ນມາສູ່ຈິດໃຈທີ່ຕ້ອນຮັບເອົາພຣະອົງ. ພວກເຮົາອາດເວົ້າໄດ້ວ່າ “ດາວແຫ່ງຄວາມຫວັງ” ດາວດວງນີ້ໄດ້ນຳພວກໂຫຣາຈານໃຫ້ມາເຖິງບ້ານເບັດເລເຮັມ, ດາວດວງນີ້ຈະນຳພວກເຮົາທຸກຄົນໃຫ້ເຖິງພຣະກຸ່ມມານທີ່ບ້ານເບັດເລເຮັມ

ຄຳແນະນຳແລະປະຕິບັດຕົວຈິງ

ໂຫຣາຈານກໍປຽບເຫມືອນກັບພວກເຮົາ, ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການງານຳພາຂອງດາວ. ພວກເຮົາທຸກຄົນກໍຕ້ອງການດາວທີ່ຈະນຳພາພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ. ດາວທີ່ພວກເຮົາຈະຕາມໄປນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນໄປຢຸດຢູ່ເບັດເລເຮັມເທົ່ານັ້ນ. ເບັດເລເຮັມພຽງແຕ່ເປັນບ່ອນເລີ່ມຕົ້ນ.

ພວກເຮົາມີກຳລັງ ທີ່ຈະຊອກສແວງຫາ ການຕິດຕາມພຣະເຢຊູຫລືບໍ່? ພວກເຮົາຈະປະລະຄວາມຕັ້ງໃຈເກົ່າແລ້ວ ໃຫ້ພຣະເຢຊູນຳທາງຫລືບໍ່? ໂຫຣາຈານຕ້ອງການຢາກເຫັນພຣະເຢຊູ ຫລາຍກວ່າເພັດນິນຈິນດາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າມີຢູ່.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານກໍາລັງຊອກຫາອັນໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານໃນປັດຈຸບັນນີ້?
2. ທ່ານມີຄຸນລັກສະນະຫຍັງແດ່ ທີ່ເຫມືອນກັບພວກໂທຣາຈານ? ທ່ານໄດ້ຮັບບົດຮຽນອັນໃດແດ່ຫລັງຈາກທີ່ຮຽນບົດຮຽນນີ້ແລ້ວ?
3. ທ່ານຈະເປີດກວ້າງຢ່າງໃດ ເພື່ອຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້ານໍາພາຊີວິດຂອງທ່ານ?
4. ທ່ານຈະນໍາຂອງຂວັນອັນໃດມາຖວາຍແກ່ພຣະເຢຊູ?
5. ທ່ານບໍ່ເປັນເຫມືອນເຮໂຣດແມ່ນບໍ່? ທ່ານຍ້ານກົວສິ່ງໃດ ທີ່ຈະມາຄວບຄຸມຈິດໃຈທ່ານ? ທ່ານຈະແກ້ໄຂຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ມິຄວາມເຊື່ອຄົບບໍລິບູນໃນພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດນີ້: ມັດທາຍ 4:1-11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ 3:1-4:11

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບຊັຍຊຸນະຕໍ່ການທົດລອງ ນັ້ນໄດ້ສະແດງໃຫ້ວ່າພຣະອົງມິຄວາມເຊື່ອເຕັມບໍລິບູນຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ແທນທີ່ຈະຕາມຢ່າງຄວາມເຫັນແກ່ຕົວຝ່າຍໂລກ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານໄດ້ຖືກການທົດລອດໃນທຸກວັນນີ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ຮູ້ຈັກວິທີທາງວ່າທີ່ອົງພຣະເຢຊູຖືກທົດລອງ ເພື່ອຈະເອົາມາປຽບກັບການທົດລອງຂອງຕົນເອງ ເພື່ອຈະເອົາຊັຍຊຸນະເໝືອນອົງພຣະເຢຊູ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ບອກເຖິງອຳນາດຂອງພຣະຄຳພີທີ່ໃຊ້ແນະນຳໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເພື່ອເສີມສ້າງໃຫ້ຈະເຣີນ, ໃຫ້ມິຄວາມເຊື່ອມິຊີວິດຊີວາ
- ຝຶກສອນໃຫ້ຄົນກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຊັຍຊຸນະຕໍ່ການທົດລອງຂອງພຍາມານອົງຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ສິ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພຣະອົງເປັນພຣະເມຊີອາໄດ້.

ທີ່ຄ້າຍປະຊຸມຄົນໜຸ່ມ ມີຍິ່ງສາວຄົນນຶ່ງໄດ້ເລົ່າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງເຖິງຊີວິດອັນລົ້ມລຸກຄຸກຄານກັບການທົດລອງທີ່ລາວໄດ້ປະເຊີນ. ລາວຕ້ອງການເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ດີ ແຕ່ເຫັນວ່າຫລາຍໆເທື່ອກໍພົດປັນຍາ. ລາວຮູ້ສຶກຜິດຫວັງແລະພົດກຳລັງໃຈທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບການທົດລອງນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແນະໃຫ້ລາວອ່ານການສາລະພາບຂອງອາຈານໂປໂລໃນຕອນທ້າຍຂອງປຶ້ມໂຣມ ບົດທີ 7. ໃນເວລາຕໍ່ມາລາວໄດ້ກັບຄືນມາບອກກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ລາວໄດ້ພົບເຫັນປະສົບການຂອງອັກຄະສາວິກໂປໂລຄ້າຍຄືກັບຊີວິດຂອງລາວ.

ເປັນຄວາມຈິງເໝືອນກັນໃນຊີວິດຂອງທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຖືກປະສົບກັບການທົດລອງ ຊຶ່ງຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້. ໃນຄວາມອ້ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄືຢາກໃຫ້ພວກເຮົາມີກຳລັງຂຶ້ນມາຈາກການຮຽນຮູ້ເຮື່ອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກທົດລອງ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ນຳເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດໃນເມື່ອຕໍ່ສູ້ກັບມານ. ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບມານ ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອຟັງໃນຖານະເປັນພຣະເມຊີອາ.

1. ປະວັດເບື້ອງຫລັງ: ໂຢຮັນໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາແກ່ອົງພຣະເຢຊູ (ມັດທາຍ 3:1-17)

ມີຊາຍຄົນນຶ່ງເປັນຄົນແປກ ລາວນຸ່ງເຄື່ອງທັງສັດປາກົດຕົວຢູ່ຕາມບ້ານນອກໄກ້ແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ລາວໄດ້ເທສນາຢ່າງມີພະລັງແລະອໍານາດຫລາຍ, ເຕືອນຄົນທັງຫລາຍວ່າ ພຣະເຈົ້າກໍາລັງຈະເຂົ້າມາໃນ ໂລກດ້ວຍພະລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ມະນຸດຕ້ອງຕຽມຕົວເພື່ອຮັບຕ້ອນພຣະອົງໂດຍປ່ຽນການດໍາລົງຊີວິດຂອງຕົນ ໃຫ້ຖືກຕ້ອງ.

ມີຄົນເປັນຈໍານວນຫລາຍໄດ້ໄປຟັງຄໍາເທສນາອັນມີອໍານາດນີ້. ໃນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຮັບຟັງແລ້ວກໍ ເຊື່ອ ໂຢຮັນໄດ້ໃຫ້ບັບຕິສະມາ-ໂດຍການລົງນໍ້າໃນແມ່ນໍ້າຈໍແດນ. ອົງພຣະເຢຊູກໍເຂົ້າມາເພື່ອຮັບບັບຕິສະ ມາເໝືອນກັນ. ໂຢຮັນຄິດວ່າພຣະອົງຕ້ອງໃຫຍ່ກວ່າຕົນ. ລາວຖາມວ່າເປັນຫຍັງໃຫ້ຜູ້ນ້ອຍບັບຕິສມາໃຫ້ຜູ້ ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຕົນ? ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບວ່າ ນັ້ນເປັນນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຄວາມຈິງ ມີສຽງ ຈາກສວັນກ່າວວ່າໃນເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຂຶ້ນມາຈາກນໍ້າ, " ນີ້ຄືບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ຜູ້ທີ່ເຮົາຮັກ ແລະຊອບ ພຣະທັຍ " (ມັດທາຍ 3:17).

ເປັນດ້ວຍເຫດໃດອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຮັບບັບຕິສະມາ? ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີບາບທີ່ຕ້ອງສາຣະພາບຫລືກັບ ໃຈ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງແລະພຣະອົງຍອມເຂົ້າເປັນພາກສ່ວນຂອງໂຢຮັນ. ການ ຈຸ່ມລົງ(ມຸດ)ນໍ້າເປັນສັນຍາລັກທີ່ພຣະເຢຊູມອບຈິດໃຈເຮັດພາຣະກິດໃນຖານະເປັນພຣະເມຊີອາ.

2. ການທົດລອງຄັ້ງທີສອງ: ໂຕນລົງຢ່າງສະງ່າງາມ (ມັດທາຍ 4:5-7)

ຕໍ່ມາພະຍາມານໄດ້ເອົາພຣະເຢຊູໄປຫລັງຄາພຣະວິຫານ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ວ່າພຣະວິຫານນັ້ນມີ ຈອມ, ມີຍອດຫລືບໍ່ນັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ແນ່ໃຈ. ມັນອາດຈະເປັນບ່ອນສູງສຸດໃນພຣະວິຫານ ເວລາອົງພຣະເຢຊູ ເບິ່ງລົງມາກໍເຫັນວ່າສູງ. ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ແນ່ວ່າການທົດລອງຕໍ່ພຣະເຢຊູນັ້ນເກີດຂຶ້ນແທ້.

ອີກເທື່ອນຶ່ງພະຍາມານໄດ້ເຕືອນສະຕິອົງພຣະເຢຊູວ່າ ອົງຕາມພຣະຄັມພິ ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ເບິ່ງ ແຍງຮັກສາຜູ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກເອົາໄວ້. ໃຫ້ແນ່ໃຈເທິງ ຈິ່ງໂຕນລົງຈາກຈອມພຣະວິຫານໄປຫາຜູ້ຊົມທີ່ ກໍາລັງຈ້ອງມອງຢ່າງຕື່ນເຕັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຮັບພັຍອັນຕະລາຍໃດໆທັງສິ້ນ? ນັ້ນແມ່ນການໃຊ້ພຣະ ຄັມພິຂອງມານ, ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ພຣະຄັມອີກບ່ອນນຶ່ງທີ່ກ່າວວ່າ, "ຢ່າທົດລອງ" (2 ພບຍ 6:16) ການ ທີ່ໂຕນຈາກບ່ອນສູງນັ້ນເປັນການບັງຄັບພຣະເຈົ້າສຸດຍອດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ການທີ່ທົດລອງພຣະບຸດຂອງ ພຣະເຈົ້າເປັນການທົດລອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ປະກາດວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ສະແດງອໍານາດ ໃດໆເພື່ອນໍາຊື່ສຽງມາສູ່ພຣະອົງເດັດຂາດ. ຄົນທັງຫລາຍຕ້ອງຕິດຕາມພຣະອົງໄປໃນດ້ານວິນຍານຈິດ ບໍ່ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມຮູ້ສຶກເພາະໄດ້ເຫັນການອັສຈັນ.

ມີອັນຕະລາຍສອງຢ່າງເກີດຂຶ້ນໃນຕອນນີ້. ນຶ່ງ, ພວກເຮົາຕີຄວາມໝາຍພຣະຄັມພິໃຫ້ຖືກໃຈເຮົາ. ຕົວຢ່າງ: ໃຫ້ພິຈາຣະນາເບິ່ງຄໍາເວົ້າທີ່ວ່າ "ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍຈົນໝົດກັບ" (ມທ 28:20). ມັນເປັນ ຄວາມຈິງແທ້ ອົງພຣະເຢຊູສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາຕະຫລອດໄປ. ໃນມັດທາຍ 28:20, ຄໍາເວົ້ານີ້ເປັນຄໍາສັ່ງຕໍ່ພວກສາ ສນາທູດ. ແນ່ນອນ ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະຖິດຢູ່ກັບຄົນທັງຫລາຍກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ພຣະພັກ ແລະການສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ຢູ່ກັບທຸກໆ ຄົນຜູ້ຊອກສແວງຫານໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເຣັດ ໃນ ຊີວິດຂອງຄົນນັ້ນ.

ອັນຕະລາຍອັນທີ່ສອງແມ່ນເວລາຖືກທົດລອງພວກເຮົາຄິດວ່າແມ່ນຄວາມບາບ. ແມ່ນອນການທົດລອງມີສ່ວນໃນຄວາມບາບ, ແຕ່ຢ່າລືມວ່າ ຄວາມບາບແມ່ນຄວາມບາບທີ່ເຮັດໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວກໍມີ, ການຕັດສິນໃຈເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງຄັ້ງຢ່າງໃຫຍ່ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ອະທິຖານຂໍພຣະເຈົ້ານຳພາກ່ອນກໍຖືວ່າເປັນຄວາມບາບເໝືອນກັນ. ພວກເຮົາອາດຮູ້ສຶກກິນແໜງໃຈໃນເມື່ອເຮົາຕົວະຕໍ່ຄົນໃດຄົນນຶ່ງ ແຕ່ພວກເຮົາຖືວ່າການບໍ່ຊ່ອຍຄົນອື່ນເປັນສິ່ງນ້ອຍໆໃນຊີວິດ ນັ້ນກໍເປັນບາບ. ໃນເມື່ອມີຄົນເອົາວຽກສອງທ້າທີ່ການໃຫ້ເຮົາແລະເຮົາຕ້ອງເລືອກເອົາອັນໃດອັນນຶ່ງ ນັ້ນກໍແມ່ນທົດລອງ. ການທົດລອງທັງສອງຄັ້ງນີ້ເປັນການທົດລອງເຖິງວິທີຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃຫ້ດີທີ່ສຸດ.

3. ການທົດລອງຄັ້ງທີສາມ: ໃຫ້ຂາບໄຫວ້ຊາຕານ (ມັດທາຍ 4:8-11)

ໃນທີ່ສຸດພະຍາມານໄດ້ເປີດເຜີຍເປົ້າໝາຍອັນໃຫຍ່ຂອງມັນອອກມາ. ມັນຊອກຫາວິທີທາງໃຫ້ພຣະເມຊີອາປຽນທາງ ຈາກຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄປຮັບໃຊ້ຊາຕານ. ຈາກເທິງພູສູງພະຍາມານໄດ້ສະແດງຄວາມສວຍງາມຂອງໂລກໃຫ້ພຣະເຢຊູເຫັນ ມັນກ່າວວ່າອຳນາດເປັນຂອງມັນ ແລະມັນເປັນຜູ້ມອບອຳນາດຕ່າງໆໃຫ້ເຈົ້ານາຍຜູ້ປົກຄອງທັງຫລາຍ. ທ່ານເຊື່ອບໍ່ວ່າພະຍາມານຈະຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງມັນຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູບໍ່? ເຖິງພວກເຮົາຈະຕອບຢ່າງໃດ ພະຍາມານຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຢຊູນະມັສການມັນ, ບໍ່ໃຫ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າ. ຖ້າອົງພຣະເມຊີອາຍອມນະມັສການມັນ ພະຍາມານກໍເຮັດໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູເປັນເຈົ້າໂລກທັນທີ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍນີ້ ພະຍາມານບໍ່ໄດ້ອ້າງເຖິງ ພຣະຄຳພິເໝືອນດັ່ງສອງຄັ້ງທີ່ຜ່ານມາ. ເປັນຄວາມຈິງ, ພະຍາມານບໍ່ສາມາດອ້າງເຖິງພຣະຄຳພິເໝືອນດັ່ງນັ້ນ.

ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຂໍ້ພຣະຄຳພິຈາກ 2 ພຣະບັນຍັດເປັນລູກປີນຍິງຄົນໃສ່ມານ. "ຈິ່ງນະມັສການພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວ" (ມທ. 4:10; 2 ພບຍ 6:13). ພຣະເຢຊູບໍ່ມີພຣະປະສົງຈະປ່ຽນຄວາມຈິງຮັກພັກດີ. ພື້ນຖານໃນພຣະຄຳພິເດີມ ແລະພຣະຄຳພິໃໝ່ແມ່ນເວົ້າເຖິງການນະມັສການ ພຣະເຈົ້າຜູ້ທຽງແທ້ແຕ່ອົງດຽວ. ໃຫ້ເບິ່ງຕົວຢ່າງ: 2 ພຣະບັດຍັດ 6:4, "ຊາດອິສຣາເອນເອີຍ ຈິ່ງຈົດຈຳສິ່ງນີ້ໄວ້ໃຫ້ດີ! ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວເທົ່ານັ້ນເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ." ຈິ່ງຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດຫົວໃຈ ດ້ວຍສຸດຈິດ ແລະດ້ວຍສຸດເທື່ອແຮງຂອງເຈົ້າ." ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຍິດເອົາຂໍ້ນີ້ແລະກ່າວວ່າ, "ນີ້ເປັນຂໍ້ທຳອິດ ແລະຂໍ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນພຣະບັນຍັດ" (ມທ 22:37).

ໝາຍເຫດ: ພຣະເຢຊູອ້າງເຖິງພຣະຄຳພິຕອນນີ້ໂດຍສິ່ງໃຫ້ພະຍາຍານໜີອອກໄປ. ໃນຂໍ້ 11 ພະຍາມານກໍເຮັດຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນ.

ຄຳຖາມ

1. ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງການຕັດສິນໃຈທີ່ທ່ານກຳລັງປະເຊີນຢູ່?
2. ການທົດລອງຂອງພຣະເຢຊູມີສ່ວນປະກອບກັບການຕັດສິນໃຈຂອງທ່ານຢ່າງໃດ?
3. ອັນໃດເປັນການທົດລອງສ່ວນຕົວຂອງທ່ານ? ພຣະຄຳພິໄດ້ສິດສອນເຖິງເຮື່ອງນັ້ນຢ່າງໃດ? ທ່ານຈະເປັນຢ່າງໃດເພື່ອບອກໃຫ້ພະຍາມານໜີອອກໄປ?
4. ພຣະວິນຍານໄດ້ນຳພາພຣະເຢຊູເຂົ້າໄປໃນປ່າດິນຊາຍ. ພຣະເຈົ້າກຳລັງນຳພາທ່ານໄປໃສ?

ດຣ. ບູນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5
ແສງອາຣຸນຍາມເຊົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 4:12-25
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ມັດທາຍ 4:12-25
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປ່ຽນຊີວິດຂອງຄົນໃນເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ຍອມຮັບເອົາການປະກາດຂອງພຣະອົງເຖິງເຮືອງຣາຊອານາຈັກຟ້າສວັນໂດຍຄຳເວົ້າແລະການກະທຳ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ໃນທາງໃດທີ່ທ່ານຄວນຕອບສະໜອງຕໍ່ການປະກາດຂອງອົງພຣະເຢຊູ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອຈະຄຳນວນເຖິງການຕອບສນອງຂອງຕົນເອງຕໍ່ການປະກາດຂອງອົງພຣະເຢຊູ ກັບຄືນໃນທຸກວັນນີ້ ແລະ ຕັດສິນໃຈວ່າຈະເອົາວິທີໃດເພື່ອຈະໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງຕົນໄດ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົວໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອການສິດສອນ, ເທສນາ, ປົວພະຍາດ, ແລະເອີ້ນເອົາພວກສາວິກ. ມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ການປະກາດຂອງພຣະອົງ.

ເໝືອນດັ່ງທຸກໆປີໃນເມື່ອເລີ້ມປີໃໝ່ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຮູ້ວ່າຕົນເອງຈະໄປຢູ່ໃສໃນທ້າສິບສອງອາທິດຕໍ່ມາ. ຕົນເອງຈະຢູ່ໃນເມືອງເກົ່າ, ໃນເຮືອນຫລັງເກົ່າ, ເຮັດວຽກບ່ອນເກົ່າຫລືບໍ່? ຫລືຖືກຍົກຍ້າຍໄປບ່ອນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ? ທ່ານອາດຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກດັ່ງນີ້ເໝືອນກັນໃນເມື່ອປີໃໝ່ເລີ້ມເຂົ້າມາເຖິງແຕ່ລະປີ.

ບາງຄັ້ງຈະເປັນການດີໃນເມື່ອຫວນກັບໄປເບິ່ງໃນອະດີດ ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າເຮົາມາຢູ່ໃນປັດຈຸບັນນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ. ມັນອາດຈະເປັນການດີເໝືອນກັນໃຫ້ວາດພາບໄປໃນອະນາຄົດວ່າເຮົາຈະໄປຮອດໃສ ຢູ່ໃນສະພາບຢ່າງໃດ. ໂລກນີ້ໄດ້ເລີ້ມກັນໃໝ່ 2000 ປີລ່ວງແລ້ວໄປ. ແສງສວ່າງໄດ້ເຂົ້າມາໃນຄວາມມືດ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາຕາມພາບພົດ. ພຣະອົງເປັນຜູ້ກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງເລີຍ. ພຣະອົງໄດ້ປ່ຽນຊີວິດຂອງມະນຸດໂດຍທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດມາກ່ອນເລີຍ. ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນເອົາສິດຜູ້ເອົາໃຈໃສ່ຕິດຕາມພຣະ

ອົງໃຫ້ຮຽນຮູ້ ແລະອອກໄປປະກາດ. ໃນເມື່ອທ່ານໄດ້ສຶກສາພຣະຄໍາຕອນນີ້ ໃຫ້ທ່ານທວນຄິດຄືນຫລັງວ່າ ຊີວິດຂອງທ່ານຢູ່ໃນສະພາບໃດ ຖ້າເອົາມາປຽບກັບຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູເວລານີ້.

1. ຄໍາເທສນາຂອງພຣະເຢຊູ: (ມັດທາຍ 4:12-17)

ຄໍາເທສນາຂອງໂຢຮັນບັບຕິສໂຕເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູມີບັນຫາ. ກະສັດເຮໂຣດ ແອນຕີປາສ ສັ່ງໃຫ້ໂຢຮັນ ຢຸດຕິຕຽນຕົນເອງ (ເບິ່ງ ມາຣະໂກ 6:17). ໃນຕອນນີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນປະກາດການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍໃນເມືອງກາເປນາອູມ ເປັນສະຖານທີ່ແຄມທະເລ ໃນເຂດປົກຄອງຂອງກະສັດເຮໂຣດ. ສາວົກກຸ່ມທໍາອິດເຫັນວ່າມາຈາກຖິ່ນນັ້ນ. ໝາຍເຫດ: ມັດທາຍຖືວ່າສິ່ງນີ້ເປັນໄປຕາມຄໍາທໍານວາຍ ໃນພຣະຄໍາພີ.

ມັດທາຍໄດ້ຂຽນຂຶ້ນມາຕາມພາບພົດຂອງພວກຍິວ. ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຈິ່ງອ້າງເຖິງພຣະຄໍາພີເດີມທີ່ໄດ້ເປັນໄປຕາມຄໍາທໍານວາຍເອົາໄວ້. ເອຊາຍາໄດ້ທໍານວາຍໄວ້ວ່າເຂດແດນນາຊາເຮັດແລະກາເປນາອູມ (ເຜົ່າ ເຊບູລູມ ແລະ ນັບຕາລີ) ໄດ້ເຫັນ "ແສງສວ່າງອັນໃຫຍ່" (ເອຊາຍາ 9:1-2). "ແສງອາຣຸນຍາມເຊົ້າ" ໄດ້ສ່ອງມາເຖິງພວກເຂົາ. ມີຫລາຍຄົນຫວັງວ່າຈະໄດ້ເຫັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດອອກມາຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ເມືອງຂອງກະສັດດາວິດ, ຢ່າງນ້ອຍກໍມາຈາກເຜົ່າຂອງຢູດາ. ມັດທາຍໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ເຫັນແສງສວ່າງອອກມາຈາກຄວາມມືດໃນເມືອງຄາລີເລ. ມັດທາຍຍັງຖືວ່າຖິ່ນນີ້ແມ່ນ "ຄາລີເລ ຂອງພວກຕ່າງຊາດ." ພວກນັກປາດກໍອອກມາຈາກບ່ອນບໍ່ແມ່ນຖິ່ນຂອງພວກຍິວ. ມັດທາຍຍັງໄດ້ເນັ້ນໜັກກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ ອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພື້ນຂອງຄົນທັງໂລກ.

ໃຫ້ທຽບ ມັດທາຍ 4:17 ກັບ 3:2. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເທສນາເຮືອງດຽວກັນກັບໂຢຮັນ "ຈິ່ງຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ເພາະແຜ່ນດິນສວັນມາໃກ້ແລ້ວ."

"ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່" ແປວ່າ ປ່ຽນແປງທິດທາງເດີນ. ໃນພາສາເຮັບເຮີໝາຍຄວາມວ່າ ຫັນຄືນ. ຄໍາເວົ້ານີ້ໄດ້ໃຊ້ໃນເມື່ອໄປທາງຜິດກໍໃຫ້ອ່ວຍກັບຄືນ. ໃນພຣະຄໍາພີໃໝ່ໄດ້ແປການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ມີຄວາມໝາຍວ່າ ປ່ຽນຈິດໃຈ ຫລືປ່ຽນຈຸດປະສົງ. ເໝືອນເປັນພາບຂອງຄົນໃດຄົນນຶ່ງເມື່ອເດີນທາງຜິດຫ່າງຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ໃຫ້ຢຸດແລະຫັນກັບໄປຫາພຣະເຈົ້າອີກ. ອົງຕາມພຣະຄໍາພີແລ້ວ ແມ່ນການປ່ຽນແປງອັນໃຫຍ່ຫລວງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຄວາມຄິດ, ນິສັຍ, ແລະການກະທໍາ. ານເອີ້ນເອົາໃຫ້ອອກຈາກບາບຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ໃຫ້ຮູ້ສຶກເສັ້ງໃຈຕໍ່ບາບເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງໃຫ້ຫັນປ່ຽນທິດທາງເດີນຂອງຊີວິດນໍາ.

ທ່ານເຄີຍເດີນທາງຜິດ ກາຍທາງອະນຸຍາດໃຫ້ອ່ວຍຄືນບໍ່? ທ່ານໄດ້ເຫັນຕົນເອງກາຍໄປໃນທີ່ສຸດກໍຊອກທາງກັບຄືນໃຫ້ໄດ້. ນັ້ນແຫລະເປັນຄໍາສອນໃນພຣະຄໍາພີທີ່ເວົ້າເຖິງການຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່.

ການທີ່ຮູ້ສຶກຜິດນັ້ນອາດເປັນວິທີທາງໃຫ້ປ່ຽນໃຈໄດ້, ແຕ່ການປ່ຽນໃຈທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນບໍ່ຂຶ້ນກັບຄວາມຮູ້ສຶກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ແມ່ນການປະຕິບັດ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍຄວາມແຕກຕ່າງໃນ 2 ໂກຣິນໂທ 7:9-10. "ບັດນີ້ເຮົາມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີບໍ່ໃຊ້ເພາະຄວາມທຸກໃຈຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍ ແຕ່ເພາະຄວາມທຸກໃຈນັ້ນເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຈົ້າກັບໃຈເສັ້ງໃໝ່...ດ້ວຍຄວາມທຸກໃຈຢ່າງຊອບພຣະທັຍພຣະເຈົ້ານັ້ນ ຍ່ອມເຮັດໃຫ້ກັບໃຈເສັ້ງໃໝ່ ຊຶ່ງນໍາໄປສູ່ຄວາມພື້ນໂດຍບໍ່ຄວນກິນແໜງ ແຕ່ຄວາມທຸກໃຈຕາມຢ່າງໂລກນັ້ນ ຍ່ອມນໍາໄປເຖິງຄວາມຕາຍ."

ໂຢຮັນ ບັບຕິສໂຕ ແລະອົງພຣະເຢຊູໝາຍເຖິງອັນໃດໃນເມື່ອເວົ້າເຖິງ "ຣາຊອານາຈັກສວັນ"? ຢ່າງນັ້ນອຍມີຄວາມໝາຍສອງຢ່າງ: ຜູ້ປົກຄອງ ແລະຜູ້ຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງ. ຣາຊອານາຈັກໄດ້ບອກເຖິງພຣະເຈົ້າ (ພຣະຄຣິດ) ເປັນເຈົ້າຊີວິດ ແລະຄົນຂອງພຣະອົງເປັນຜູ້ຢູ່ໃນການຄຸ້ມຄອງ. (ຄໍາເວົ້າອັນນີ້ມີຄວາມສໍາຄັນເທົ່າກັບຄໍາເວົ້າ ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຂໍ້ອື່ນໆໃນພຣະຄຳພີໃໝ່. ຄືເວົ້າໄປແລ້ວວ່າມັດທາຍໄດ້ຂຽນຂຶ້ນມາໂດຍມີຄວາມນິກົດຂອງຊາວຢິວ. ເພື່ອບໍ່ໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໄປໃນທາງຜິດ ພວກຢິວມັກຫລີກທີ່ຈະໃຊ້ຄໍາເວົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ໃຊ້ຄໍາເວົ້າອື່ນແທນເຊັ່ນ **ສວັນ**.)

ຄໍາແປເຖິງຣາຊອານາຈັກສວັນ (ຫລືຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ) ນັ້ນແມ່ນການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນຈິດໃຈ ໃນຊີວິດຂອງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະກາດວ່າ ຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມາໃກ້ແລ້ວ ຫລືຢູ່ໃນມື (ມທ. 4:17). ພວກເຮົາສາມາດເອົາເຮືອງຣິດໄຟຂຶ້ນມາເວົ້າເປັນພາບໃຫ້ເຂົ້າໃຈຣິດໄຟແລ້ວໄປສະຖານນີ້ນັ້ນ ຫົວຈັກໄປກ່ອນ ແລະກໍມີຜູ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍຕິດຕາມໄປ. ກັບການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະເຢຊູ ຣາຊອານາຈັກໄດ້ແພ່ເຂົ້າໄປໃນໂລກ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມພຣະເຢຊູໄດ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ອ້ອນວອນອະທິຖານວ່າ, "ຂໍໃຫ້ພຣະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່" (6:10), ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າຄວາມຈິງຍັງບໍ່ທັນມາເຖິງຢ່າງບໍລິບູນ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຫສນາຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງເພາະວ່າພຣະເຈົ້າກໍາລັງຈະເຮັດສິ່ງໃໝ່ ແລະມີພະລັງອັນໃຫຍ່ຫລວງ.

2. ເອີ້ນເອົາສາວິກ: (ມັດທາຍ 4:18-21)

ພວກເຮົາຮູ້ຈັກເຮືອງນີ້ດີໃນຂໍ້ນີ້, ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດເໝືອນວ່າທ່ານໄດ້ຍິນເປັນຄັ້ງທໍາອິດ. ມີຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ຢ່າງໄປນໍາແຄມທະເລແລະໄດ້ເຫັນຊາວປະມົງກໍາລັງສານແຫຍ່. ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ສັ່ງເໝືອນດັ່ງນາຍທະຫານ, ມານີ! ຕາມເຮົາມາ! ທະຫານຍອມຟັງຄໍາສັ່ງຂອງນາຍສເມີ, ດັ່ງນັ້ນ ເປໂຕ ແລະ ອັນເດອາ ໄດ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປທັນທີ.

ໃຫ້ທ່ານວາດພາບເບິ່ງວ່າທ່ານເປັນທະຫານ ເວລາຜູ້ບັງຄັບບັນຊາຮ້ອງທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໃນໜ້າທີ່ຮັບໃຊ້ທ່ານຕ້ອງເຊື່ອຟັງແລະເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງນັ້ນ. ໃນປັ້ມມັດທາຍນີ້ ຜູ້ຂຽນໄດ້ເວົ້າເຮືອງອໍານາດຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນເອົາຜູ້ຕິດຕາມຫລືສາວິກ. ປັ້ມຂ່າວປະເສີດໂຢຮັນໄດ້ຂຽນຂຶ້ນນໍາຫລັງ ແຕ່ໃນປັ້ນນັ້ນໄດ້ບອກວ່າ ເປໂຕແລະອັນເດອາໄດ້ພົບອົງພຣະເຢຊູກ່ອນແລ້ວໃນແຂວງຢູດາ (ໂຢຮັນ 1:35-51). ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນວ່າ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປັກຕາໃສ່ຜູ້ເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ. ຈາກຄົນເຫລົ່ານີ້ ພຣະເຢຊູໄດ້ເລືອກເອົາພຽງສິບສອງຄົນເພື່ອຝຶກສອນໃຫ້ເປັນໜ່ວຍງານພິເສດ. ແນວໃດກໍດີ ການເອີ້ນເອົາສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູແຕກຕ່າງ, ບໍ່ຄາດຝັນ ແລະເດັດຂາດ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນເອົາພວກເຂົາເຂົ້າໃນວຽກງານສໍາຄັນ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາຈັດໃຫ້ມີຊີວິດປ່ຽນແປງ. ອອກຈາກວຽກງານທີ່ໝັ້ນຄົງ, ໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປໃນບ່ອນຕ່າງໆ. ໃຫ້ສັງເກດ: ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມີຕາຕະລາງຫລືລາຍການໃດໆ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ຂອງຈ້າງລາງວັນແຕ່ຢ່າງໃດ. ພຣະອົງພຽງກ່າວວ່າ, "ມາເຫັນ, ຈິ່ງຕາມເຮົາມາ."

"ເປັນຄົນຫາຄົນ" ເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ພຣະເຢຊູບອກໃຫ້ສາວິກເຮັດຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ພວກທ່ານອາດເຂົ້າໃຈເຖິງເຮືອງນີ້ດີຈົນເວລາທ່ານອ່ານພົບທ່ານບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມນິກົດຕິກຕອງຫຍັງເລີຍ. ສ່ວນຫລາຍ ການ

ຫາປານັ້ນຖືວ່າເປັນເກມກິລາ, ຕອນນີ້ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເອີ້ນເອົາເຂົາໃຫ້ເດີນທາງໄປຫາປາກັບພຣະອົງ. ແຕ່ພຣະອົງເອີ້ນເອົາພວກເຂົາໃຫ້ເຮັດງານໃນຖານະເປັນສາວິກ ຊຶ່ງນຳຄົນມາຫາອົງພຣະເຢຊູ.

ເປັນໜ້າສັອສິນ ທັງສີ່ຄົນໄດ້ປະສົງທີ່ເຂົາກຳລັງເຮັດຢູ່ນັ້ນຕິດຕາມພຣະເຢຊູໄປ. ຢາໂກໂບແລະໂຍຮັນກໍຍັງປະຜູ້ເປັນພໍ່ໄວ້ໃນເຮືອ. ພວກເຂົາເຫັນວ່າບໍ່ມີອັນໃດສຳຄັນໄປກວ່າການເອີ້ນເອົາຂອງພຣະເຢຊູ. ພວກເຂົາຕິດຕາມໄປໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ສັຖາມ ຫລືຢາກໄດ້ຄຳສັນຍາອັນໃດໆທັງສິ້ນ.

ໃຫ້ວາດພາບອີກອັນນຶ່ງ, ສົມມຸດວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກເຖິງແຜນການລາຍລະອຽດຕໍ່ເປໂຕໃນຕອນນັ້ນ, ພຣະອົງຕ້ອງບອກໃຫ້ເຫັນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຖ້າພຣະອົງໄດ້ບອກເຖິງການຖວາຍຕົວຂອງພຣະອົງຕໍ່ເປໂຕແລະບອກໃຫ້ເປໂຕເຮັດ ເປໂຕຈະຮູ້ສຶກຢ່າງໃດເມື່ອລາວຮູ້ວ່າລາວຕ້ອງຕາຍໃນກຸງໂຮມ? ພວກເຮົາຢາກຮູ້ຈັກສິ່ງຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ ຖ້າເປໂຕຮູ້ວ່າຕົນເອງຕ້ອງຕາຍ ເປໂຕກໍຍັງຈະຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປບໍ່? ພວກເຮົາເດຈະຕິດຕາມໄປເໝືອນກັນບໍ່? ຄຳຕອບ, ພວກເຮົາອາດຕິດຕາມ ຫລືບໍ່ຍອມຕິດຕາມໄປກໍເປັນໄດ້. ເປັນດັ່ງນັ້ນແຫລະ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ເຖິງສະພາບການທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫຍ່ຂຶ້ນກັບພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຕໍ່ອະນາຄົດຕາມສົມຄວນຂະໜາດຂອງຄວາມເຊື່ອ. ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າພຣະອົງຈະສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາຕລອດໄປ. ທຸກໆສິ່ງໃນຊີວິດເກີດຂຶ້ນກັບເຮົານັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ປະເຊີນຕາມລຳພັງແຕ່ຜູ້ດຽວ.

ເລື່ອງນີ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີສຳລັບພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູຍັງເອີ້ນເອົາພວກເຮົາໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປເຖິງຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນກໍຕາມ. ການເອີ້ນໃຫ້ເປັນຄຣິສຕຽນເປັນການຮຽກຮ້ອງອັນສຳຄັນທີ່ສຸດ, ໃຫ້ເຮົາມອບທຸກສິ່ງຢ່າງ ເປັນຄວາມຈິງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ພວກເຮົາອາດສາມາດຖວາຍເກີນຄວາມນຶກຄິດກວ່າທີ່ຕົນເອງສາມາດເຮັດໄດ້.

ພວກເຮົາເປັນຄະນະບັບຕິສ ການຕິດຕາມພຣະເຢຊູນີ້ໝາຍເຖິງເຂົ້າຮັບໃຊ້ເຕັມເວລາ. ຜູ້ໃດຖືກເອີ້ນເຂົ້າໃນວຽກງານນີ້ ແມ່ນການຮັບໃຊ້ເຕັມເວລາທັງນັ້ນ. ການຮັບໃຊ້ນັ້ນບໍ່ມີເຄິ່ງເວລາ ເຖິງແມ່ນທ່ານເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກ ຫລືເປັນຄົນງານໃນໂຮງງານຕ່າງໆເພື່ອບອກຂ່າວດີເລື່ອງຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ອົງພຣະເຢຊູປະກາດແລະປົວພະຍາດ: (ມັດທາຍ 4:23-25)

ພຣະເຢຊູໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງຄາລິເລ ທາງພາກເໜືອຂອງປະເທດປາແລສຕິນໃກ້ບ້ານຂອງພຣະອົງ ແລະເວລານີ້ພຣະອົງຢູ່ເມືອງກາເປນາອູມ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນມາແລ້ວຫົວເລື່ອງ ການເທສນາຂອງພຣະເຢຊູ ("ຖິ້ມໃຈເກົາ") ມັດທາຍ 4:17). ໃນເມື່ອທ່ານສຶກສາບົດເທສນາທີ່ຈ້າຍພູໃນອາທິດຕໍ່ໄປນີ້, ທ່ານຈະໄດ້ເຫັນຄຳສອນທີ່ອົງພຣະເຢຊູສອນເປັນປະຈຳ.

ເພີ່ມຈາກ "ການສອນໃນທັມມະສາລາ" ແລະ "ຄຳເທສນາເລື່ອງຂ່າວປະເສີດເລື່ອງຣາຊອານາຈັກ," ພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງອຳນາດຂອງພຣະອົງໂດຍການປົວຄົນເຈັບປ່ວຍ. ພຣະອົງໄດ້ປົວພະຍາດຮ້າຍທຸກໆຊະນິດ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນປ່ວຍດີພະຍາດ; ພຣະອົງໄລ່ຜິອອກຈາກຄົນ; ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ຄວາມເຈັບຫາຍດີ ຄົນເປັຍຢ່າງໄດ້. ມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ມາຫາ ແລະຟັງພຣະອົງສັ່ງສອນ. ພວກເຂົາພາກັນມາຈາກບ້ານເມືອງໃກ້ຄຽງ, ບ້ານຂອງຄົນຕ່າງຊາດເໝືອນກັນ ("ດີຄາໂປລີສ"), ຫລືເອີ້ນວ່າ ສິບໝູ່ບ້ານ.)

ເວລາສອນພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ມີບັນຍາກາດຕື່ນເຕັ້ນ ເວລາເທສນາຫລີສອນຄົນຟັງແລ້ວກໍເຂົ້າໃຈດີ ແລະຮັບເອົາ. ຜູ້ໃດຟັງແລ້ວຕິດໃຈແລະເລີຍບອກຄົນອື່ນຕ່າງໄປ.

ຄໍາຖາມ:

1. ເວລາໃດທ່ານໄດ້ຖືກຄວາມຜິດບາບແລະກັບໃຈໃໝ່? ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດແລະຖືກໄດ້ບອກເຕືອນທ່ານເຖິງ ເຮືອງໃດໃນມື້ນີ້?
2. ຊີວິດຂອງທ່ານດີຂຶ້ນແລະມີຄວາມຫວັງໃນເມື່ອຮູ້ວ່າທ່ານມີພາກສ່ວນໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ? ທ່ານໄດ້ບອກເຖິງຄວາມໝັ້ນໃຈນັ້ນກັບຄົນອື່ນ ແລະບອກວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນກົກເຫງົ້າແຫ່ງຄວາມໝັ້ນໃຈບໍ່?
3. ທ່ານຄິດວ່າທ່ານເປັນສາວິກ ຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູບໍ່? ທ່ານໄດ້ຕິດຕາມຄໍາສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະດໍາລົງຊີວິດຕາມມາຕະຖານຂອງອົງພຣະເຢຊູບໍ່? ແມ່ນຫຍັງເປັນເຫດໃຫ້ທ່ານບໍ່ເດີນໃກ້ຊິດກັບພຣະເຢຊູ?
4. ທ່ານຈໍາໄດ້ບໍ່ຄັ້ງສຸດທ້າຍທີ່ທ່ານໄດ້ບອກຄົນອື່ນເຮືອງພຣະເຢຊູ? ທ່ານຈະພະຍາຍາມເປັນພະຍານກັບຄົນອື່ນໃຫ້ຫລາຍກວ່າປີແລ້ວບໍ່?

ດຣ. ບູນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6 ກົງກັນຂ້າມຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:**   ມັດທາຍ 5:1-12
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:**   ມັດທາຍ 5:1-16
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:**   ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູມີຄວາມສຸກ ທີ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ກົງກັນຂ້າມ ຈາກຄວາມຫວັງຊຶ້ງເປັນຂອງທັມມະດາສາມັນ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:**   ຊີວິດໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕກຕ່າງກັບຊີວິດທັມມະ ດາໄດ້ຢ່າງໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:**   ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ວ່າບົດເທສນາທີ່ຈ້າຍພູໄດ້ໃຫ້ຄຳໝູນໃຈ ແລະຄວາມ ຫວັງໃນຊີວິດໃນຖານະເປັນຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມຂຍາຍຕົວໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຕາມຢ່າງຄຸນຄ່າຂອງຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ປະສົບກັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າໃນ ທາງກົງກັນຂ້າມກັບປະສົບການຂອງມະນຸດທັມມະດາ. ຄົນສ່ວນຫລາຍບໍ່ເອີ້ນປີທີ່ຕົນເອງໄດ້ຖືກຄົ້ນພົບວ່າ ເປັນພະຍາດມະເຮັງ ເປັນປີດີເລີດໃນຊີວິດແມ່ນບໍ່?.

ຍິ່ງຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ ເມໂລດີ ມີອາຍຸໄດ້ພຽງສາມສິບສອງປີ ໃນເມື່ອນາງໄດ້ຮູ້ວ່າຕົນເອງໄດ້ເປັນພະຍາດ ມະເຮັງ ສອງເດືອນກ່ອນຖືກຍົກຍ້າຍໄປບ່ອນໃໝ່ຕາມການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ. ນາງໄດ້ກ່າວເຖິງປະສົບ ການດັ່ງນີ້: "ໃນເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໂທຣະສັບຈາກທ່ານໝໍ, ທ່ານອິດຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຢ້ານ. ຕໍ່ມາກໍຮູ້ສຶກ ມີສັນຕິສຸກຊຶ້ງເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈ."

ຕໍ່ມານາງໄດ້ສົ່ງຂ່າວທາງຄອມພິວເຕີໄປບອກເພື່ອນທັງຫລາຍ ນາງບໍ່ໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອ ໃນການປິ່ນປົວ, ແຕ່ນາງຂໍຮ້ອງໃຫ້ເພື່ອນອ້ອນວອນເພື່ອນາງຈະໄດ້ຮູ້ຈັກກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທີ່ ສຸດນາງກໍໄດ້ຕັ້ງໃນປາຖນາຈິງແທ້.

ພຣະພອນອັນໃຫຍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງນາງກໍມາຈາກຄຣິສຕະຈັກໃກ້ບ້ານຂອງນາງ ເຖິງແມ່ນ
ນາງຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກເທື່ອ ໃນເມື່ອນາງມີພະຍາດເກີດຂຶ້ນຢ່າງຮ້າຍແຮງຄຣິສຕະຈັກນັ້ນກໍໄດ້ຮັບໃຊ້
ແລະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອແກ່ນາງ.

ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຄຣິດຜ່ານທາງຄຣິສຕະຈັກ” ເວລາ
ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ເມືອງນຶ່ງຂອງຣັດ ເທັກຊັດ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແນ່ໃນວ່າຈະກິນນອນໄດ້ຢ່າງໃດ, ສະມາຊິກຄຣິສຕະ
ຈັກນັ້ນໄດ້ມາຊ່ວຍປ້ອນເຂົ້າ, ພວກເຂົາພາກັນໄປນຳສິ່ງຮອດຫ້ອງຜ່າຕັດ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ເງິນຊ່ວຍ
ເຫລືອເພື່ອຊື້ເຄື່ອງນຸ່ງ. ພວກເຂົາເຈົ້າຊ່ວຍຈ່າຍຄ່າປີເຄື່ອງບິນໃຫ້ແມ່ຂອງນາງໄປຢາມທີ່ໂຮງໝໍ. ພວກເຂົາ
ພາກັນອ້ອນວອນເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງເອົາໃຈໃສ່. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນພວກເຂົາໄດ້ມີນ້ຳໃຈຢາກຊ່ວຍໂດຍບໍ່ໄດ້
ຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນພາຣະແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າແຕ່ປະການໃດ. ການທີ່ມີໂອກາດຢ່າງເຂົ້າໄປໃນຄຣິສຕະຈັກ
ໃຫຍ່ແລະເຫັນຄົນມີຄວາມຮັກຄວາມເມດຕາຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ສິ່ງນັ້ນເປັນການອັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ພະຍາດມະເຮັງເພື່ອສອນນາງເມໂລດີ ເຖິງເຮືອງພຣະອົງ. “ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເວົ້າ
ໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີໂອກາດຢູ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງສະເມີຈະສືບ
ຕໍ່ຄວາມສັມພັນນັ້ນເຖິງຈະເປັນພະຍາດແລະດີພະຍາດກໍຕາມ ຊຶ່ງເປັນການແຕກຕ່າງກັບປໂຍກທີ່ວ່າ “ທ່ານ
ເປັນສິ່ງດຽວທີ່ຂ້າມີ” ແລະ “ທ່ານເປັນສິ່ງດຽວທີ່ຂ້າຕ້ອງການ” ປໂຍກທິສອງແມ່ນສິ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສາມາດ
ພົບມາແລ້ວ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນແກ່ລູກຂອງພຣະອົງ. ພຣະພອນທີ່ມາເຖິງນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາຕາມຄວາມ
ນຶກຄິດຂອງພວກເຮົາຫວັງເອົາໄວ້. ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຮອງວ່າເຮົາຈະມີຊີວິດຢ່າງສະດວກ
ສະບາຍ; ບາງຄັ້ງພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາໃນຊີວິດໃນເມື່ອພວກເຮົາປະສົບກັບບັນຫາໃຫຍ່ໃນຊີວິດ.
ແມ່ນແທ້, ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດເຂົ້າມາໃນຊີວິດໂດຍທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ຫວັງເອົາໄວ້. ພຣະພອນອັນສັກ
ສິດສາມາດເຮັດໃຫ້ຊີວິດໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຜິດແປກແຕກຕ່າງກັບຊີວິດທັມມະດາສາມັນໄດ້.

1. ປະວັດເບື້ອງຫລັງ: (ມັດທາຍ 5:1-2)

ການເທສນາທີ່ຈ້າຍພູເປັນເຮືອງທຳອິດໃນຫ້າພາກຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນປີມັດທາຍ. ກ່ອນນີ້
ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນເອົາພວກສາວິກໝວດທຳອິດ ແລະພຣະອົງເລີ່ມຕົ້ນປະກາດເຮືອງຣາຊ
ອານາຈັກເມືອງຟ້າສວັນ. ມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍໄດ້ເຂົ້າມາຟັງຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ໃນເມື່ອພຣະ
ອົງໄດ້ເຫັນຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ ພຣະອົງເລີຍຂຶ້ນໄປເທິງຈ້າຍພູແລະນັ່ງລົງສັ່ງສອນພວກສາວິກຫລາຍ.
ບໍ່ເໝືອນໃນທຸກວັນນີ້ ຄຣູສອນໄດ້ຍືນຕໍ່ໜ້າພວກນັກຮຽນໃນຫ້ອງ, ແຕ່ໃນສັມຍພຣະເຢຊູ ຜູ້ເປັນຄຣູສອນ
ຂອງພວກຢິວໄດ້ນັ່ງລົງເວລາສອນຜູ້ຕິດຕາມ. ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າ ໃນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ນັ່ງລົງສັ່ງສອນສາວິກ
(ມັດທາຍ 5:1) ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະອົງເປັນຜູ້ມີອຳນາດແລະສິດທິໃນຖານະເປັນຄຣູສອນນຶ່ງ.

ມັດທາຍໄດ້ບອກວ່າຜູ້ຄົນຟັງຄຳເທສນາຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ແມ່ນຄົນອື່ນໄກ ແຕ່ແມ່ນພວກສາວິກຂອງ
ພຣະອົງເອງ. ແຕ່ມີຜູ້ຊົນອື່ນຟັງຄືກັນ ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາເໝືອນເປັນຄົນຜູ້ໃຫ້ຄວາມຈິງຮັກພັກດີ
ຕໍ່ພຣະອົງ ແລະເປັນຄົນແຫ່ງຣາຊອານາຈັກຟ້າສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນບົດເທສນາທີ່ຈ້າຍພູ ພຣະເຢຊູໄດ້
ກ່າວເຖິງຣາຊອານາຈັກສວັນເປັນເໝືອນອັນໃດກັນແທ້ ມີຮູບລັກສະນະຢ່າງໃດ.

2. ໂລກບິນ: (ມັດທາຍ 5:3-12)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເລີ່ມເທສນາທີ່ຈ້າຍພູ- ເປັນພຽງປໂຍກທີ່ສັ້ນໆ ແປດປໂຍກເທົ່ານັ້ນ ທີ່ກ່າວເຖິງຜູ້ມີ “ຄວາມສຸກ” ຫລືຜູ້ມີຊີວິດສຸກສຸກສະບາຍໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພວກເຮົາບອກໃຫ້ຂຽນເຖິງ ລັກສະນະຂອງຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກ ພວກເຮົາຈະເວົ້າຢ່າງໃດ? ຄົນສ່ວນຫລາຍຈະພາກັນເວົ້າວ່າ ຄວາມສຸກ ແມ່ນ ມີສຸຂພາບດີ, ມີຊັບສົມບັດບໍ່ຂາດ, ມັກວຽກຂອງຕົນ, ມີໝູ່ເພື່ອນດີ ແລະຄອບຄົວສົມບູນ. ແຕ່ອົງພຣະ ເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມສຸກຕ່າງກັບສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເວົ້າມານີ້.

“ຜູ້ໃດຍາກຈົນຝ່າຍຈິດວິນຍານກໍເປັນສຸກ.” ຄົນທີ່ມີຄວາມຍາກຈົນຝ່າຍຈິດວິນຍານຍອມຮັບວ່າ ເຂົາມີຄວາມຕ້ອງປະສົງຢາກເພິ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກເຂົາສະແດງເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງກັບຜູ້ອວດຕົວ ແລະຈອງຫອງທີ່ໂລກນີ້ເຫັນວ່າໃຫ້ກຽດແລະຍົກຍ້ອງ. ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຍາກຈົນຝ່າຍຈິດວິນຍານຍອມຮັບວ່າ ພຣະເຈົ້າມີພະລັງແລະອໍານາດ ແລະຍອມຮັບເອົາລະບຽບແລະການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດີ. ພຣະເຢຊູ ກ່າວວ່າ ຜູ້ມີຄວາມຍາກຈົນຝ່າຍວິນຍານຈິດມີຄວາມສຸກເພາະວ່າ “ແຜ່ນດິນສວັນເປັນຂອງຜູ້ນັ້ນ.” ຜູ້ທີ່ເພິ່ງ ບາຣະມີຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນກໍາໄລເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ປົກຄອງໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ.

“ຜູ້ໃດໂສກເສົ້າກໍເປັນສຸກ.” ຈະເວົ້າໄດ້ອີກຄຳນຶ່ງວ່າ ເປັນສຸກກໍແມ່ນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ. ເຫັນວ່າ ຄວາມໂສກເສົ້າແລະຄວາມສຸກໄປນຳກັນໄດ້ຢ່າງໃດ? ມີຫລາຍໆຄັ້ງໃນຊີວິດເວລາຄຣິສຕຽນມີຄວາມໂສກ ເສົ້າ, ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຮ້ອງໄຫ້ເປັນເຮືອງຄວາມເສັງຫາຍສ່ວນຕົວ, ແຕ່ບາງເທື່ອມີຄວາມໂສກເສົ້າເພາະວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໂລກແຫ່ງຄວາມຜິດບາບຮອບຕົວເຮົາ. ພວກເຮົາໂສກເສົ້າເພາະຄວາມບາບໄດ້ລົບກວນ ຕໍ່ຊີວິດຂອງມະນຸດຊາດ, ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ ພວກເຮົາກໍເຫັນວ່າຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ມາຕັ້ງຢູ່ ຄົບບໍຣິບູນເທື່ອ, ອົງພຣະຄຣິດຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາປະທັບໃນຈິດໃຈຂອງມະນຸດສະໂລກ. ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູເວົ້າ ວ່າ ຄວາມສຸກຫລືຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີນັ້ນມາຈາກຄວາມຮູ້ວ່າຜູ້ໂສກເສົ້າວັນນີ້ ແລະວັນໜ້າພວກເຂົາຈະໄດ້ ຮັບຄວາມເລົ່າໂລມໃຈ. ນັກຂຽນຊາວຍິວໃຊ້ຫລັກໄວຍະກອນຕ່າງໝູ່ ໃຊ້ຄຳເວົ້າ “ຈະຖືກໄດ້ຮັບຄວາມເລົ່າ ໂລມໃຈ” ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ໃສ່ຊື່ພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ. ຄວາມໝາຍມີຢູ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ໃຫ້ຄວາມ ໝູນໃຈຜູ້ທຸກໂສກ.

“ຜູ້ມີໃຈອ່ອນຫວານກໍເປັນສຸກ.” ໃຫ້ທ່ານຄິດເຖິງຜູ້ນຳທີ່ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດດ້ານການຄ້າ ແລະບໍຣິ ສັດຕ່າງໆ. ພວກເຂົາມີຄຸນນະວຸດທິຢ່າງໃດທີ່ຄົນອື່ນນັບຖື? ຫລາຍເທື່ອຄົນມັກເວົ້າເຖິງຄວາມເມດຕາ, ມອງເຫັນອະນາຄົດໄດ້ດີ, ເຮັດວຽກໂດຍບໍ່ຮູ້ເມື່ອຍ ຫລືມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນຊີວິດ. ການທີ່ມີໃຈອ່ອນຫວານ ນັ້ນມັກບໍ່ມີຄົນເວົ້າເຖິງ. ຄົນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນຄົນຖ່ອມຕົວໃນການສ້າງສາຍສັມພັນກັບຄົນອື່ນ ເພາະ ພວກເຂົາໄດ້ຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າມາກ່ອນ ໃນເວລາພວກເຂົາໄດ້ຍອມຕົວຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນເມື່ອເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງການເປັນເຈົ້ານາຍຢູ່ເໜືອຄົນອື່ນ ຫລືໃຊ້ອໍານາດ ເໝືອນເຈົ້ານາຍໃນໂລກນີ້ເພາະພວກເຮົາຮູ້ຈັກຜູ້ຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງຢ່າງ. ພຣະເຢຊູສອນວ່າ, “ຜູ້ມີໃຈອ່ອນ ຫວານຈະໄດ້ຮັບແຜ່ນດິນໂລກເປັນມໍຣະດົກ.” ຄຳສອນນີ້ໄດ້ເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບການຊຸ່ງໂຊກ. ຢາໂກ ໂບ 4:10 ກ່າວວ່າ, “ເຈົ້າທັງຫລາຍຈິ່ງຖ່ອມໃຈລົງຕໍ່ພຣະພັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຈະຍົກຂູ່ພວກ

ທ່ານຂຶ້ນ.” ໃນເມື່ອພວກເຮົາຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະຍອມຕໍ່ການປົກຄອງຂອງພຣະອົງ ແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າຈະປະທານລາງວັນຊຶ່ງເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈທຸກປະການ.

“ຜູ້ໃດອິດທິວຄວາມຊອບທັມກໍເປັນສຸກ.” ອັດສາວິກ ໂປໂລເປັນຕົວຢ່າງໃນເຣື່ອງນີ້. ໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງຄໍາສອນຂອງເພິ່ນຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກເມືອງພິລິບປອຍ: “ເພາະວ່າຖ້າເຮົາມີຊີວິດພຣະຄຣິດເປັນຊີວິດນັ້ນ ຖ້າເຮົາຕາຍກໍເປັນປໂຍດແກ່ເຮົາ.” (ພິລິບປອຍ 1:21). ຜູ້ມີຄວາມທົວກະທາຍຕໍ່ຄວາມຊອບທັມນັ້ນແມ່ນ ຜູ້ມີຄວາມປະສົງຢາກມີຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍ ແລະຢາກໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເລັດໃນຊີວິດ ຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຕໍ່ການຕິພະຍາມານໃນເວລາພຣະເຢຊູຖືກທົດລອງ: “ມະນຸດບໍ່ໄດ້ລ້ຽງ ຊີວິດໂດຍອາຫານຢ່າງດຽວ, ແຕ່ລ້ຽງດ້ວຍພຣະທັມທຸກຂໍ້ທີ່ອອກມາຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າ.” (ມັດທາຍ 4:4). ຄົນຜູ້ທີ່ປາຖນາລໍຄອຍເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍໃນຊີວິດ ພວກເຂົາກໍມີຄວາມອົ່ມໃຈ. ພວກເຂົາອາດບໍ່ພຽງແຕ່ອົ່ມໃຈເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຂົາໄດ້ຮັບຊັບທຸກສິ່ງທີ່ຕ້ອງການ.

“ຜູ້ໃດມີໃຈກະຣຸນາກໍເປັນສຸກ.” ການທີ່ສະແດງມີໃຈກະຣຸນານັ້ນເປັນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ການທີ່ມີໃຈກະຣຸນາບໍ່ແມ່ນການຕຽມຕົວທີ່ຈະໃຫ້ອະພັຍຄົນອື່ນ- ແຕ່ການໃຫ້ອະພັຍນັ້ນເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ການສະແດງເຖິງໃຈກະຣຸນາໝາຍຄວາມວ່າມີຈິດໃຈເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະມີບຸນຄຸນຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະອິດທິນຕໍ່ຄວາມຜິດພາດຂອງຄົນອື່ນສະເລ່ຍ. ຄວາມເມດຕາເປັນການສະແດງການຮັບຮູ້ຕໍ່ການກະທໍາຂອງຄົນອື່ນ. ລູກຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງເປັນຄົນມີຄວາມເມດຕາປານີ ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະກະຣຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູສັນຍາວ່າຜູ້ທີ່ມີຄວາມເມດຕາຈະມີຄວາມສຸກ ເພາະພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຕອບແທນຈາກພຣະບິດາ.

“ຜູ້ໃດມີໃຈບໍ່ຮືບຮຸກກໍເປັນສຸກ.” ພວກເຮົາມັກຄິດວ່າ ບໍ່ຮືບຮຸກນັ້ນເປັນການບໍ່ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ. ໃນພຣະຄໍາພີ ບໍ່ຮືບຮຸກແມ່ນຈິດໃຈຢາກຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ. ເພງສັດສິນ 27: 4 ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະອົງຂໍນໍາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຽງແຕ່ສິ່ງດຽວ ແມ່ນແຕ່ສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນແຫລະທີ່ຢາກໄດ້ຄື ຂ້າພະອົງໄດ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານຕລອດໄປ ເພື່ອຄິດຄໍານຶງພຣະຄຸນຄວາມດີແລະຂໍການນໍາພາຈາກພຣະເຈົ້າ” ຜູ້ທີ່ຊອກສແວງຫາໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າເປັນຄົນມີຄວາມ ສຸກເພາະວ່າ “ພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ”

“ຜູ້ໃດສ້າງຄວາມສົງບສຸກກໍເປັນສຸກ.” ຄົນໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມີ “ພາຣະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຄົນດີກັນ” ເພາະພຣະຄຣິດເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ໂລກຄົນດີກັບພຣະອົງ (2 ກອທ 5:18-19). ຜູ້ສ້າງສັນຕິສຸກບໍ່ເປັນພຽງນິສັຍໃຈຄໍເປັນໜ້າຮັກເທົ່ານັ້ນ; ຜູ້ສ້າງສັນຕິສຸກເປັນຄົນຊອກສແວງຫາໃຫ້ຄົນຄົນດີກັນ ແລະຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າອີກ. ໃນສັມພັນພຣະເຢຊູຢູ່ໃນໂລກນີ້ເຫັນວ່າຈັກກະພັດໂຣມມີສັນຕິສຸກດີ ເພາະອໍານາດຂອງທະຫານ. ການທີ່ບໍ່ມີການຂັດແຍ້ງກັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າສັນຕິສຸກອັນແທ້ຈິງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ມີແຕ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນສາມາດນໍາສັນຕິສຸກອັນແທ້ຈິງຕໍ່ຊີວິດທີ່ໄດ້ພົບກັບການຕົກແຕກມາແລ້ວ. ຜູ້ສ້າງສັນຕິສຸກເປັນຜູ້ທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ຖືວ່າເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າແທ້, “ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮ້ອງວ່າເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”

“ຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫງເພາະເຫັນແກ່ຄວາມຊອບທັມກໍເປັນສຸກ.” ຄວາມມືດຕໍ່ຕ້ານແສງສວ່າງ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍຖືກຜູ້ຢູ່ໃນຄວາມມືດຂົ່ມຂູ່. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຕັດວ່າ, “ຢ່າຄິດວ່າເຮົາມາເພື່ອນໍາເອົາຄວາມສົງບສຸກມາສູ່ໂລກ.” (ມັດທາຍ 10:34), ພຣະອົງເຫັນວ່າ ພວກສາວິກຈໍາເປັນຕ້ອງປະສົບກັບ

ບັນຫາ. ການຂົ່ມເຫັງນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ມີຊີວິດອັນຊອບທັມ, ແຕ່ວ່າລາງວັນທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍ-ຄືໄດ້ເມືອງຟ້າສວັນເປັນມໍຣະດົກ. ໃນຂໍ້ 11 ແລະ 12 ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງລະອຽດ ແລະຢາກໃຫ້ເອົາມາປະກອບໃຊ້ສ່ວນຕົວ: "ພວກທ່ານກໍເປັນສຸກ."

ໃນເມື່ອພວກເຮົາສະແດງເຖິງຄຸນຄ່າຂອງຣາຊອານາຈັກ-ມີຄວາມເມດຕາ ບໍ່ແມ່ນການແກ້ແຄ້ນ, ຖ່ອມຕົວລົງ ບໍ່ແມ່ນການອວດຕົວ, ມີຈິດໃຈບໍ່ຮິສຸດ ບໍ່ແມ່ນກິເຣດຕັນຫາ, ເປັນທຸກເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແທນທີ່ຈະຍິນດີເຮັດຕາມຄວາມຜິດບາບ. ມີຄົນຈຳນວນນຶ່ງຊອກສແວງຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງຄົນ, ແຕ່ມີອີກພວກນຶ່ງພະຍາຍາມບໍ່ໃຫ້ກຽດຄຳພະຍານອັນດີຂອງພວກເຮົາ. ແນວໃດກໍຕາມ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຮົາມີບ້ານອັນຖາວອນໃນເມືອງຟ້າສວັນ.

ໃຫ້ມີກຳລັງຂຶ້ນມາເທິນວ່າ ບໍ່ມີແຕ່ເຮົາເທົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບການຂົ່ມເຫັງແລະທໍຣະມານ. ໃນປະຈຸບັນສາດແລ້ວຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ. ຈົ່ງຮູ້ເທິນວ່າພຣະເຈົ້າແລະຄົນຂອງພຣະອົງໄດ້ຊັບຊະນະໃນຕອນສຸດທ້າຍ.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານໄດ້ເຫັນຄຸນນະພາບຢ່າງໃດທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວໃນມັດທາຍ 5:1-12 ຊຶ່ງທ່ານໄດ້ເຫັນໃນຄຣິສຕະຈັກທອງຖິ່ນປະຈຳບ້ານຂອງທ່ານ?
2. ໃນວິທີທາງໃດຄຳເທສນາທີ່ຈ້າຍພູໄດ້ປ່ຽນຄວາມຫວັງຂອງໂລກ?
3. ທ່ານຄິດວ່າຄົນບໍ່ເປັນຄຣິສຕຽນສາມາດມອງເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງໃນຊີວິດຂອງທ່ານບໍ່ ເພາະທ່ານໄດ້ມີຄວາມສຸກພັນອັນດີກັບພຣະເຈົ້າ?
4. ທ່ານໄດ້ມີປະສົບການຫລືທ່ານຮູ້ຈັກຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບການຂົ່ມເຫັງເພາະເຂົາຍິດໝັ້ນກັບຂ່າວປະເສີດ? ຖ້າທ່ານຢູ່ໃນສະພາບນັ້ນ ທ່ານຈະມີຄວາມຫວັງຢ່າງໃດ?
5. ຂໍໃດໃນບົດເທສນາທີ່ຈ້າຍພູນັ້ນ ທ່ານໄດ້ມີປະສົບການເປັນທາງສ່ວນຕົວ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ອ້ອນວອນຕາມແບບຂອງພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 6:5-15

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ມັດທາຍ 6: 1-18

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງອ້ອນວອນຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສອນໄວ້, ຊຶ່ງເປັນການຮັບຮູ້ວ່າພວກເຂົາຕ້ອງເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃນທຸກເລື່ອງຂອງຊີວິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ:

ຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູເລື່ອງການອ້ອນວອນແຕກຕ່າງກັນແນວໃດກັບຄວາມຄິດເລື່ອງການອ້ອນວອນທີ່ນິຍົມກັນ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເພື່ອຕັດສິນໃຈວ່າຂ້ອຍຈະປຸງການອ້ອນວອນແນວໃດເພື່ອໃຫ້ຖືກຕາມຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູ.

ຄຳນຳ

ການອ້ອນວອນແບບພຣະເຢຊູໝາຍເຖິງການຮັບຮູ້ວ່າພວກເຮົາເພິ່ງພຣະເຈົ້າເມື່ອພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອຄວາມຂາດເຂີນ ແລະເພື່ອວຽກງານຂອງຣາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຟັງເວລາພວກເຮົາອ້ອນວອນ.

1. ຈົ່ງເປັນຄົນທີ່ຄົບບໍລິບູນ

ໃນມັດທາຍ 5: 17-20 ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງພຣະອົງແລະພຣະບັນຍັດໃນພຣະສັນຍາເດີມ. ພຣະອົງ "ບໍ່ໄດ້ມາລຶບລ້າງ ແຕ່ມາເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ" (ຂໍ້ 17). ພວກເຮົາຮັກສາພຣະບັນຍັດເພາະພວກເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າ. ໃນມັດທາຍ 5: 21-48, ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງ. ພວກເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ຫລີກເວັ້ນການຂ້າກັນ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຫາສັນຕິສຸກໃນຄວາມສັມພັນທຸກຢ່າງ. ພວກເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ຫລີກເວັ້ນການຫລິ້ນຊູ້ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຮັກສາຈິດໃຈໃຫ້ບໍລິບູນ. ໃນກໍລະນີການຢ່າຮ້າງ, ການຮັກສາສັດຈະ, ການແກ້ແຄ້ນ, ແລະການເຮັດກັບສັດຕູ, ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຕາມຄຳສອນໃນພຣະບັນຍັດ. ພຣະເຢຊູສລຸບວ່າ "ເຫດສັນນັ້ນທ່ານທັງຫລາຍຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ຄົບບໍລິບູນ ເໝືອນຢ່າງພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນສວັນຊົງເປັນຜູ້ຄົບບໍລິບູນ" (5: 48).

2. ປະພຶດໃຫ້ເໝາະສົມ

ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຫລັກໃຫຍ່ໆກ່ຽວກັບພຣະບັນຍັດ ແລະໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງດັ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນຜ່ານມາໃນ ມັດທາຍ 5: 17-48. ໃນພາກຕໍ່ໄປ ພຣະອົງຈະຊົງເຮັດຢ່າງດຽວກັນ. ພຣະເຢຊູຊົງເຕືອນວ່າພຣະເຈົ້າອົງດຽວຄືຜູ້ເບິ່ງເວລານະມັສການຫລືໃນພິທີສາສນາຕ່າງໆ. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຕືອນເຮືອງນີ້ອີກໃນເວລາຊົງສອນເຮືອງການໃຫ້ທານ, ການອ້ອນວອນ, ແລະການຖືສິນອິດອາຫານ.

ພຣະອົງຊົງຮູ້ວ່າສາວິກທຸກຄົນຈະອ້ອນວອນ, ໃຫ້ທານ, ແລະຖືສິນອິດອາຫານ; ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເຕືອນເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນມີເຈຕນາທີ່ຖືກຕ້ອງໃນເວລາເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ. ການໃຫ້ທານບໍ່ແມ່ນການສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນຍ້ອງຍໍແຕ່ເປັນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ (ມັດທາຍ 6: 2-4); ການຖືສິນອິດອາຫານບໍ່ແມ່ນເພື່ອການອວດ ແຕ່ເປັນເວລາຖອມຕົວ ແລະຍອມເພິ່ງພຣະເຈົ້າ (ມັດທາຍ 6:16-18).

3. ຜູ້ເບິ່ງ ແລະທັສນະ

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຖິງພວກ "ຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດ" ເພາະພວກເຂົາມັກ "ຍືນອ້ອນວອນໃນໂຮງທັມະເທສນາແລະແຈຖມິນ ເພື່ອຈະໃຫ້ມະນຸດເຫັນ" (6: 6). ນີ້ບໍ່ແມ່ນນິສັຍຂອງຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ; ຜູ້ທີ່ຟັງພວກເຮົາເວລາອ້ອນວອນແມ່ນພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລາອ້ອນວອນ, ພວກເຮົາເປີດໃຈໃສ່ພຣະເຈົ້າ. ການອ້ອນວອນບໍ່ແມ່ນເວລາສອນບົດຮຽນ, ເຮັດໃຫ້ຄົນຍ້ອງ, ຫລືເວົ້າຂວັນຄົນອື່ນ. ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການອ້ອນວອນຕ້ອງເປັນເວລາສ່ວນຕົວຕລອດໄປ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງອ້ອນວອນຢູ່ຜູ້ດຽວ ແລະໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ໜ້າຊຸມຊົນ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ແບບຢ່າງການອ້ອນວອນໃນມັດທາຍ6: 9-13. ສິ່ງສໍາຄັນຄືຜູ້ຟັງ; ຖ້າເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອຄົນຟັງພວກເຮົາກໍໄດ້ລາງວັນແລ້ວ. ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າກໍຈະຊົງຟັງເຮົາ ແລະຈະຊົງໃຫ້ລາງວັນພວກເຮົາ.

ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງການອ້ອນວອນຂອງ "ຄົນຕ່າງຊາດ" ຊຶ່ງພວກເຂົາມັກເວົ້າຂ້າຄໍາເກົ່າເພາະເຊື່ອວ່າຕ້ອງເວົ້າຫລາຍໆ ແລະເວົ້າຕາມຫລັກເພື່ອພຣະຂອງເຂົາຈຶ່ງຈະໄດ້ຍິນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນນິສັຍຂອງຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ.

ການອ້ອນວອນແມ່ນການສື່ສານ ບໍ່ແມ່ນການບັງຄັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຂາດເຂີນ ແລະ "ພຣະບິດາຂອງທ່ານກໍຊົງຊາບກ່ອນພວກທ່ານທູນຂໍ" (6: 8).

4. ອ້ອນວອນເພື່ອສະຖາຣາສີຂອງພຣະອົງ

ໃນມັດທາຍ 6:9-13, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໃຫ້ແບບຢ່າງການອ້ອນວອນແກ່ພວກສາວິກ; ການອ້ອນວອນນີ້ໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສອງພາກໃຫຍ່: ການນະມັສການ ແລະການອ້ອນວອນທູນຂໍ.

"ຂ້າແດ່ພຣະບິດາຂອງຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສວັນ." ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າພຣະບິດາ; ໃນຄໍາອ້ອນວອນນີ້ພຣະອົງເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ "ພຣະບິດາຂອງຂ້າພຣະອົງທັງຫລາຍ." ຜ່ານພຣະເຢຊູຄຣິດ,

ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະມີສິດເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ "ພຣະບິດາ." ການອ້ອນວອນເປັນການສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມສັມພັນແບບໃກ້ຊິດ. ໃນເວລາອ້ອນວອນ, ພວກເຮົາຮັບຮູ້ຄວາມບໍ່ນິສຸດແລະຄວາມເປັນປະມຸກຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າພຣະອົງຊົງສະຖິດໃນສວັນແລະຄວາມບໍ່ນິບູນຂອງພຣະອົງ; ແລະພວກເຮົາພ້ອມທີ່ຈະຮັບຟັງພຣະອົງ.

"ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງເປັນທີ່ໂຄຣິບູຊາ." ນີ້ແມ່ນການຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນອົງບໍ່ນິສຸດ ແລະສົມຄວນໄດ້ຮັບການນະມັສການແລະການໂຄຣິບູຊາ.

"ຂໍໃຫ້ພຣະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່." ພຣະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມໝາຍສອງຢ່າງ: ພຣະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢູ່ຖ້າມກາງພວກເຮົາໃນເວລານີ້ ແລະພຣະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະເຢຊູຈະສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນເວລາພຣະອົງສເດັດກັບມາ. ສະນັ້ນການອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ພຣະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່ ແມ່ນເວົ້າເຖິງການລໍຄອຍການສະເດັດກັບມາຂອງພຣະຄຣິດ ແລະການຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນກະສັດຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາໃນປັດຈຸບັນໄປພ້ອມໆກັນ.

"ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ໃນພ້າສວັນເປັນຢ່າງໂດກໍໃຫ້ເປັນໄປຢ່າງນັ້ນທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ." ໃນພ້າສວັນ, ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດແລ້ວຢ່າງບໍ່ນິບູນ; ແຕ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ຄວາມບາບ ແລະມານຊາຕານໄດ້ຕໍ່ຕ້ານເພື່ອບໍ່ໃຫ້ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາແລະໃນໂລກ. ເວລາພວກເຮົາອ້ອນວອນວ່າ "ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ," ພວກເຮົາພ້ອມທີ່ຈະມອບຕົວເອງໃນການທີ່ຈະເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊົງມີພຣະປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ຫລາຍໆຢ່າງໃນໂລກນີ້ສຳເລັດ, ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າ ພວກເຮົາພ້ອມຫລີຍັງທີ່ຈະມອບຕົວເອງໃຫ້ກັບວຽກງານຂອງພຣະອົງ.

5. ການອ້ອນວອນປະກອບດ້ວຍການທູນຂໍ

ພາກທີສອງໃນແບບຢ່າງການອ້ອນວອນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແມ່ນເວົ້າເຮື່ອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຫ່ວງໃຍຄວາມຂາດເຂີນຂອງຕົວເອງ ແລະຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາ.

"ຂໍຊົງໂຜດປະທານອາຫານປະຈຳວັນ." ໃນສັມຍຂອງພຣະເຢຊູ, ຄົນສ່ວນຫລາຍຕ້ອງໄດ້ເຮັດງານໝົດມື້ເພື່ອຈະມີເງິນພຽງພໍສຳລັບອາຫານປະຈຳວັນ. ຖ້າຜູ້ຫາເງິນໃນບ້ານເກີດການເຈັບປ່ວຍ, ຄົວເຮືອນກໍຈະບໍ່ມີເຂົ້າກິນ. ການອ້ອນວອນຂໍອາຫານປະຈຳວັນຍັງເຕືອນຊົນຊາດຍົວໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາອົບອອກຈາກປະເທດເອຢິບ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານ "ມານາ" ໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງພຽງພໍແຕ່ລະວັນໆໄປ. ອິສຣາເອນເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃນທຸກຢ່າງ. ໃນສັມຍນີ້ ພວກເຮົາມີຜູ້ເຢັນແລະມີອາຫານເພື່ອຫລາຍມື້; ພວກເຮົາອາດຈະລືມໄປວ່າພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງເພິ່ງພຣະເຈົ້າອີກແລ້ວ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງຕ້ອງການທີ່ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃນເຮືອງຕ່າງໆທີ່ຂາດເຂີນ. ຄຣິສຕຽນບໍ່ຄວນລືມໄປວ່າ ທຸກຢ່າງທີ່ດີມາຈາກພຣະເຈົ້າ.

"ຂໍຊົງຍົກໂທດໃຫ້ຂ້າພຣະອົງ ເໝືອນຂ້າພຣະອົງຍົກໂທດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້າພຣະອົງນັ້ນ." ໃນຂໍ້ 14-15, ພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍວ່າ "ຖ້າທ່ານຍົກຄວາມຜິດບາບຂອງເພື່ອນມະນຸດ ພຣະບິດາຂອງທ່ານຜູ້ຊົງສະຖິດໃນສວັນຈະຊົງໂຜດຍົກຄວາມຜິດຂອງທ່ານດ້ວຍ." ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຫວັງຫຍັງຈາກພຣະເຈົ້າ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍຄົນອື່ນໆ. ການໃຫ້ອະພິຍແມ່ນການສະລະສິດເຮືອງແກ້ແຄ້ນ ແລະປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ພິພາກສາຄວາມຍຸດຕິທັມ. ຄຣິສຕຽນໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພິຍຈາກພຣະເຈົ້າແລະພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດອະພິຍຄົນອື່ນໂດຍຮິດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ.

"ຂໍຢ່າພາຂ້າພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງ ແຕ່ຂໍຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນຈາກການຊົ່ວຮ້າຍ." ການລີ້ລວງໃຫ້ຫລົງບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ (ຢາໂກໂບ 1: 13-14). ເວລາພວກເຮົາອ້ອນວອນວ່າ "ຂໍຢ່າພາຂ້າພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງ," ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າພວກເຮົາເພິ່ງກຳລັງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຕໍ່ສູ້ການທົດລອງ. ຊາຕານເປັນພໍ່ຂອງການລີ້ລວງ; ຊາຕານມາເພື່ອ "ຈະລັກ, ຈະຂ້າ, ແລະທຳລາຍເທົ່ານັ້ນ" (ໂຢຮັນ 10: 10). ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າຊາຕານໄດ້ປຣາຊັຍແລ້ວທີ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະຄຣິດ. ພວກເຮົາສາມາດອ້ອນວອນດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເອີ້ນພວກເຮົາຊົງສັດຊື່ແລະຈະເປີດທາງໃຫ້ພວກເຮົາອອກຈາກການທົດລອງທັງໝົດ (1 ໂກຣິນໂທ 10: 13).

6. ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າພວກເຮົາຄວນອ້ອນວອນແນວໃດ; ພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອຈະໄດ້ຢູ່ໃກ້ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາອ້ອນວອນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ; ພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອຕົນເອງ ແລະຄົນອື່ນໆ; ພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແບບຢ່າງການອ້ອນວອນຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ຄວາມຫວັງກັບພວກເຮົາ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ຍິນໄພພົນຂອງພຣະອົງ. ການອ້ອນວອນເຕືອນພວກເຮົາເຖິງຊັຍຊະນະ ເວລາພຣະຄຣິດສະເດັດກັບມາໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາສລອງຣາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າທີ່ກຳລັງຢູ່ຖ້າມກາງພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດແນວໃດແດ່ເຮືອງການອ້ອນວອນ? ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດນີ້ມີຜົນສະທ້ອນແນວໃດໃນການອ້ອນວອນຂອງຄົນທັງຫລາຍ?
2. ເວລາອ້ອນວອນໃນກອງປະຊຸມ, ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະສາມາດຕັ້ງໃຈໃສ່ພຣະເຈົ້າແທນທີ່ຈະຄິດເຖິງຄົນທີ່ກຳລັງຟັງຢູ່?
3. ການອ້ອນວອນຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູມີຄວາມໝາຍແນວໃດສຳລັບທ່ານ?
4. ພາກຕ່າງໆໃນຄຳອ້ອນວອນຂອງພຣະເຢຊູຄ້າຍຄຽງກັບການອ້ອນວອນສ່ວນຕົວຂອງທ່ານເອງຢ່າງໃດ? ແລະຄ້າຍຄຽງກັບການອ້ອນວອນໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຢ່າງໃດ?

5. ທ່ານຈະເຮັດວິທີໃດເພື່ອໃຫ້ການອ້ອນວອນເພື່ອຮາຊອານາຈັກພຣະເຈົ້າ ແລະການອ້ອນວອນເພື່ອຄວາມຂາດເຂີນສ່ວນຕົວ ໄດ້ສົມດຸນກັນ? ສ່ວນຫລາຍທ່ານມັກຈະອ້ອນວອນເລື່ອງໃດຫລາຍກວ່າ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 8

ເຊື່ອ, ບໍ່ແມ່ນກະວົນກະວາຍ ຫລືໂລບມາກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 6: 19-34

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ 6: 19—7:29

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອແລະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ແລະດຳເນີນຊີວິດຕາມແນວທາງຂອງພຣະອົງ ແທນທີ່ຈະເອົາແຕ່ເຣື່ອງວັດຖຸເປັນໃຫຍ່.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າສຳຄັນກວ່າວັດຖຸຫລືບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າຊີວິດຂອງຂ້ອຍຈະປ່ຽນແປງຢ່າງໃດ ຖ້າຂ້ອຍເຊື່ອພຣະເຈົ້າແລະດຳເນີນຊີວິດໃນພຣະອົງຫລາຍກວ່າການເຊື່ອໃນວັດຖຸຕ່າງໆ.

ຄຳນຳ

ເຊື່ອພຣະເຈົ້າແລະຕັ້ງໃຈໃສ່ແນວທາງຂອງພຣະອົງ, ແທນທີ່ຈະເນັ້ນເຣື່ອງວັດຖຸ, ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາເຮື່ອງຄວາມກະວົນກະວາຍ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາເພິ່ງພຣະອົງໃນທຸກສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນ.

ຫລາຍໆຢ່າງໃນປັດຈຸບັນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເກີດຄວາມກະວົນກະວາຍເຊັ່ນພວກຜູ້ກຳການຮ້າຍ, ຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງຂອງເງິນປະກັນພັຍສັງຄົມ, ການບໍ່ມີປະກັນພັຍເຣື່ອງສຸຂະພາບສຳລັບຕົວເອງແລະຄອບຄົວ, ແລະຕ່ຳໄປ. ຄວາມກະວົນກະວາຍເຫລົ່ານີ້ມີຜົນຮ້າຍສຳລັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຫລາຍຄົນຈ່າຍເງິນຫລືຕິດໜີ້ຫລາຍຂຶ້ນເພື່ອບັນເທົາຄວາມກະວົນກະວາຍໃນຊີວິດຂອງຕົນ; ຄິດສະເລັ່ງແລ້ວ, ຄົນອະເມຣິກັນແຕ່ລະຄົນຕິດໜີ້ເຄຣດິດຄາດປະມານ \$8000. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ມີພຣະປະສົງຈະເຫັນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕຽນ; ພຣະອົງບໍ່ປາຖນາໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນທາດຂອງຄວາມກະວົນກະວາຍ ຫລືທາດຂອງໜີ້ສິນ.

1. ຮິບໂຮມຊັບສົມບັດອັນຖືກຕ້ອງ: (ມັດທາຍ 6:19-21)

ເວລາພວກເຮົາຈົດຈຳໃສ່ພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທາງຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຄີຍຄິດວ່າມີຄຸນຄ່າຫລາຍສຳລັບຕົວເອງຫລາຍກໍເລີ້ມປ່ຽນຮາຄາ. ແທນທີ່ພວກເຮົາຈະຂົນຂວາຍເພື່ອຕົວເອງ, ພວກເຮົາກໍກາຍເປັນຜູ້ທີ່ຕ້ອງການພຣະພອນ. ການຮິບໂຮມຊັບສົມບັດອັນຖືກຕ້ອງ ປົດປ່ອຍພວກເຮົາຈາກການເປັນທາດຂອງຄວາມກະວົນກະວາຍ ແລະຄວາມໂລບ ເພາະຊັບສົມບັດໃນສວັນບໍ່ມີໃຜທຳລາຍໄດ້.

ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກເຮົາ "ຈົ່ງຮິບໂຮມຊັບສົມບັດສຳລັບຕົນໄວ້ໃນສວັນ" (6: 20). ໃນສັມພຣະສັນຍາໃໝ່, ຄົນທັງຫລາຍເກັບຊັບສົມບັດໄວ້ໃນບ້ານ; ເງິນຄຳ ແລະເຂົ້າຂອງຫລາຍຢ່າງໄດ້ເປື້ອຍເໜົາ ຫລືຖືກຂະໂມຍລັກ. ຊັບສົມບັດທີ່ຮິບໂຮມໄວ້ໃນສວັນບໍ່ມີການເປື້ອຍເໜົາ ຫລືຖືກຂະໂມຍລັກໄດ້. ຊັບສົມບັດໃນສວັນອາດກາຍເປັນພຣະພອນໃນປັດຈຸບັນເວລາພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດໃນພຣະເຈົ້າ.

ຕິດຕາມທາງຂອງພຣະເຈົ້າຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ເປັນອິສະຈາກການກະວົນກະວາຍເພາະຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ເສື່ອມສູນຈັກເທື່ອ. ຫລາຍຄົນກະວົນກະວາຍເພາະພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດແລະຈິດໃຈ. "ເພາະວ່າຊັບສົມບັດຂອງທ່ານຢູ່ທີ່ໃດ ໃຈຂອງພວກທ່ານກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນດ້ວຍ" (6: 21).

2. ມິທັສນະທີ່ຖືກຕ້ອງ: (ມັດທາຍ 6:22-24)

ເວລາພວກເຮົາຈົດຈໍ່ໃສ່ພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທາງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະປ່ຽນແປງທັສນະຂອງພວກເຮົາກຽວກັບເຣື່ອງຊັບສົມບັດ. ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງປະທານສິ່ງຂອງໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈະໄດ້ເກັບໄວ້ ແຕ່ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ນໍາໄປໃຊ້ເພື່ອການຮັບໃຊ້.

ພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຄໍາອຸປະມາເຣື່ອງ ຕາຕີ ເພື່ອ ສອນສາວິກເຣື່ອງທັສນະກຽວກັບຊັບສົມບັດ. "ຖ້າຕາຂອງທ່ານປົກກະຕິດີ ຮ່າງກາຍຂອງທ່ານກໍສວ່າງດີ" ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍມັກໃຊ້ຜ້າກັ້ງ ຕາມປ່ອງຢ້ຽມບ້ານເພື່ອປ້ອງກັນຄົນ ຕາບໍ່ດີ ຈາກຂ້າງນອກ. ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ຖ້າພວກຄົນ ຕາບໍ່ດີ ເຫັນສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຮົາມີຢູ່ໃນບ້ານ, ພວກເຂົາອາດຈະຄິດຢາກໄດ້. "ຕາເປັນດວງສວ່າງຂອງຮ່າງກາຍ," ຄົນດີກໍມີຕາດີ, ແຕ່ຄົນທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ ຫລືຄົນໂລບມາກມີຕາທີ່ບໍ່ດີ.

ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, "ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າບ່າວສອງນາຍໄດ້ (6: 24). ໃນທີ່ນີ້ພຣະອົງເວົ້າເຖິງພວກຂ້າທາດ. ໃນສັມຍນັ້ນ, ຂ້າທາດເປັນກັມມະສິດຂອງຜູ້ເຈົ້ານາຍແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ. ເຂົາບໍ່ມີສິດທີ່ຈະໄປເຮັດວຽກໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ (ໃນສັມຍນີ້ບາງຄົນເຮັດງານຫລາຍບ່ອນ). ຖ້າພວກເຮົາໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນນາຍແລະໃຫ້ຊັບສົມບັດເປັນນາຍໄປພ້ອມໆກັນ, ພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ສາມາດສັດຊື່ຕໍ່ທັງສອງຝ່າຍໄດ້; ກໍໝາຍຄວາມວ່າຝ່າຍໃດຝ່າຍນຶ່ງຈະເສັງຜົນ. ຊີວິດຂອງພວກເຮົາບອກໃຫ້ຄົນຮູ້ວ່າສິ່ງໃດສໍາຄັນສໍາລັບພວກເຮົາ.

ຖ້າພຣະເຈົ້າເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດ, ພວກເຮົາກໍພ້ອມທີ່ຈະເສັງສະລະເວລາພຣະອົງຊົງເອີ້ນພວກເຮົາ; ຖ້າຄວາມຕ້ອງການເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດ, ພວກເຮົາກໍຈະມີການແບ່ງຄວາມຈິງຮັກພັກດີເມື່ອການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຂັດກັບຄວາມຕ້ອງການເຣື່ອງເງິນ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ນາຍສອງຄົນໄດ້.

2. ສແວງຫາຣາຊອານາຈັກທີ່ຖືກຕ້ອງ: (ມັດທາຍ 6:25-33)

ເວລາພວກເຮົາຈົດຈໍ່ໃສ່ພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດທຸກຢ່າງຕາມທາງຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະພາເຮົາໃຫ້ສແວງຫາຣາຊອານາຈັກພຣະອົງ ແທນທີ່ຈະສແວງຫາຣາຊອານາຈັກຂອງພວກເຮົາເອງ. ເວລາພວກເຮົາມອບຄວາມຢາກແລະຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະໃຫ້ພວກເຮົາມີເສຣີພາບຈາກການກະວົນກະວາຍແລະການໂລບມາກໂລພາ.

ພວກສາວິກພາກັນກະວົນກະວາຍເຣື່ອງການກິນການດື່ມ; ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກເຂົາວ່າ "ຊີວິດກໍລິ້ນກວ່າ

ອາຫານບໍ່ແມ່ນຫລື, ແລະຮ່າງກາຍກໍລື່ນກ່ວາເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມີບໍ່ແມ່ນຫລື?" (6: 25).

ຄວາມຈິງແລ້ວບຸກຄົນທີ່ມີທຸກຢ່າງ ຍັງມີຄວາມຕ້ອງການເພີ່ມເຕີມ; ມີບາງຢ່າງໃນຊີວິດມະນຸດທີ່ບໍ່ສາມາດ ເຮັດໃຫ້ອີ່ມໄດ້ດ້ວຍຊັບສິນບັດ ຫລືຍົດຖາບັນດາສັກ; ສິ່ງນັ້ນສາມາດເຮັດໃຫ້ອີ່ມໄດ້ໂດຍການຕິດຕາມພຣະ ເຈົ້າ ແລະແນວທາງຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຕົວຢ່າງເຮືອງພວກນົກປ່າ ຊຶ່ງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ ຫວ່ານແລະເກັບກ່ຽວ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລ້ຽງດູນົກນັ້ນ; "ພວກທ່ານປະເສີດຫລາຍກວ່າພວກນົກບໍ່ແມ່ນຫລື" (6: 26). ພຣະອົງຊົງຖາມຕໍ່ໄປວ່າ "ມີໃຜໃນພວກທ່ານໂດຍຄວາມກະວົນກະວາຍອາດຕໍ່ຊີວິດຂອງຕົນໃຫ້ ຍາວອອກໄປອີກຈັກສອກນຶ່ງໄດ້ຫລື?" (6: 27). ຄວາມກະວົນກະວາຍສ້າງຄວາມຍ້ານກົວໃຫ້ກັບພວກເຮົາ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ຢາກຈະເຮັດຫຍັງ.

ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຕົວຢ່າງທີສອງເຮືອງດອກໄມ້ປ່າຊຶ່ງອອກດອກຢ່າງງົດງາມເມື່ອເຖິງຣະດູການ; ພວກເຂົາບໍ່ ໄດ້ເຮັດການ ບໍ່ໄດ້ເຂັ້ມຜ້າຍ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕົກແຕ່ງພວກເຂົາໃຫ້ສວຍງາມ (6: 28-30). ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງ ຕົກແຕ່ງຫຍ້າທີ່ຫ່ຽງຢ່າງນັ້ນ, "ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຊົງຕົກແຕ່ງທ່ານຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກຫລື?"

ພຣະເຢຊູຊົງໃຫ້ຈຸດສໍາຄັນໃນການເອົາຊະນະຄວາມກະວົນກະວາຍດັ່ງນີ້, "ແຕ່ກ່ອນອື່ນທ່ານທັງຫລາຍຈົ່ງ ສແວງຫາຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະຊົງເພີ່ມເຕີມ ສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ທ່ານ" (6: 33). ສແວງຫາຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ໝາຍເຖິງການຍອມໃຫ້ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນນຶ່ງໃນທຸກຢ່າງຂອງຊີວິດ ເຊັ່ນເຮືອງຄອບຄົວ, ເຮືອງເງິນຄໍາ, ແລະເຮືອງວຽກງານ. ມອບ ທຸກຢ່າງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງນໍາພາ ແລ້ວພຣະອົງຈະໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດເຊື່ອຟັງພຣະອົງ.

ທ້າຍສຸດພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກເຂົາວ່າ "ຢ່າກະວົນກະວາຍເຖິງມື້ອື່ນ ເພາະວ່າມື້ອື່ນຄົງມີການກະວົນກະ ວາຍສໍາລັບມັນເອງ ຄວາມທຸກໃນວັນໃດກໍພໍແລ້ວໃນວັນນັ້ນ" (6: 34). ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າບໍ່ວາງ ແຜນສໍາລັບຊີວິດ ແຕ່ສິ່ງສໍາຄັນຄືໃຫ້ພວກເຮົາເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃນການວາງແຜນແລະການອື່ນໆ.

3. ສລຸບເຮືອງທັງໝົດ: (ມັດທາຍ 7: 1-29)

ພຣະເຢຊູຊົງຈົບບົດເທສນາທີ່ຈ້າຍພູດ້ວຍການຊັກຊວນໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດໃນຄວາມຊອບທັມ. ກ່ອນພວກເຮົາ ຈະພິພາກສາຄົນອື່ນໃຫ້ພິສູດເບິ່ງຕົວເອງກ່ອນ. ພຣະອົງສອນເຮືອງຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າສໍາລັບໄພ່ພົນຂອງ ພຣະອົງ; ພຣະເຈົ້າປຽບເໝືອນກັບພໍ່ທີ່ຮັກທີ່ປະທານສິ່ງທີ່ດີສໍາລັບລູກຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາສາມາດອ້ອນ ວອນຕໍ່ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ ເພາະພຣະອົງຈະປະທານສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນໃຫ້ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຊີວິດຂອງພວກເຮົາເປັນພຍານເຮືອງຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ ແລະຜົນໃນຊີວິດຈະບອກຄົນທັງຫລາຍເຖິງຜູ້ທີ່ ພວກເຮົາຮັບໃຊ້.

ພຣະເຢຊູຊົງສອນເຮືອງພື້ນຖານສອງສນິດ; ຄົນໂງ່ສ້າງຕົກຢູ່ເທິງທາດຊາຍ ຊຶ່ງເພພັງເມື່ອຖືກລົມພັດ, ຝົນ

ຕົກ, ແລະນ້ຳນອງ . ຄົນສລາດສ້າງຕົກເທິງດານຫິນ ຊຶ່ງສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບແຮງຂອງລົມ, ຝົນ, ແລະນ້ຳນອງ ເພາະຮາກມັນຕັ້ງຢູ່ເທິງຫິນ. ພວກເຮົາຢ່າສ້າງຊີວິດດ້ວຍການຖົມຄວາມຢາກຂອງຕົນດ້ວຍຊັບສົມບັດ ຊຶ່ງ ມີນຶ່ງຈະຕ້ອງດັບສູນໄປ; ແຕ່ໃຫ້ສ້າງຊີວິດບົນແນວທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍການເຊື່ອຟັງພຣະຄໍາເພື່ອພົ້ນ ຖານຈະໝັ້ນຄົງຢູ່. ລົມພະຍຸຈະມາເຖິງທຸກຄົນ ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງຢູ່ດ້ວຍ; ຊີວິດທີ່ຖືກສ້າງໄວ້ ເທິງພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະຊ່ວຍພວກເຮົາຈາກຄວາມກະວົນກະວາຍ ແລະຄວາມໂລບ.

ຄວາມຄິດສຸດທ້າຍ

ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະດໍາເນີນຊີວິດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຈະຊ່ວຍພວກເຮົາເອົາຊະນະຄວາມກະວົນກະວາຍແລະ ຄວາມໂລບ. ພວກເຮົາສາມາດໄວ້ໃຈພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງ ວ່າພຣະອົງຈະປະທານສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນໃນ ຊີວິດ. ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ທຸກໆຢ່າງເພາະພຣະຄຣິດຊົງໃຫ້ກໍາລັງ (ຟິລິບປອບ 4:13).

ຄໍາຖາມ:

1. ສໍາຮວດເບິ່ງຄໍາສອນເຮືອງເງິນ ແລະການໃຫ້ໃນພຣະຄັມພີ. ທ່ານຈະສລຸບວ່າຢ່າງໃດໃນເຮືອງນີ້?
2. ລອງພິສູດເບິ່ງຫ້າຢ່າງໃນຊີວິດທີ່ກິນເງິນ, ກິນເຫືອແຮງ, ແລະກິນເວລາຂອງພວກເຮົາ. ມີຫຍັງ ແດ່ໃນສິ່ງນັ້ນໆທີ່ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ? ເປັນຫຍັງ?
3. ມີຫຍັງບໍ່ໃນຊີວິດ ທີ່ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະຍອມມອບໃຫ້ ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຂໍ?
4. ມີຫຍັງແດ່ໃນຊີວິດທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານກະວົນກະວາຍ? ທ່ານຈະເລີ້ມເພິ່ງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດໃນເຮືອງນີ້?
5. ທ່ານຮູ້ໃຜບໍ່ທີ່ສແວງຫາພຣະເຈົ້າກ່ອນຢ່າງອື່ນໆ? ລອງອະທິບາຍຊີວິດຂອງຄົນນັ້ນເບິ່ງ? ທ່ານໄດ້ ເຫັນລາວເຮັດແນວໃດເວລາມີຄວາມລໍາບາກໃນຊີວິດ?

"ພຣະເຢຊູ ແລະເງິນ"

- ຊັບສົມບັດສາມາດເປັນອຸປະສັກໃນການໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດ ແລະໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ (ມັດທາຍ 19: 16-26)
- ສິ່ງຂອງເຫລັກນ້ອຍທີ່ຖວາຍດ້ວຍໃຈຈິງ ມີປະໂຫຍດຫລາຍກວ່າສິ່ງຂອງຈໍານວນຫລາຍທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ຫຍັງສໍາລັບຜູ້ໃຫ້ (ມາຣະໂກ 12:41-44).
- ຊັບສົມບັດມີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ ບໍ່ແມ່ເພື່ອຫວງໄວ້; ການກອບໂກຍຊັບສົມບັດໂດບບໍ່ຄໍານຶງເຖິງຊີວິດນິຮັນ ກໍເປັນເຮືອງໂງ່ຈ້າ (ລູກາ 12: 16-21).
- ຊັບສົມບັດສາມາດເປັນພຣະພອນຖ້າໃຊ້ເພື່ອພຣະເຈົ້າ. ສັຕຣີຫລາຍຄົນໄດ້ສັນຍາສນູນການຮັບໃຊ້ ຂອງພຣະເຢຊູດ້ວຍຊັບສົມບັດສ່ວນຕົວ (ລູກາ 8:1-3).
- ເວລາພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຕ້ອງເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະອົງຈະປະທານສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນໃຫ້ ພວກເຮົາ ແທນທີ່ຈະເພິ່ງຊັບສົມບັດຂອງຕົນເອງ (ມາຣະໂກ 6:8).

ບົດຮຽນທີ 9 ການໝູນໃຈອັນແທ້ຈິງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 13: 1-23

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ມັດທາຍ 13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຖິງວ່າໝົດທຸກຄົນຈະບໍ່ຍອມຮັບພຣະເຢຊູ ແຕ່ກໍມີຄົນຈຳນວນຫລາຍທີ່ຈະຍອມຮັບພຣະອົງສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະກາດຕໍ່ໄປ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຖ້າຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍບໍ່ຍອມຮັບພຣະເຢຊູ, ພວກເຮົາຈະປະກາດເຮັດຫຍັງ?.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຮູ້ວ່າ ຄຳອຸປະມາເຣື່ອງຜູ້ຫວ່ານ ແລະສະພາບຂອງດິນ ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດສຳລັບຊີວິດ, ຄຣິສຕະຈັກ, ແລະພັນທະກິດຂອງພຣະເຢຊູ.

ຄຳນຳ

ພວກເຮົາສາມາດປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ ເພາະພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າ ບາງຄົນຈະປະຕິເສດຂ່າວປະເສີດ ແລະບາງຄົນກໍຈະຮັບ.

ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງສະເໝີ ເພາະພວກເຮົາເປັນພຽງຄົນຫວ່ານແລະແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໃຫ້ອອກຜົນ. ພວກເຮົາຍັງເຊື່ອວ່າເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນຜົນ, ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ສຳເລັດຕາມເວລາຂອງພຣະອົງ. ເຖິງຫລາຍຄົນຈະບໍ່ຕອບຮັບ, ແຕ່ກໍຍັງມີບາງຄົນຮັບ, ຄວາມຫວັງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງຫວ່ານພຶດຕິໄປ.

1. ການຮັບໃຊ້ຕໍ່ໜ້າການຕໍ່ຕ້ານທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ: (ມັດທາຍ 13:1-3)

ມັດທາຍ 13 ເປັນຄຳສອນທີສາມໃນທ້າ ຂອງພຣະເຢຊູຈາກພຣະທັມມັດທາຍ. ມາເຖິງຕອນນີ້ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ມີການຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ; ໃນຂະນະດຽວກັນ ພວກຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງກໍເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງອັດສາວິກສິບສອງຄົນ ແລະໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາອອກທຳງານ. ພຣະເຢຊູເອງໄດ້ຕອບພວກຟາຣີຊາຍດ້ວຍຄຳສອນຕ່າງໆ ທີ່ເປີດເຜີຍຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄິດຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ພວກຟາຣີຊາຍຈຶ່ງພາກັນວາງແຜນທີ່ຈະທຳລາຍພຣະເຢຊູ.

ໃນຕອນນີ້, ພຣະເຢຊູກຳລັງກ່າວກັບປະຊາຊົນທັງຫລາຍທີ່ແຄມທະເລ; ພຣະອົງຊົງປະທັບຢູ່ໃນເຮືອ ແລະພວກຜູ້ຟັງກໍຍືນຢູ່ແຄມຝັ່ງ. "ແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາຫລາຍປະການເປັນຄຳອຸປະມາ" (ຂໍ້ 3). ຄຳອຸປະມາເປັນເຣື່ອງເລົ່າທີ່ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນຝັ່ງຢູ່. ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄຳອຸປະມາໃນເວລາພຣະອົງຊົງສອນຄວາມຈິງບາງຢ່າງ ຫລືບາງຄັ້ງອາດຈະມີສອງສາມຢ່າງ. ຄຳອຸປະມາຂອງພຣະອົງເປັນພື້ນຖານສຳລັບຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາໃນປັດຈຸບັນເຊັ່ນກັນ.

2. ເວົ້າຄໍາອຸປມາ: (ມັດທາຍ 13:3-9)

ໃນຄໍາອຸປມາຂອງພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງຈະໃຊ້ເລື່ອງທີ່ພວກຜູ້ຟັງຄຸ້ນເຄີຍດີ: ພໍ່ນາອອກໄປຫວ່ານພືດ. ລາງເມັດຕົກຕາມທາງ ແລະນົກກໍມາກິນເສັງ ກ່ອນເມັດນັ້ນຈະເກີດຮາກ; ລາງເມັດຕົກບ່ອນຫິນຫລາຍດິນໜ້ອຍ ເມື່ອງອກຂຶ້ນບໍ່ດົນກໍຫ່ວງແຫ້ງເພາະຖືກແດດເຜົາ ແລະຮາກກໍບໍ່ມີ; ລາງເມັດກໍຕົກທີ່ພູມໜາມ ເມື່ອປົ່ງຂຶ້ນກໍຖືກໜາມຮັດເສັງ; ລາງເມັດຕົກໃສ່ດິນດີ "ແລ້ວກໍເກີດຜົນ ເມັດນຶ່ງຮ້ອຍຕໍ່, ເມັດນຶ່ງຫົກສິບຕໍ່, ແລະເມັດນຶ່ງສາມສິບຕໍ່."

3. ເປັນຫຍັງໃຊ້ຄໍາອຸປມາ: (ມັດທາຍ 13:10-17)

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູກ່າວຈົບລົງພວກສາວົກຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ "ເຫດສັນໃດທ່ານຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາເປັນຄໍາອຸປມາ" (13: 10). ຄໍາຕອບຂອງພຣະເຢຊູມີຄວາມໝາຍສໍາຄັນເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລີ່ມ ແລະຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງມະນຸດ. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເລີ່ມຄວາມສັມພັນກັບພວກເຮົາ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສແວງທາງພຣະອົງດ້ວຍຕົວເອງ ເພາະພຣະທັມໂຢຮັນ 6: 44 ບອກວ່າ "ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາຫາເຮົາໄດ້ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະບິດາຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາ ມານັ້ນຈະຊົງຊັກນໍາໃຫ້ເຂົາມາ." ພຣະເຈົ້າຊົງທໍາງານຢູ່ຖ້າມກາງພວກເຮົາ ເພື່ອເອີ້ນຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ກັບໃຈແລະໃຫ້ມີຄວາມສໍາພັນກັບພຣະອົງ.

ຄວາມຈິງກໍຄື ບໍ່ແມ່ນທຸກໆຄົນຈະຕອບຄໍາເຊີນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຣູສອນໃນສມັຍນັ້ນມັກໃຊ້ຄໍາອຸປມາ ເພື່ອແຍກນັກຮຽນທີ່ພົ້ນພຽນຈາກນັກຮຽນຂີ້ຄ້ານ. ໃນທໍານອງດຽວກັນ ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄໍາອຸປມາເພື່ອຢັ້ງຢືນຜູ້ທີ່ມີຈິດໃຈຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບພຣະຄໍາຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເລິກລັບເລື່ອງອານາຈັກສວັນໄດ້ຖືກເປີດໃຫ້ບາງຄົນເຫັນໃນພຣະເຢຊູ (13:11). ຜູ້ທີ່ມີຈິດໃຈຕຽມພ້ອມກໍຍອມຮັບ ແລະຜູ້ທີ່ມີໃຈແຂງກະດ້າງກໍປະຕິເສດຕໍ່ໄປ.

ຫລາຍຄົນຍອມຮັບວ່າພຣະຄໍາຂອງພຣະເຢຊູ ເປັນເລື່ອງທີ່ໄດ້ທໍານວາຍໄວ້ ແລະອີກຫລາຍໆຄົນກໍໄດ້ປະຕິເສດ; ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງຄໍາທໍານວາຍຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາຈາກພຣະທັມເອຊາຢາ 6: 9-10 ທີ່ເວົ້າໄວ້ວ່າ ຫລາຍຄົນໄດ້ຍິນແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະຫລາຍຄົນໄດ້ເຫັນແຕ່ບໍ່ໄດ້ສັງເກດ (13:14-15). ພຣະເຢຊູຊົງສລຸບກັບພວກສາວົກວ່າ ພວກປະກາດພຣະທັມຫລາຍຄົນປາຖນາຢາກເຫັນແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນ ພວກເຂົາປາຖນາຢາກໄດ້ຍິນແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ, "ແຕ່ຕາຂອງພວກທ່ານກໍເປັນສຸກເພາະໄດ້ເຫັນ ແລະຫູຂອງທ່ານກໍເປັນສຸກ ເພາະໄດ້ຍິນ" (13: 16).

4. ອະທິບາຍເລື່ອງຄໍາອຸປມາ: (ມັດທາຍ 13:18-23)

ພຣະເຢຊູຊົງອະທິບາຍຄວາມໝາຍຄໍາອຸປມາ. ດິນສີ່ຊະນິດບອກເຖິງການຕອບຮັບພຣະຄໍາຂອງພຣະເຢຊູ ສີ່ປະເພດ. ດິນສາມປະເພດບໍ່ເກີດຜົນ ແຕ່ດິນທີ່ດີເກີດຜົນຢ່າງງົດງາມ.

ທາງ (13:18-19). ເມັດທີ່ຕົກຕາມທາງໄດ້ຖືກນົກກິນໄປເສັງກ່ອນທີ່ຈະອອກຮາກ. ດິນປະເພດນີ້ໝາຍເຖິງຜູ້ໄດ້ຍິນພຣະທັມແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເພາະຈິດໃຈແຂງກະດ້າງ. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ "ມານຮ້າຍມາຍາດເອົາເມັດທີ່ຫວ່ານໃນໃຈຄົນໄປເສັງ" (13:18). ພວກພານິຊາຍແລະຜູ້ນໍາສາສນາໃນສັມພຣະເຢຊູແມ່ນຜູ້ຟັງປະເພດນີ້. ພວກນີ້ຈະປະຕິເສດພຣະຄໍາໂດຍບໍ່ໄດ້ພິຈາະນາເລີຍ.

ດິນມີຫິນຫລາຍ (13: 20-21). ເມັດພືດທີ່ຕົກໃສ່ດິນກໍເກີດຂຶ້ນທັນທີ ແຕ່ເມື່ອຖືກແສງແດດກໍຫຼົງແຫ້ງໄປ ເພາະບໍ່ມີຮາກໃນຕົວເອງ. ດິນປະເພດນີ້ໝາຍເຖິງຫລາຍຄົນທີ່ໄດ້ຍິນພຣະຄໍາ ແລະກໍມີຄວາມຮ້ອນຮິນ ແຕ່ອີກບ່ອນກໍຫາຍໜ້າໄປ ເມື່ອຖືກການທົດລອງ. ຫລາຍຄົນໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູດ້ວຍອາລົມ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ມີການຕັດສິນໃຈທີ່ແທ້ຈິງ. ເມື່ອມີການຖືກຂົ່ມເຫັງກໍພາກັນປະຄວາມເຊື່ອ. ຄົນພວກນີ້ອາດຈະບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອແທ້ຈິງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ພຸ່ມໜາມ (13: 22). ເມັດທີ່ຕົກກາງພຸ່ມໜາມມີໂອກາດໄດ້ອອກຮາກແຕ່ເນື່ອງຈາກເກີດຢູ່ກາງຕົ້ນໄມ້ອື່ນທີ່ກໍາລັງຍາດເອົາອາຫານຢູ່ ກໍເລີຍບໍ່ມີໂອກາດເກີດຜົນ. ດິນປະເພດນີ້ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະຄໍາດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ແຕ່ເມື່ອ "ຄວາມກັງວົນຕາມທັມມະດາໂລກແລະຄວາມຫລອກລວງແຫ່ງຊັບສົມບັດ ຫຸ້ມຮັດ" ກໍເລີຍບໍ່ໄດ້ມອບຊີວິດທັງໝົດໃຫ້ພຣະຄຣິດ ເໝືອນຢ່າງເສດຖີໜຸ່ມໃນ ມັດທາຍ 19:16-26.

ດິນດີ (13: 23). ດິນດີໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ເປັນສາວິກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ; ພວກເຂົາໄດ້ຍິນພຣະຄໍາ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະໄດ້ຍອມຮັບແລ້ວກໍເກີດຜົນດີໃນຊີວິດ. ພວກນີ້ເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອແທ້ ແລະໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ. ພວກສາວິກແລະພວກເຮົາຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍໃນປັດຈຸບັນຮູ້ວ່າ ຊັຍຊະນະຂອງຣາຊອານາຈັກເປັນເຣື່ອງຈິງ. ຫລາຍຄົນປະຕິເສດພຣະຄໍາດ້ວຍເຫດຜົນຕ່າງໆກັນ, ແຕ່ມີບາງຄົນທີ່ຈະຮັບ. ພວກຜູ້ທີ່ຮັບເຊື່ອແທ້ກໍຈະເປັນເໝືອນດິນດີ ແລະຊີວິດກໍຈະເກີດຜົນໂດຍບໍ່ໄດ້ອາສັຍກໍາລັງຂອງມະນຸດ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄົນທັງຫລາຍຈະຕອບສນອງຕໍ່ພຣະຄໍາແຕກຕ່າງກັນ ແລະພວກເຮົາກໍບໍ່ສາມາດຮູ້ລ່ວງໜ້າວ່າໃຜຈະຕອບແນວໃດ. ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຮົາຄືການປະກາດຂ່າວປະເສີດກັບຄົນທັງຫລາຍ. ພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງສະເມີວ່າບາງຄົນຈະຕອບຮັບ. ສັມຍນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງກັບສັມຍແລກຫລາຍປານໃດ ເພາະພວກເຮົາກໍໄດ້ພິບການຕໍ່ຕ້ານເໝືອນກັນ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະກາດຂ່າວປະເສີດ;ພຣະເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ເກີດຜົນ. ຄວາມຫວັງສຸດທ້າຍກໍຄືຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະການສລອງຊັຍຊະນະ.

ຄໍາຖາມ:

1. ມີຜູ້ໃດແດ່ ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີທີ່ເປັນດິນແຕ່ລະປະເພດ ໃນຈຳນວນດິນສີ່ປະເພດ?
2. ຄິດເຖິງຊີວິດຂອງທ່ານເອງ, ທ່ານຕອບຮັບຂ່າວປະເສີດແນວໃດໃນຕອນແລກ? ແມ່ນຫຍັງ ຫລືໃຜ ຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຕັດສິນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ?

3. ຄົນໃນສັມມັຍນີ້ຕອບຮັບຂ່າວປະເສີດແບບດຽວກັບຄົນໃນສັມມັຍຂອງພຣະເຢຊູບໍ່? ຄືກັນແນວໃດ?
4. ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ຊ່ວຍທ່ານແນວໃດແດ່ ໃນການຍອມຮັບຄວາມຈິງວ່າ ບາງຄົນຈະບໍ່ຍອມຮັບຂ່າວປະເສີດ?
5. ຄຳອຸປະມາໃນຕອນນີ້ຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ມີກຳລັງໃຈເຮືອງການປະກາດບໍ່?

ວິນລຽມ ແຄຣີ້ :ຄອຍເບິ່ງສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ ...ທົດລອງສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່"

ທ່ານວິນລຽມ ແຄຣີ້ (1761-1834) ມີສັນຍານາມວ່າ ບິດາຂອງການປະກາດສັມມັຍໃໝ່; ໃນຖານະຄົນເຮັດເກີບແລະເປັນສິດຍາພິບານຂອງຄຣິສຕະຈັກກັອຍແຫ່ງນຶ່ງໃນອັງກິດ, ທ່ານແຄຣີ້ເຊື່ອວ່າຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງໄປປະກາດຂ່າວປະເສີດກັບຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນພຣະທັມ. ຖ້າມາກາງການຕໍ່ຕ້ານຂອງຄະນະທີ່ເພິ່ນສັງກັດຢູ່, ການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານແຄຣີ້ ໄດ້ເປີດທາງສູ່ການຈັດຕັ້ງກຸ່ມປະກາດຂອງພວກບັບຕິສ. ທ່ານແຄຣີ້ແລະຄອບຄົວເປັນສາສນາທູດກຸ່ມທຳອິດທີ່ອອກໄປປະກາດທີ່ປະເທດອິນເດັງໃນປີ 1793.

ໃນລະຍະແລກຫລາຍປີ ການປະກາດທີ່ອິນເດັງເປັນເຮືອງຍາກຫລາຍ. ຫລັງຈາກການເສັງຊີວິດຂອງລູກຊາຍ, ແມ້ງຂອງທ່ານແຄຣີ້ເລີ້ມມີອາການໂສກເລື້າ. ແຄຣີ້ປະກາດຕໍ່ໄປເຈັດປີ ກ່ອນທ່ານຈະໄດ້ເຫັນຄົນອື່ນຜູ້ທຳອິດທີ່ໄດ້ມາຮັບພຣະເຢຊູໃນປີ 1800. ທ່ານແຄຣີ້ແລະຄະນະໃຊ້ເວລາສີ່ສິບປີ ເພື່ອວາງພື້ນຖານສຳລັບການປະກາດໃນອິນເດັງ ແລະພວກເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນຜົນພຽງເລັກນ້ອຍ ແຕ່ພັນທະກິດນີ້ໄດ້ເປັນຈຸດເລີ້ມຂອງການປະກາດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ.

ເຮືອງເພື່ອສຶກສາພິເສດ

ທ່ານມີເພື່ອນຍິງຄົນນຶ່ງທີ່ຮັບໃຊ້ເຍົາວະຊົນຢ່າງສັດຊື່ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານ; ນາງໄດ້ເປີດໃຈໃຫ້ທ່ານຮູ້ເຖິງຄວາມດຽດ ແລະຄວາມທ້າໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນການຕອບຮັບພຣະທັມ; ມີຫລາຍຄົນສະແດງຄວາມສົນໃຈແຕ່ບໍ່ມີໃຜຍອມຮັບພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເວລາພວກເຍົາວະຊົນກຸ່ມນີ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະເລີ້ມເຂົ້າໃຈຂ່າວປະເສີດ, ພໍແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າເກີດມີການປ່ຽນໃຈແລະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເດັກພວກນີ້ມາຮຽນຕໍ່ໄປ. ທ່ານຈະໝູນໃຈເພື່ອນຄົນທີ່ທ້າໃຈນີ້ຢ່າງໃດ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10
ກາງແຂນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ມັດທາຍ 17:1-13
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:** ມັດທາຍ 16:13—17:13
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າຊົງພິພຣະທັຍໃຫ້ພຣະເຢຊູຕາຍທີ່ກາງແຂນແລະເປັນຄົນມາອີກ
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ພຣະເຈົ້າຊົງໄຖ່ເຮົາທັງຫລາຍໂດຍສູນເສັງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຢ່າງໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູນຳຄວາມລອດພົ້ນມາເຖິງເຮົາທັງຫລາຍ

ຄຳນຳ

ການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນການຕັດສິນໃຈອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພາະມັນເປັນທິນທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງຄົນທັງປວງ, ການຊົງປ່ຽນລັກສະນະພຣະກາຍຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນການອັດສະຈັນແບບພິເສດທີ່ບໍ່ມີໃນປະຫວັດສາດໂລກ ແລະການນີ້ເປັນຫລັກຫມັ້ນຂອງສາວິກທີ່ຈະປະກາດໂດຍການເອົາໃຈໃສ່ ແລະກ້າປະກາດຢ່າງສະຫງ່າຜ່າເຜິ້ງ.

1. ທັສນະວິສັຍ: (ມັດທາຍ17:1-4)

ເຖິງແມ່ນວ່າການຊົງປ່ຽນລັກສະນະພຣະກາຍຈະເຫັນຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາສາວິກກໍຕາມ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນສາວິກພົດທຸກຄົນໄດ້ເຫັນພຣະທັສນະວິສັຍໃຫມ່ຂອງພຣະເຢຊູ, ເພາະວ່າເວລານັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ພາເປໂຕ, ຢາໂກໂບ ແລະໂຢຮັນ ນ້ອງຊາຍຂອງຢາໂກໂບຜູ້ເປັນສາວິກຜູ້ໃກ້ຊິດຂຶ້ນໄປຍັງພູສູງ, ໃນພຣະທັມລູກາ 9:28 ບອກວ່າພຣະອົງນຳສາວິກທັງສາມຂຶ້ນໄປເພື່ອໄຫວ້ວອນ, ສາວິກທັງສາມຄົນນີ້ເອງໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປອ້ອນວອນທີ່ສວນເຄັດເຊມາເນກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຖືກຄົງທີ່ກາງແຂນ (ມັດມາຍ 26). ສາວິກທັງສາມໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຂຶ້ນໄປຍັງພູເຂົາເທເບີທີ່ມີຄວາມສູງຫລາຍຈົນເຫັນພູອ້ອມຂ້າງຢ່າງສວຍງາມ.

ເມື່ອເຖິງບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກແລ້ວ ລັກສະນະພຣະກາຍຂອງພຣະອົງກໍປ່ຽນໄປຕໍ່ຫນ້າເຂົາ ຊຶ່ງເປັນການອັດສະຈັນຢ່າງບອກບໍ່ຖືກ ເພາະວ່າ “ພຣະພັກຂອງພຣະອົງກໍເປັນເໝືອນແສງອາທິດສ່ອງ ແລະເຄື່ອງທົງຂອງພຣະອົງກໍຂາວຝ່ອງເໝືອນດັ່ງແສງສວ່າງ” (ຂໍ້ 2). ພຣະຄຳພິຕອນນີ້ບອກເຮົາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າພຣະອົງຊົງປ່ຽນແປງນັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ຫນ້າຂອງພຣະອົງຮຸ່ງແຈ້ງເໝືອນແສງອາທິດເທົ່ານັ້ນ ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງກໍຂາວຝ່ອງໃສເໝືອນແສງສວ່າງຂອງໄຟອີກ. ຫາກເຮົາສັງເກດເບິ່ງຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງໃນຕອນທີ່ເປັນຄົນທັມມະດານັ້ນກໍມີການອ່ອນແອເໝືອນມະນຸດທົ່ວໄປ ແຕ່ເວລານີ້ພຣະອົງມີຮ່າງກາຍທີ່ມີສະຫງ່າຣາສີ ແລະເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມີຣາສີດ້ວຍ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຝັນເກີດຂຶ້ນອີກຄື ໂມເຊແລະອາລີຢາ ທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນສມັຍພຣະຄຳພິເດີມນັ້ນຍັງ

ມາປາກົດຕົວຕໍ່ໜ້າສາວິກທັງສາມແລ້ວສົນທະນາກັບພຣະເຢຊູ, ພຣະຄັມພິມັດທາຍບໍ່ໄດ້ບອກວ່າພວກເພິ່ນສົນທະນາໃນເລື່ອງອັນໃດ ແຕ່ພຣະທັມລູກາ 9:31 ບອກນ້ອຍນຶ່ງວ່າ “ການທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດໄປຈາກໂລກ ຊຶ່ງຈະສຳເລັດໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ” ທັງນີ້ອາຈມີຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະອົງຈະເຮັດງານໜັກຄືຈະຕ້ອງສິ້ນພຣະຊົນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ການສົນທະນາສັ້ນໆນີ້ເປັນເຫດປລາດໃຈແກ່ສາວິກເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ເຫັນໂມເຊ, ເອລີຢາ ແລະພຣະເຢຊູເກີດໃນໂລກຄົນລະສັມຍ ແຕ່ກັບມາສົນທະນາກັນເໝືອນຄົນຮູ້ຈັກຮັກແພງກັນມາແຕ່ດົນນານ. ສາວິກທັງສາມພາກັນຈົນປາກບໍ່ອອກ ດ້ວຍວ່າເຂົາເຫັນການອັດສະຈັນສອງປະການໃນເວລາດຽວກັນ. ເລື່ອງນີ້ຍັງເກີດຂຶ້ນທຸກວັນນີ້ເມື່ອຄຣິສຕຽນມາພົບກັນທັງໆທີ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນກັນມາກ່ອນກໍລິມະຊານຕັ້ງດົນນານ ເພາະວ່າຈິດວິນຍານນັ້ນສຳຜັດກັນ.

“ຝ່າຍເປໂຕທູນພຣະເຢຊູວ່າ “ນາຍເອີຍ, ຊຶ່ງພວກຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ກໍດີ ຖ້າປະສົງ, ຂ້ານ້ອຍຈະປຸກຕູບສາມຫລັງຂຶ້ນທີ່ນີ້ ສຳລັບທ່ານຫລັງນຶ່ງ, ສຳລັບໂມເຊຫລັງນຶ່ງ, ແລະຫລັງນຶ່ງສຳລັບເອລີຢາ”.” (ຂໍ້ 4). ເລື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າ ເປໂຕຢາກສ້າງແທ່ນບູຊາສາມແທ່ນ, ສ້າງໃຫ້ເອລີຢາຫລັງນຶ່ງ, ສ້າງໃຫ້ໂມເຊຫລັງນຶ່ງ ແລະສ້າງໃຫ້ພຣະເຢຊູຫລັງນຶ່ງ.

2. ຊົງຍິ້ງຍືນວ່າເປັນພຣະບຸດ: (ມັດທາຍ 17:5-9)

ໃນຂະນະທີ່ເປໂຕກຳລັງສເນີສ້າງແທ່ນບູຊາສາມຫລັງຢູ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຈາກພຣະເຢຊູເທື່ອກໍເກີດມີເມກມາປົກຫຸ້ມເຂົ້າໄວ້ (ຂໍ້ 5ກ) ສາສນາສາດໃຫ້ຄຳເຫັນວ່າເມກຂາວປົກຄຸມນັ້ນແມ່ນການປາກົດຕົວຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງມີສຽງດັງອອກມາຈາກເມກວ່າ “ທ່ານຜູ້ນີ້ແທລະ, ເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາຊອບໃຈຫລາຍ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງເຊື່ອຟັງເພິ່ນ” (ຂໍ້ 5ຂ). ຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຈົ້າຈາກເມກຂາວປົກຄຸມສາວິກທັງສາມເປັນການຍືນຍັນວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະນອກນັ້ນພຣະສຸຣະສຽງຍັງສັ່ງສາວິກຈຶ່ງເຊື່ອຟັງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພວກສາວິກໄດ້ກຶ້ມຂາບລົງດິນໃນຂະນະທີ່ຟັງພຣະສຸຣະສຽງຈາກເມກຂາວນັ້ນ ເມື່ອສິ້ນສຸດພຣະສຸຣະສຽງແລ້ວພຣະເຢຊູກໍຢ່າງມາຫາພວກສາວິກຊົງກ່າວວ່າ “ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນ ຢ່າຮູ້ຢ້ານ” (ຂໍ້ 7). ແລ້ວສາວິກກໍພາກັນເງິຍໜ້າຂຶ້ນ ແຕ່ບໍ່ເຫັນໂມເຊ, ບໍ່ເຫັນເອລີຢາ ແລະກໍບໍ່ເຫັນເມກຂາວປົກຄຸມອີກ. ພຣະເຢຊູຍັງສັ່ງສາວິກບໍ່ໃຫ້ບອກເລື່ອງນີ້ແກ່ຜູ້ໃດຈົນກວ່າພຣະເຢຊູຄືນມາຈາກຕາຍ “ນິມິດຊຶ່ງທ່ານໄດ້ເຫັນນັ້ນ ຢ່າໄດ້ບອກແກ່ຜູ້ໃດ ຈົນກວ່າບຸດມະນຸດຈະຄືນມາຈາກຕາຍ” (ຂໍ້ 9). ເລື່ອງຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້ານັບວ່າເປັນເລື່ອງເລິກລັບເປັນພິເສດ ສາວິກທັງຫລາຍຖືກສັ່ງໃຫ້ປະກາດໃນເລື່ອງນີ້ ແຕ່ລາງເລື່ອງຈຳເປັນຕ້ອງຮອດວັນເວລາເສັງກ່ອນຈຶ່ງປະກາດໄດ້ ເພາະວ່າທຸກຢ່າງຈະຕ້ອງເປັນໄປຕາມວັນເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຊັ່ນໃນເລື່ອງທີ່ສາວິກເຫັນນິມິດນີ້ໄດ້ຖືກທ້າມບໍ່ໃຫ້ບອກແກ່ຜູ້ໃດຈົນກວ່າພຣະເຢຊູຄືນມາຈາກຕາຍເສັງກ່ອນ, ແຕ່ສິ່ງສຳຄັນໃນເວລານີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງສາວິກເຊື່ອຟັງພຣະເຢຊູຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ແລະເມື່ອເຂົາຟັງຢ່າງເຄັ່ງຄັດເລື່ອງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງທ້າມກໍຈຳຕ້ອງຖືວ່າເປັນຄຳຕ້ອງທ້າມ.

3. ຕັ້ງໜ້າຕໍ່ພາຣະກິດ: (ມັດທາຍ 17:10-13)

ສາວິກທັງສາມພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ເຂົາເຫັນໂດຍຕັ້ງຄຳຖາມກັບພຣະເຢຊູວ່າ “ຖ້າຢ່າງນັ້ນເຫດສັນໃດພວກນັກທັມ ເຄີຍເວົ້າວ່າເອລີຢາຈະຕ້ອງມາກ່ອນ” (ຂໍ້ 10). ຊຶ່ງເປັນການປົກຕິທີ່ນັກຮຽນຈະຕ້ອງຖາມຄຣູ

ຕາມທັສນະຂອງນັກຮຽນ, ລາງເທື່ອເຮົາອາດຄິດວ່າສາວິກມີຄວາມນ້ອຍຈຶ່ງຖາມສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນພວກນັກທັມໄດ້ສອນຜ່ານມາກັບເຫດການທີ່ເຫັນໃນປັຈຸບັນ. ພຣະເຢຊູຊົງຕອບເຂົາວ່າ “ຈົ່ງຢູ່ເອລີຢາຈະມາກ່ອນ ແລະເຮັດສິ່ງທັງປວງຄົນສູ່ສະພາບເດີມ ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ເອລີຢານັ້ນໄດ້ມາແລ້ວ ແລະເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເພິ່ນ ແຕ່ເຂົາໄດ້ເຮັດແກ່ເພິ່ນຕາມຊອບໃຈ ສ່ວນບຸດມະນຸດນັ້ນຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍຣະມານດ້ວຍມືຂອງເຂົາເໝືອນກັນ” (ຂໍ້ 11-12). ເຣື່ອງທີ່ພຣະເຢຊູເລົ່າສູ່ສາວິກຟັງນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ ເອລີຢາໄດ້ມາແລ້ວໃນນາມຊື່ຂອງໂຢຮັນບັບຕິສໂຕ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ມາຕຽມການລ່ວງໜ້າພຣະເຢຊູເອງ ແຕ່ໂລກນີ້ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າໂຢຮັນແມ່ນເອລີຢາທີ່ຈະຕ້ອງມາກ່ອນໜ້າພຣະເຢຊູເຂົາຈຶ່ງເຮັດທຸກຢ່າງຕາມໃຈຊອບຂອງເຂົາເສັງ ພຣະເຢຊູຍັງບອກອີກວ່າສ່ວນພຣະອົງເອງກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍຣະມານດ້ວຍນ້ຳມືເຂົາເໝືອນກັນ. ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຣື່ອງນີ້ຈົບລົງແລ້ວພວກສາວິກທັງສາມຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງເວົ້າກັບເຂົາໃນເຣື່ອງຂອງໂຢຮັນບັບຕິສໂຕຜູ້ມາກ່ອນໜ້າພຣະອົງຫຼີກເດືອນ.

ເມື່ອສາວິກເຂົ້າໃຈແລ້ວຈຶ່ງຕັ້ງໜ້າເຊື່ອຟັງພຣະເຢຊູຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈາກເມກຂາວປົກຄຸມເຂົານັ້ນ ເພື່ອເຂົາຈະສາມາດຊ່ອຍຊີວິດຄົນບາບທັງຫລາຍທີ່ກຳລັງຈະຈົບຫາຍນັ້ນໃຫ້ລອດພື້ນ. ສາວິກທັງສາມເພີ່ມຄວາມໝັ້ນໃຈໃນພຣະເຢຊູອີກເພາະເຂົາໄດ້ຍິນຄຳຍືນຍັນວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດທີ່ຮັກແລະເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍຂອງພຣະອົງອີກ. ເມື່ອບໍ່ນານມານີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ “ເຫດວ່າຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງທັງໝົດໃນໂລກ ແຕ່ຕ້ອງເສັງຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ປໂຍດອັນໃດ” (ມທ 16:26). ນອກນັ້ນສາວິກຍັງເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກ່າວວ່າ “ສ່ວນບຸດມະນຸດກໍຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍຣະມານດ້ວຍນ້ຳມືເຂົາເໝືອນກັນ” (ຂໍ້ 12). ເປັນການຕາຍທີ່ພຣະອົງທີ່ຈະຕ້ອງຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອຄວາມລອດພື້ນຂອງຄົນຈຳນວນຫລາຍ.

ຄໍາຖາມ:

1. ຄົນທີ່ຕິດພຣະເຢຊູຄຣິດໄປອ້ອນວອນຄັ້ງນີ້ມີໃຜແດ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີແຕ່ສາມຄົນ?
2. ທ່ານເປັນສາວິກທີ່ຢູ່ໃນວົງນອກຫລືວົງໃນ? ທ່ານຮູ້ໄດ້ແນວໃດ?
3. ຫາກທ່ານຕອບວ່າວົງໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງຫຍັງທ່ານໃນວັນນີ້?
4. ຫາກທ່ານເປັນສາວິກໃນວົງນອກ ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະເຂົ້າວົງໃນໄດ້?
5. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງທ່ານເຄິ່ງຄິດບໍ່ວ່າຈະຊ່ອຍຈິດວິນຍານຜູ້ອື່ນໃຫ້ລອດພື້ນ? ຈະຊ່ອຍແນວໃດ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 11
ຊົງສະຣະພຣະຊົນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 26:26-30; 27:11-14, 35-50

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ມັດທາຍ 26--27

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຊົງສັດຊື່ຕໍ່ພຣະຣາຊກິດຈິນເຖິງແກ່ມໍຣະນາ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການສະຣະພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນໃຫ້ເຮົາເປັນສາວິກຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕັດສິນໃຈຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ໃນຄາບເຂົ້າແລງຂອງວັນພະຫັດກ່ອນຫນ້າພຣະອົງຈະຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເປັນຄາບເຂົ້າພິເສດທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຕັ້ງສິນມະຫາສນິດຊຶ່ງເປັນຄາບເຂົ້າສຸດທ້າຍທີ່ພຣະອົງຈະສເວີຍ(ກິນ)ຮ່ວມກັບພວກສາວິກ ແລະຄາບເຂົ້າແນວນີ້ໄດ້ຊົງສັ່ງພວກສາວິກວ່າທຸກເທື່ອທີ່ກິນຈະຕ້ອງກິນເພື່ອຣະນິກເຖິງພຣະອົງ.

1. ພາຣະທີ່ຈຳເປັນ: (ມັດທາຍ 26:16-30)

ໃນບົດຮຽນແລ້ວເຮົາເຫັນວ່າ ພຣະເຢຊູໄດ້ນຳພວກສາວິກຜູ້ໄກ້ຊິດສາມຄົນຂຶ້ນໄປຍັງພູເພື່ອໄຫວ້ອນໂດຍຫວັງໃຈວ່າຈະໃຫ້ສາວິກໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນເຣື່ອງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນບໍ່ຊ້ານີ້, ແລງວັນນີ້ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງສິນມະຫາສນິດເພື່ອຢາກບອກໃຫ້ສາວິກທັງໝົດເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງວາຍພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໄຖ່ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ທີ່ເຊື່ອໃນການຕາຍຂອງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນເປັນທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຂົາ. ໃນພິທີສິນມະຫາສນິດນີ້ປະກອບດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ບໍ່ມີເຊື້ອແບ້ງຊຶ່ງໝາຍເຖິງຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຕ້ອງແຕກຫັກເປັນບັ້ງໆ ແລະນ້ຳອະກຸນຊຶ່ງມາຍເຖິງເລືອດຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງຫລັ່ງໄຫລອອກມາເພື່ອຂຳຣະລ້າງຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນທັງປວງທີ່ຍອມເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ. ຈຶ່ງສັ່ງເກດຄຳເວົ້າດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: “ຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນຢືນໃຫ້ພວກສາວິກ ໂດຍກ່າວວ່າ ““ຈົ່ງຮັບກິນສາ ນີ້ແຫລະ, ຄືກາຍຂອງເຮົາ”” (ຂໍ້ 26). ເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະອົງຊົງຫັກເຂົ້າຈີ່ໂດຍພຣະອົງເອງເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມໝາຍວ່າພຣະອົງຊົງສະຣະພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເອງ ດ້ວຍວ່າພຣະອົງພ້ອມທີ່ຈະຕາຍເພື່ອຄົນບາບທັງຫລາຍຈະໄດ້ພົ້ນບາບກັມທີ່ເຂົາກະທຳ ແຕ່ມີຂໍ້ແມ້ຢູ່ວ່າເຂົາຈຳຕ້ອງຍອມຮັບວ່າພຣະອົງຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາຈຶ່ງຈະພົ້ນໄດ້. ຈາກນັ້ນພຣະອົງເອົາຈອກມາແລ້ວກ່າວວ່າ “ຈົ່ງດື່ມແຕ່ຈອກນີ້ທຸກຄົນ, ເພາະວ່ານີ້ແຫລະຄືເລືອດຂອງເຮົາ ແມ່ນເລືອດອັນກຽວກັບພຣະສັນຍາ ທີ່ຖອກອອກເພື່ອຍົກຜິດບາບຂອງຄົນຈຳນວນຫລາຍ” (ຂໍ້ 28). ພຣະສັນຍາທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນແມ່ນພຣະສັນສາທີ່ຊົງກ່າວກັບໂມເຊໃນພຣະທັມອິພົບ 24:4-8 “ພວກເຮົາຈະເຊື່ອຟັງແລະທຳຕາມທຸກຢ່າງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງ” ອນະນັ້ນ ໂມເຊໄດ້ເອົາເລືອດໃນຊາມຫວິດໃສ່ປະຊາຊົນແລະເວົ້າວ່າ, “ນີ້ແມ່ນເລືອດແຫ່ງຄຳຫມັ້ນສັນຍາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕັ້ງຄຳຫມັ້ນສັນຍາດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ”. ຊຶ່ງພຣະສັນຍານີ້ຖືກພົມດ້ວຍເລືອດອັນໝາຍເຖິງຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູທີ່ຈະຕ້ອງລ້າງໄຫລເພື່ອຂຳຣະລ້າງຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນຈຳນວນຫລາຍ, ສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນພຣະສັນຍາທີ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຂຽນລົງໃນກະດາດ ຫລືແຜ່ນຫີນອີກ ແຕ່ຈຳຕ້ອງຂຽນໃສ່ໃນໃຈຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້

ລົງມາເກີດໃນໂລກແລະເພື່ອຕາຍຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ຫາກພຣະອົງບໍ່ຕາຍຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດກໍຈະບໍ່ຖືກລົບລ້າງໄດ້, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂມເຊຊຶ່ງເອົາເລືອດອັນໝາຍເຖິງຊີວິດມາຫວິດໃສ່ປະຊາຊົນແລ້ວເວົ້າວ່າ “ມີແມ່ນເລືອດແຫ່ງຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕັ້ງຄຳໝັ້ນສັນຍາດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ”.

2. ເຂົ້າສອບສວນພຣະເຢຊູ: (ມັດທາຍ 27:11-14)

ຫລັງຈາກເຂົ້າຈັບພຣະເຢຊູໄປແລ້ວເຂົ້າກໍນຳພຣະເຢຊູໄປສືບສວນເພື່ອປ້າຍຄວາມຜິດໃສ່ພຣະອົງ, ບັດນີ້ເຂົ້າໄດ້ນຳພຣະອົງໄປຍັງສານທີ່ມີຊື່ວ່າ ສານແຊນຣີດຣິນ ຊຶ່ງເປັນສານສູງສຸດຂອງຊາດຢິວທີ່ຂຶ້ນກັບຈັກກະພັດໂຣມັນ, ຫົວໜ້າສານແຫ່ງນີ້ມີຊື່ວ່າປີລາດເປັນເຈົ້າແຂວງປົກຄອງຢິວ, ທ່ານປີລາດມີເຊື້ອຊາດເປັນຄົນໂຣມັນ ທ່ານມີອຳນາດເຕັມໃນການຕັດສິນລົງໂທດ ແລະໃນການສັ່ງປ່ອຍນັກໂທດ ວັນນີ້ທ່ານປີລາດຜູ້ນີ້ກໍໄດ້ນັ່ງເປັນປະທານໃນການຕັດສິນດັ່ງເຄິ່ງເວລານັ້ນທ່ານປີລາດໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູວ່າ “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຢິວຫລື” (ຂໍ້ 11). ການທີ່ປີລາດໄດ້ຖາມເຊັ່ນນີ້ກໍເພາະພວກຢິວຫາວ່າພຣະອົງໝິ່ນປມາດພຣະເຈົ້າແລະໝິ່ນປມາດກະສັດໂດຍຕັ້ງຕົນເອງເປັນກະສັດຂອງຊາດຢິວ, ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ “ທ່ານເວົ້ານັ້ນແລ້ວ” (ຂໍ້ 11ຂ). ຊຶ່ງອາດມີຄວາມໝາຍວ່າ ທ່ານເວົ້າຖືກແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າທ່ານເປັນກະສັດປົກຄອງບ້ານເມືອງ, ປີລາດໄຕ່ຖາມແລ້ວຍັງບໍ່ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູຜິດອັນໃດ. ສ່ວນພວກຢິວແລະປະຊາຊົນບໍ່ເຂົ້າໃຈຈຶ່ງພາກັນໂວຍວາຍຫາເຮືອງໃສ່ພຣະອົງຕ່າງໆເພື່ອຈະຂ້າພຣະອົງໃຫ້ໄດ້ ດັ່ງນັ້ນປີລາດຈຶ່ງກ່າວຕໍ່ພຣະອົງອີກວ່າ “ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນຫລື ເຂົາເບີກພຍານຕໍ່ສູ້ເຈົ້າຫລາຍປະການເທົ່າໃດ.” (ຂໍ້ 13) ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕອບອັນໃດແລະຍັງມີດຽບຢູ່ອີກ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ປົກຄອງປລາດໃຈ. ທັງນີ້ເພື່ອຈະເປັນໄປຕາມຜູ້ທຳນວາຍເອຊາຢາໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວວ່າ “ເຂົາຖືກໝິ່ນປມາດຢ່າງເຈັບແສບ ແຕ່ກໍມີຄວາມສຸພາບອ່ອນຫວານ ເຂົາບໍ່ເວົ້າຈາກທັງເລີຍເໝືອນລູກແກະທີ່ຖືກນຳໄປຂ້າ ແລະເໝືອນແກະທີ່ຖືກເຂົ້າຕັດຂົນ ເຂົາບໍ່ເວົ້າຈາກທັງເລີຍ” (ເອຊາຢາ 53:7). ການທີ່ພຣະເຢຊູບໍ່ເວົ້າທັງເລີຍນັ້ນເຮັດໃຫ້ປີລາດສລຸບຄວາມວ່າພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຜິດເຖິງຂັ້ນປະທານ.

3. ຊົງຕາຍເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຊີວິດ: (ມັດທາຍ 27:35-50)

ເຖິງແມ່ນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕອບປີລາດນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງເຮັດຜິດໃນສິ່ງທີ່ເຂົາຫາເຮືອງໃສ່ພຣະອົງ ແລະກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງບໍ່ມີຄຳຕອບ ແຕ່ເຖິງຕອບໄປເຂົາຍັງເອົາເຮືອງ ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງຊົງມີດຢູ່ ເພາະພຣະອົງຊົງຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະອົງຈຳເປັນຈະຕ້ອງຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຊີວິດ. ໃນການເສັງສະຣະຂອງພຣະອົງກາຍເປັນຜົນປະໂຫຍດອັນມະຫາສານຕໍ່ມະນຸດທຸກຊາດທຸກພາສາທີ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມຕາຍຂອງພຣະອົງເປັນຄ່າໂຖ່ໂທດຂອງຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາ ເພາະວ່າຄວາມຕາຍຂອງພຣະອົງເປັນຫິນທາງດຽວທີ່ຄົນທັງຫລາຍຈະສາມາດລອດພົ້ນຈາກບາບໄດ້ (ໂຣມ 6:23). ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງສະຣະພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອເປັນຄ່າໂຖ່ໂທດແລະບາບກັມຂອງມະນຸດ.

ພວກຍິວໄດ້ພາກັນນຳເອົາພຣະອົງໄປປະທານຮ່ວມກັບນັກໂທດປະທານອີກສອງຄົນທີ່ໂຄລະໂກທາ ໂດຍຕອກຄົງພຣະອົງໄວ້ເທິງໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໃຫ້ສະສົມໃຈເຂົາ, ພຣະອົງຊົງທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດທີ່ເຂົາຕອກຄົງຢ່າງທົນທຸກທໍຣະມານ ເຂົາຍັງພາກັນແກ້ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງພຣະອົງມາເປັນຂອງຕລົກຈົກສລາກແບ່ງປັນກັນພື້ອເປັນການເຍາະເຍີ້ຍພຣະອົງທີ່ອ້າງຕົນເອງວ່າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວ. ສ່ວນດ້ານເທິງຂອງໄມ້ກາງແຂນເຂົາກໍຂຽນປ້າຍເຍາະເຍີ້ຍອີກວ່າ “ຜູ້ນີ້ຄືເຢຊູກະສັດຂອງຊາດຍິວ” (ຂໍ້ 37). ໃນນັ້ນມີຜູ້ນຶ່ງເວົ້າເຍີ້ຍແລະທ້າທາຍພຣະອົງວ່າ “ເຈົ້າຜູ້ມ້າງວິທານແລະສ້າງຂຶ້ນໃນສາມວັນເຮີຍ, ຈົ່ງຊ່ອຍຕົວເອງໃຫ້ພົ້ນ ຖ້າເຈົ້າເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຈົ່ງລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນແມ່.” (ຂໍ້ 40). ຄຳທ້າທາຍຄຳນີ້ຄ້າຍຄືຄຳທ້າທາຍຂອງຊາຕານທີ່ໄດ້ທ້າທາຍພຣະເຢຊູວ່າ “ຖ້າທ່ານເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຈົ່ງໂຕນລົງເບິ່ງດູ ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພີວ່າ “ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຮັບສິ່ງພວກເທວະດາຂອງພຣະອົງກຽວກັບເຮືອງທ່ານ ແລະ ມີຂອງເທວະດາເຫລົ່ານັ້ນຈະຮັບທ່ານໄວ້ ຢ້ານວ່າຕົນຂອງທ່ານຈະຕຳຫິນ”.” (ມັດທາຍ 4:6). ຈົ່ງສັງເກດວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳທ້າທາຍຂອງເຂົາ ຖ້າຫາກພຣະອົງເຮັດຕາມຄຳທ້າທາຍກໍໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຂົາ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳທ້າທາຍນັ້ນເປັນບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າຂອງເຮົາທຸກຄົນດ້ວຍ.

ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຍັງທົນທຸກຢູ່ທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນມີໂຈນສອງຄົນທີ່ເຂົາຄົງໄວ້ທີ່ເບື້ອງຂວາຜູ້ນຶ່ງແລະເບື້ອງຊ້າຍຜູ້ນຶ່ງ, ພຣະທັມລູກາບັນທິກວ່າ “ຝ່າຍຜູ້ຮ້າຍທີ່ຖືກຄົງໄວ້ ໄດ້ເວົ້າໝິ່ນປມາດຕໍ່ພຣະອົງວ່າ “ເຈົ້າເປັນພຣະຄຣິດບໍ່ແມ່ນຫລື ຈົ່ງຊ່ອຍຕົວເອງກັບຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນເສັງ.”” (ລູກາ 23:39). ເຮົາສາມາດເບິ່ງເຫັນວ່າໂຈນຜູ້ນີ້ເປັນຄົນໃຈແຂງກະດ້າງຈົນເຖິງນາທີສຸດທ້າຍແຫ່ງຊີວິດ ລາວກຳລັງຈະຕາຍແລະຈະຕາຍໃນຄວາມຜິດບາບ ສ່ວນໂຈນອີກຜູ້ນຶ່ງນັ້ນກໍກຳລັງຈະຕາຍ ແຕ່ລາວຈະຕາຍຈາກຄວາມຜິດບາບເພາະລາວໄດ້ປະຄວາມຜິດບາບຂອງລາວທີ່ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ, ຜູ້ນີ້ເວົ້າຕອບໂຈນຜູ້ເວົ້າໝິ່ນປມາດວ່າ “ໂຕບໍ່ຢ້ານພຣະເຈົ້າຫລື ເພາະໂຕກໍຖືກໂທດເໝືອນກັນ; ແລ້ວຄົນນັ້ນຈຶ່ງທູນວ່າ “ພຣະເຢຊູເອີຍ, ເມື່ອໃດທ່ານມາໃນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານ ຂໍຈົ່ງລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍແດ່.”” (ລູກາ 23: 41-42). ເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າຊາຍຜູ້ນີ້ເປັນຄົນຊົ່ວ ແຕ່ມາກັບໃຈໃນນາທີສຸດທ້າຍເພາະລາວສຳນຶກວ່າຕົນໄດ້ຜິດໄປແລ້ວ ນອກນັ້ນລາວຍັງຂໍຮ້ອງພຣະເຢຊູໃຫ້ລະນຶກເຖິງລາວຈຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ກຳລັງຈະຕາຍຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງລາວທີ່ໄດ້ເຮັດຜ່ານມາ.

ທີ່ກາງແຂນວັນນີ້ມີສາມຄົນທີ່ຈະຕາຍແບບດຽວກັນ ແຕ່ການຕາຍນັ້ນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນດັ່ງນີ້ຄື; 1. ພຣະເຢຊູຕາຍເພື່ອຄວາມຜິດບາບຂອງຜູ້ອື່ນ. 2. ໂຈນຜູ້ທີ່ນຶ່ງຕາຍໃນຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ ແລະ 3. ໂຈນຜູ້ທີ່ສອງຕາຍຈາກຄວາມຜິດບາບຂອງລາວ ໂດຍເອົາຄວາມບາບຂອງລາວຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະເຢຊູ, ລາວໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນໃນລົມຫາຍໃຈຄັ້ງສຸດທ້າຍ ເພາະລາວໄດ້ຂໍພຣະເຢຊູວ່າ “ເມື່ອໃດທ່ານມາໃນແຜ່ນດິນຂອງທ່ານ ຂໍຈົ່ງລະນຶກເຖິງຂ້ານ້ອຍແດ່” ແປວ່າລາວຍອມຮັບເຊື່ອພຣະເຢຊູແລ້ວ.
(ຕົວຢ່າງ: ຕາຍໃນຄວາມບາບ=ເປັນມະເຮັງທີ່ປົວບໍ່ດີ ຕາຍໄປພ້ອມກັບໂຣກມະເຮັງ. ຕາຍຈາກຄວາມຜິດບາບ=ມະເຮັງທີ່ປົວດີແລ້ວ ຕາຍໄປໂດຍທີ່ບໍ່ມີໂຣກມະເຮັງ)

ພໍເຖິງເວລາທຸ່ງຈົນເຖິງສາມໂມງແລງກໍເກີດພໍ້າລົມຝົນຕົກຢ່າງໜັກໃນຂົງເຂດນັ້ນ ພຣະເຢຊູຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງວ່າ “ເອລີ, ເອລີ ແລມາ ຊາບັກທານີ” (ຂໍ້ 46ກ) ສາສນາສາດລາງຄົນສັນນິຖານວ່າເປັນພາສາເຮັບເຮີສາສນາສາດລາງຄົນສັນນິສານວ່າເປັນພາສາຊີເຣັງ ຊຶ່ງມັດທາຍແປອອກມາວ່າ “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເອີຍ, ສັນໃດຈຶ່ງຊົງປະຖິ້ມຂ້າພຣະອົງເສັງ”. (ຂໍ້ 46ຂ). ນອກນັ້ນສາສນາສາດຍັງຄິດເຖິງບົດເພງສັຣເສີນຕອນນຶ່ງທີ່ກະສັດໄດ້ຂຽນວ່າ “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປ່ອຍປະຂ້ານ້ອຍ” (ເພງສັຣເສີນ 22:1). ຫາກເຮົາສັງເກດຢ່າງຄັກແນ່ເຮົາກໍຈະເຫັນຄໍາອ້ອນວອນຂອງພຣະອົງໃນຂະນະໃກ້ຈະສິ້ນໃຈຕາຍ, ຄືພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະບິດາທຸກປະການຈົນເຖິງຂັ້ນຍອມສະຣະພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເອງດ້ວຍການເຊື່ອຟັງແລະເຮັດພຣະຣາຊກິດຈົນສໍາເຣັດ. ການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູນັບວ່າເປັນການຍອມສະຣະພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ເພາະການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະເຢຊູເປັນທິນທາງດຽວທີ່ມະນຸດທັງຫລາຍຈະພົ້ນຈາກບາບກັມໄດ້ ດັ່ງນັ້ນໃຜກໍຕາມທີ່ຍອມເຊື່ອແລະຮັບເອົາພຣະເຢຊູມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນຢ່າງແທ້ຈິງ ແລ້ວລາວກໍພົ້ນຈາກບາບກັມນັ້ນແທ້.

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງຍອມຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ?
2. ໃຜເປັນຜູ້ຂ້າພຣະອົງ?
3. ການຕາຍຂອງພຣະອົງເປັນຜົນປະໂຫຍດຫຍັງສໍາລັບທ່ານ?
4. ຫາກທ່ານບໍ່ທັນຮັບເອົາພຣະອົງມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍເທື່ອ ວັນນີ້ມີຫຍັງບໍ່ໃຫ້ທ່ານຮັບ?

ດຣ. ຫຼມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12
ຄຳສັ່ງຫລັງຈາກພື້ນພຣະຊົນ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ມັດທາຍ 28:1-10, 16
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:** ມັດທາຍ 28
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ສ້າງສາວົກທົ່ວໂລກ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ເຊື່ອຟັງເພື່ອການສ້າງສາວົກໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອປະຕິບັດຄຳສັ່ງ ແລະສອນໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງທາດແທ້ຂອງສາວົກ .

ຄຳນຳ

ການພື້ນພຣະຊົນເປັນເຄື່ອງພິສູດວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແຕ່ອົງດຽວ ດ້ວຍວ່າບໍ່ມີພຣະອື່ນໃດທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຈະຄືນມາອີກ, ດັ່ງນັ້ນຊາວຄຣິສຕຽນທົ່ວໂລກຈຶ່ງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີເປັນຢາງຢູ່ທີ່ມີພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ດ້ວຍເຫດນີ້ຊາວຄຣິສຕຽນຈຶ່ງບໍ່ລະອາຍໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

1. ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍເຣື່ອງສາວົກ (ມັດທາຍ 28:1-10)

ຫລັງຈາກພຣະອົງຊົງພື້ນພຣະຊົນແລ້ວ ພຣະອົງຊົງສັ່ງພວກສາວົກໃຫ້ສ້າງສາວົກທົ່ວໂລກ ທັງນີ້ກໍເພາະເຂົາພິສູດແລ້ວວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ພື້ນມາຈາກຄວາມຕາຍໂດຍຍັງມີຮອຍບາດແຜທີ່ເຂົາແທງ ແລະຕອກຕະປູທີ່ຝ່າມືຂອງພຣະອົງ. ນາງມາຣີອາຜູ້ທີ່ມີຊື່ນ້ອຍວ່າ ນາງມັກດາຣາ ຊຶ່ງນາງມາຣີອາຜູ້ນີ້ພວກສາສນາສາດເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນນາງມາຣີອາຜູ້ທີ່ເຄີຍຖືກຜີສິງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງໂຜດລາວໃນ ລູກາ 8:2 ແລະນາງມາຣີອາອີກຜູ້ນຶ່ງຄາດວ່າແມ່ນແມ່ຂອງຢາໂກໂບແລະໂຍເຊບ ໄດ້ພາກັນໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສິບແຕ່ເຊົ້າມືດໂດຍມີຄວາມຕັ້ງໃຈວ່າຈະໄປທົດສິງພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູ. ເມື່ອພວກນາງໄປເຖິງທີ່ປາກອຸບໂມງຝັງສິບກໍເກີດມີສຽງແຜ່ນດິນໄຫວຢ່າງໜັກ “ເພາະເທວະດາຕົນນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາຈາກສວັນໄດ້ກຶ້ງທິນອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວກໍນັ່ງເທິງທິນນັ້ນ” (ຂໍ້ 2). ເຫດການທີ່ບໍ່ຄາດຄິດໄດ້ເກີດຂຶ້ນຄືເຂົາຄິດແລ້ວວ່າເມື່ອໄປຮອດອຸບໂມງຝັງສິບແລ້ວຈະເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງໄດ້ຢ່າງໃດເພາະວ່າ 1. ພວກທະຫານຍາມຢ່າງໜາແໜ້ນບໍ່ໃຫ້ມີຜູ້ໃດເຂົ້າຫລືອອກຢ່າງເດັດຂາດ. 2. ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ມີທະຫານຍາມພວກຜູ້ຍິງກໍຄິດວ່າຄົງບໍ່ມີແຮງທີ່ຈະກຶ້ງກ້ອນທິນທີ່ອັດປາກອຸບໂມງໄດ້. ຄຳຄິດນີ້ກໍບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງກັບຄວາມຄິດຂອງເຮົາທັງຫລາຍໃນເວລານີ້ ຄືລາງເທື່ອເຮົາຄິດວ່າຈະເຮັດງານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດຄ້າຍຄືພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ຄິດ ແຕ່ເຮົາລືມໄປວ່າເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ແນວໃດ ເທວະດາກໍຈະຊ່ອຍເຮົາຄືກັນຫາກເຮົາຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເຮັດຫລືຈະໄປເທົ່ານັ້ນ. ພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ຕັດສິນໃຈໄປອຸບໂມງແຕ່ເຊົ້າມືດທັງໆທີ່ຮູ້ແລ້ວວ່າຈະມີບັນຫາ ແຕ່ກໍຕັດສິນໃຈໄປເພາະຄວາມຮັກແລະມີຄວາມສັດທາໃນພຣະອົງ, ຄວາມຮັກແລະຄວາມສັດທາເປັນແຮງໃຈສຳລັບທຸກຢ່າງ.

ພວກທະຫານທີ່ເຝົ້າຍາມປາກອຸບໂມງພາກັນຍ້ານຕົກໃຈຈົນບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຈະເຮັດແນວໃດ ແຕ່ເທວະດາບໍ່ໄດ້ເລົ່າໂລມພວກເຂົາ ແຕ່ເລົ່າໂລມພວກຜູ້ຍິງວ່າ “ພວກເຈົ້າຢ່າຊູ່ຢ້ານ ເຮົາກໍຮູ້ແລ້ວວ່າພວກເຈົ້າ ມາຊອກທາພຣະເຢຊູ ຜູ້ທີ່ຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ພຣະອົງບໍ່ປະທັບຢູ່ທີ່ນີ້ ເພາະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງກ່າວແລ້ວຈົ່ງມາເບິ່ງບ່ອນທີ່ພຣະອົງບັນທົມຢູ່ ແລ້ວຈົ່ງຮີບໄປບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າພຣະອົງຊົງຖືກບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແລະເບິ່ງແມ່, ພຣະອົງສະເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລີເລກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ” (ຂໍ້ 5-7). ເຮືອງຂອງເທວະດາກຶ່ງຫິນອອກຈາກອຸບໂມງສອນເຮົາວ່າ ເມື່ອໃດເຮົາມີໃຈປະສົງດີໃນການງານຂອງພຣະເຢຊູ ອຸປສັກມັກຈະຂວາງໜ້າ ແຕ່ຫາກບໍ່ທໍ້ຖອຍຕໍ່ອຸປສັກເທວະດາກໍຈະກຶ່ງອຸປສັກນັ້ນອອກໄປດັ່ງທີ່ເຫັນມາແລ້ວໃນຂະນະທີ່ພວກແມ່ຍິງຕັ້ງໃຈໄປຫົດສົງພຣະສົບພຣະເຢຊູນັ້ນ. ໃຫ້ເຮົາສັງເກດຄໍາເວົ້າຂອງເທວະດາທັງໝົດ ແລ້ວເຮົາຈະເຫັນຄວາມສໍາຄັນຢູ່ຄື; 1. ເທວະດາເລົ່າໂລມພວກຜູ້ຍິງຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. 2. ເທວະດາຮູ້ວ່າພວກເຂົາມາຫຍັງ, ໃນທໍານອງດຽວກັນເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າກໍຮູ້ຄືກັນວ່າເຮົາກໍາລັງເຮັດຫຍັງ, ເຮັດເພື່ອໃຜ? 3. ເທວະດາບອກພວກຜູ້ຍິງວ່າ ພຣະເຢຊູຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ. 4. ເທວະດາບອກພວກຜູ້ຍິງໄປເລົ່າຂ່າວນີ້ແກ່ພວກສາວິກ ແລະ 5. ເທວະດາຍັງບອກອີກວ່າພຣະອົງໄປຖ້າສາວິກທີ່ແຂວງຄາລີເລແລ້ວ. ເມື່ອພວກຜູ້ຍິງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນແລ້ວກໍພາກັນພ້າວໄປບອກພວກສາວິກທັນທີ, ເຮົາສັງເກດເຫັນວ່າເມື່ອພຣະອົງຊົງຟື້ນພຣະຊົນແລ້ວ ຄົນກຸ່ມແຮກທີ່ພຣະອົງຢາກພົບຄືພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງຮັກ ແລະຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງ.

2. ສາວິກນະມັສການ: (ມັດທາຍ 28:16-18)

ໃນພຣະທັມລູກາບອກວ່າເປໂຕບໍ່ເຊື່ອໃນຄໍາລາຍງານຂອງພວກແມ່ຍິງຈຶ່ງພາກັນແລ່ນໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສົບເພື່ອພິສູດຄວາມຈິງ ແລະເມື່ອໄປເຖິງແລ້ວກໍເຫັນແຕ່ຜ້າທີ່ເຂົາທໍ່ພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຄິດປລາດໃຈໃນເຫດການນັ້ນ (ລູກາ 24:12). ຫລັງຈາກນັ້ນພວກສາວິກກໍໄປຍັງແຂວງຄາລີເລຕາມຄໍາບອກກ່າວຂອງພວກແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກແລ້ວນັ້ນ. ພຣະທັມມາຣະໂກບອກວ່າໃນຂະນະທີ່ພວກສາວິກຮັບທານອາຫານຢູ່ນັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ເຂົາຕາມນັບພົບ (ມາຣະໂກ 16:14). ສ່ວນມັດທາຍບອກວ່າເຂົາພາກັນໄປຍັງແຂວງຄາລີເລເທິງພູບ່ອນພຣະເຢຊູຊົງກໍານົດໄວ້ ແປວ່ານັດໄວ້ແລ້ວວ່າຈະພົບກັບເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພຣະຄັມພິບໍ່ໄດ້ບອກວ່າແມ່ນພູນ່ວຍໃດ ແຕ່ພວກສາສນາສາດມີຄວາມເຫັນວ່າຄົງຈະແມ່ນພູບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງເທສນາຄັ້ງແຮກທີ່ຈ້າຍພູໃນພຣະທັມມັດທາຍ 5:1 ນັ້ນ. “ເມື່ອເຂົາເຫັນພຣະອົງແລ້ວຈຶ່ງຂາບໄຫວ້ນະມັສການ” (ມັດທາຍ 28: 17). ຄໍາຂາບໄຫວ້ນະມັສການທີ່ສາວິກນະມັສການໃນຂະນະນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າເຂົາຄູ່ເຂົາແລະຂາບລົງຟື້ນດິນ, ການທີ່ເຂົານະມັສການພຣະອົງກໍເພາະເຂົາຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງຊົງສອນເຂົາມານັ້ນເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າທຸກຢ່າງເປັນຄວາມຈິງທຸກປະການ, ແຕ່ຍັງມີສາວິກລາງຄົນຍັງສົງສັຍຢູ່ນັ້ນອາດແມ່ນໂທມາ. ພຣະອົງຊົງຮູ້ຈັກຄວາມຄິດຂອງເຂົາຈຶ່ງກ່າວໃຫ້ກໍາລັງໃຈເຂົາວ່າ “ອໍານາດທັງໝົດໃນສວັນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກກໍດີ ຊົງມອບແກ່ເຮົາແລ້ວ” (ຂໍ້ 18). ເປັນຄໍາຄ້າຍຄືພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວມາແລ້ວວ່າ “ພຣະບິດາໄດ້ຊົງມອບສິ່ງສາຣະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາ” (ມັດທາຍ 11:27). ມາບັດນີ້ພຣະອົງຊົງຍ້າອີກເທື່ອນຶ່ງເພື່ອເລົ່າໂລມໃຈສາວິກບໍ່ໃຫ້ສົງສັຍອີກຊຶ່ງເປັນການຍ້າເຕືອນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແຕ່ການເຕືອນຄັ້ງນີ້ມີນ້ຳໜັກໄປກວ່າຄາວກ່ອນເພາະ

ພຣະອົງຊົງກ່າວເຖິງພ້າສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກວ່າ “ອໍານາດທັງໝົດໃນສວັນ ແລະແຜ່ນດິນໂລກກໍຕິ ຊົງມອບແກ່ເຮົາແລ້ວ” ແປວ່າທຸກຢ່າງໃນໂລກທີ່ຕາເບິ່ງເຫັນ ແລະຕາເບິ່ງບໍ່ເຫັນກໍຕິແມ່ນຂຶ້ນກັບພຣະອົງ, ແລະເບື້ອງເທິງຄືສວັນຊັ້ນພ້າແມ່ນຂຶ້ນກັບພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນສາວົກແຕ່ລະຄົນຍ່ອມໄດ້ຮັບອໍານາດ ແລະໜ້າທີ່ມອບໝາຍຈາກພຣະເຢຊູທັງນັ້ນ, ສິ່ງສໍາຄັນກໍຄືໃຫ້ເຮົາຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີອໍານາດເຕັມໃນຜົນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະສວັນຊັ້ນພ້າ, ພຣະອົງສົມຄວນໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງເສີນແລະສົມຄວນທີ່ຈະນະມັສການພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ແຕ່ອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ.

3. ຄໍາສັ່ງໃຫ້ທີ່ສໍາຄັນ: (ມັດທາຍ 28:19-20)

ເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັບອໍານາດເຕັມຈາກພຣະບິດາແລ້ວພຣະອົງຊົງສັ່ງສາວົກວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງໄປຈົ່ງເຮັດທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາບັບຕິສະມາໃນນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ” (ຂໍ້ 19). ຂໍ້ 19 ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄໍາເວົ້າສໍາຄັນທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ຈາກຂໍ້ 18 ໂດຍຂໍ້ 19 ໃຊ້ຄໍາວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນ” ຊຶ່ງພາສາຕົ້ນເດີມອອກສຽງວ່າ “ອູນ” ແປວ່າ “ດ້ວຍເຫດວ່າ ຫລືເຫດສັນນັ້ນ” ສລຸບຄວາມແລ້ວມີຄວາມໝາຍວ່າ ດ້ວຍເຫດວ່າພຣະອົງຊົງຮັບອໍານາດທັງໝົດຈາກພຣະບິດາເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ພຣະອົງຈຶ່ງໃຊ້ອໍານາດນັ້ນສັ່ງສາວົກ ແລະມອບອໍານາດນັ້ນໃຫ້ສາວົກພາກັນອອກໄປ ເພື່ອຊັກຊວນຄົນທຸກຊາດມາເປັນລູກສິດ (ຄໍາວ່າເປັນລູກສິດມີຄວາມໝາຍວ່າເຂົາຍອມຮັບເຊື່ອ ແລະຄົນທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນຖືວ່າເປັນລູກສິດ) ເມື່ອເຂົາຍອມເປັນລູກສິດແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ເພື່ອເປັນການຄົບຖ້ວນ. ດັ່ງນັ້ນພວກສາວົກຈຶ່ງພາກັນອອກໄປໂດຍໃຊ້ອໍານາດທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ ເພື່ອປະກາດພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີສາວົກຜູ້ໃດໃຊ້ອໍານາດ ແລະນາມຊື່ຂອງຕົນເອງໃນການປະກາດ ພຣະອົງຍັງສັ່ງອີກວ່າ ເມື່ອເຂົາກາຍມາເປັນສິດຂອງພຣະອົງແລ້ວໃຫ້ພວກສາວົກບັບຕິສະມາແກ່ເຂົາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ ບໍ່ແມ່ນໃນນາມສາວົກຫລືນາມຊື່ຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ, ນີ້ເປັນຄໍາສັ່ງອັນສໍາຄັນເບື້ອງຕົ້ນ.

ຕໍ່ມາພຣະອົງຊົງສັ່ງແລະສັນຍາອີກວ່າ “ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາສາຣະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແຫລະ, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆວັນ ຈົນໝົດກັບ” (ຂໍ້ 20). ຫາກເຮົາເບິ່ງຕາມລຽງລໍາດັບຈາກຂໍ້ 19-20 ແລ້ວເຮົາຈະເຫັນແຈ້ງດັ່ງນີ້; 1. ພຣະເຢຊູສັ່ງໃຫ້ອອກໄປຊັກຊວນຄົນທຸກຊາດໃຫ້ເປັນສິດ (ແປວ່າໃຫ້ເຂົາຮັບເຊື່ອແລະກາຍເປັນສາວົກ ແລະຄໍາວ່າສາວົກ ແປວ່າ ຜູ້ຕິດຕາມ, ຜູ້ຮຽນຮູ້, ຜູ້ປະຕິບັດຕາມ, ຫລືບົວຣະບັດ). 2. ໃຫ້ບັບຕິສະມາເຂົາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຈົ້າສາມພຣະພາກເພື່ອເປັນສັນຍາລັກໃນການຖືມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່. 3. ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາສາຣະພັດ ທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງສອນເຂົາມາແລ້ວ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂບດແຕ່ລະໂບດຈຶ່ງມີໜ້າທີ່ສອນໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນໃຫ້ປະຕິບັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຄໍາສອນມາແລ້ວ. 4. “ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆວັນ ຈົນໝົດກັບ” ແມ່ນຄໍາສັນຍາຂອງພຣະອົງຈະຊົງຢູ່ກັບທຸກຄົນທີ່ອອກໄປ ແລະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະຢູ່ກັບທ່ານຈັກມື້, ຫລືຈັກເດືອນຈັກປີ ແຕ່ສັນຍາວ່າ ຈະຢູ່ນໍາຈົນໝົດກັບ ແປວ່າຈະຊົງຢູ່ນໍາຈົນສິ້ນຍຸກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ວ່າທຸກຄົນທີ່ຟັງຄໍາສັ່ງໂດຍການອອກໄປ

ນັ້ນໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍແລະຮັບອໍານາດຈາກພຣະເຢຊູໂດຍກົງ ແລະທຸກຄົນທີ່ອອກໄປກໍບໍ່ແມ່ນຈະໄປຕາມລໍາຟັງໃຈຫລືໄປໂດດດ່ຽວແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າຈະຢູ່ນໍາທຸກໆວັນຈົນໝົດກັບ.

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນໃຜໄປອຸບໂມງຝັງສົບພຣະເຢຊູແຕ່ເຊົ້າມືດ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງໄປ?
2. ເຫດທີ່ທວະດາກຶ່ງທິນອອກຈາກປາກຖ້ານັ້ນສອນຫຍັງທ່ານແດ່?
3. ເມື່ອພຣະອົງຊົງພື້ນພຣະຊົນແລ້ວພຣະອົງນັດພົບພວກສາວົກຢູ່ໃສ? ແລະສາວົກເຫັນແລ້ວພາກັນເຮັດແນວໃດ? ເປັນຫຍັງ?
4. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າອໍານາດທັງໝົດໃນສະໄໝແລະແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ມອບແກ່ພຣະອົງແລ້ວໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
5. ພຣະອົງຊົງສັ່ງສາວົກໃຫ້ເຮັດຫຍັງແດ່?
6. ທ່ານຄິດວ່າຄໍາສັ່ງນັ້ນແມ່ນສັ່ງໃຜແດ່? ທ່ານຄິດແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນພິເສດ

ຊົງພິພາກສາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 25:31-46

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ມັດທາຍ 25:31-46

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງສອນສາວົກໃຫ້ຫວ່າງຜູ້ຕໍ່າຕ້ອຍແລະຄົນຂັດສິນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຄົນຕໍ່າຕ້ອຍ, ຄົນຂາດເຂົ້າປາອາຫານ ແລະເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມເຮົາຊ່ອຍບໍ່ໄດ້ບໍ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າຖ້າເຮົາຈະບໍ່ຊ່ອຍຄົນເຫລົ່ານັ້ນເຮົາກໍເຮັດຜິດແລ້ວ.

ຄຳນຳ

ການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະເຢຊູຄັ້ງທີສອງນັ້ນຕ່າງກັບການມາຄັ້ງກ່ອນ ດ້ວຍວ່າຄັ້ງກ່ອນນັ້ນພຣະອົງຊົງມາຊັກຊວນແລະບອກເຕືອນໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ພຣະອົງຊົງຊັກຊວນແລະເຕືອນດ້ວຍໃຈອ່ອນສຸພາບ ຈົນເຂົາເອົາພຣະອົງໄປຂ້າທີ່ໄມ້ກາງແຂນເສັງ ຄັ້ງນີ້ພຣະອົງມາໂດຍຈະໃຊ້ອຳນາດເຕັມໃນການຕັດສິນລົງໂທດໂດຍບໍ່ມີການຜ່ອນຜັນແຕ່ປະການໃດ.

1. ຊົງແຍກແກະແລະແບ້ (ມັດທາຍ 25:31-40)

ພຣະອົງຊົງສອນວ່າພຣະອົງໄດ້ຈັດແຈງບ່ອນທີ່ຟ້າສວັນໄວ້ສຳລັບລູກແກະຂອງພຣະອົງ ແລະແຜ່ນດິນສວັນຍິນດີຕ້ອນຮັບລູກແກະຂອງພຣະອົງ ແລະຈະຊົງແຍກຝູງແກະອອກຈາກຝູງແບ້ “ຈະຖືກໂຮມກັນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະອົງຈະຊົງແຍກເຂົາອອກຈາກກັນ ເໝືອນຜູ້ລ້ຽງແກະອອກຈາກຝູງແບ້” (ຂໍ້ 32). ຊົງມີຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງແຍກຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຜູ້ບໍ່ເຊື່ອທຸກຊາດ, ທຸກພາສາທົ່ວໂລກໃຫ້ອອກຈາກກັນດ້ວຍວ່າໃນເວລານີ້ ຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະບໍ່ເຊື່ອຍັງປະປົນກັນຢູ່. ພຣະອົງຊົງປຽບຜູ້ເຊື່ອເປັນເໝືອນຝູງແກະ ເພາະແກະເປັນສັດທີ່ມີຂົນຂາວທີ່ຄົນທັງຫລາຍນິຍົມກັນນຸ່ງຫົ່ມເສື້ອຂົນແກະ ເພາະວ່າຂົນແກະນັ້ນໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນໃນຣະດູໜາວເປັນຢ່າງດີ ເມື່ອເວລາເຈົ້າຂອງແກະແຖຂົນຂອງມັນເພື່ອນຳເອົາໄປຂາຍມັນກໍຍອມໃຫ້ແຖອອກຢ່າງງ່າຍດາຍ, ແກະເປັນສັດທີ່ຟັງຄວາມ, ລ້ຽງງາຍ ແລະບໍ່ເຮັດອັນຕາລາຍຕໍ່ສິ່ງໃດ ອີກປະການນຶ່ງຄົນຍິວນິຍົມກັນລ້ຽງແກະເປັນອາຊີບ. ພຣະອົງຈະຈັດຝູງແກະໄວ້ກ້າຂວາພຣະທັດຂອງພຣະອົງ ເພາະວ່າໃນສມັຍນັ້ນກ້າຂວາແມ່ນບ່ອນຮັບກຽດຕິຍົດ. ພຣະອົງໄດ້ສົມທຽບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງເປັນເໝືອນຝູງແບ້ ເພາະວ່າແບ້ເປັນສັດທີ່ດີ້ດ້ານ ເພັນສາບຄາວເພາະມັນກິນບໍ່ເລືອກ ແລະຍັງມັກຊົນຜູ້ອື່ນອີກ. ຄົນຈຳພວກນີ້ພຣະອົງຈະຈັດໄວ້ທີ່ກ້າຂ້າຍພຣະທັດຂອງພຣະອົງເພື່ອລົງໂທດຕາມການຂອງເຂົາ.

ເຮົາທັງຫລາຍຖືກສອນເລື້ອຍວ່າບໍ່ໃຫ້ຕັດສິນຜູ້ໃດ ເພາະວ່າເຮົາເປັນມະນຸດທັມມະດາບໍ່ມີໜ້າທີ່ຕັດສິນອັນໃດ ແຕ່ມີໜ້າທີ່ເລົ່າໂລມ ແລະຊັກຊວນໃຫ້ຄົນບາບກັບໃຈ ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ຖືກຈັດໄວ້ທີ່ກ້າຂ້າຍສຳລັບການ

ພິພາກສາ ສ່ວນພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາໃນໂລກນີ້ແລະໄດ້ຊັກຊວນຄົນທັງຫລາຍ ໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ສອງພັນປີມາແລ້ວ ແລະພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນສູ່ສວັນແຕ່ດົນນານແລ້ວ ແລະພຣະອົງ ຍັງສັນຍາວ່າຈະກັບຄືນມາອີກຄັ້ງນຶ່ງ ແຕ່ການກັບມາຄັ້ງນີ້ພຣະອົງຈະບໍ່ຊັກຊວນຜູ້ໃດໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃ ໝ່ອີກ ແຕ່ຈະຕັດສິນພິພາກສາລົງໂທດຄົນທຸກຊາດທຸກພາສາໂດຍບໍ່ໄວ້ໜ້າຜູ້ໃດອີກຕໍ່ໄປ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພຣະອົງຈຳຕ້ອງແຍກຝູງແບ້ແລະຝູງແກະອອກຈາກກັນເສັ້ງກ່ອນ.

2. ປາຍທາງຂອງຝູງແກະ: (ມັດທາຍ 25:34-40)

ພຣະເຢຊູຊົງໄດ້ສອນເຮົາວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕຽມບ່ອນຢູ່ສຳລັບລູກແກະຂອງພຣະອົງໃນຟ້າສວັນ ດັ່ງພຣະ ອົງຊົງບອກວ່າຈະຈັດຕຽມລູກແກະຂອງພຣະອົງໄວ້ກຳຂວາພຣະທັດຂອງພຣະອົງກໍເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ໃຫ້ ບັນດາລູກແກະທີ່ຢູ່ກຳຂວາພຣະທັດຂອງພຣະອົງນັ້ນເຂົ້າໄປຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ພຣະອົງຈັດຕຽມໄວ້. “ພວກທ່ານທີ່ ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງມາຮັບເອົາຣາຊອານາຈັກ ຊຶ່ງໄດ້ຊົງຈັດຕຽມໄວ້ສຳລັບ ທ່ານຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມໂລກ” (ຂໍ້ 34). ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າເວລານີ້ເຮົາທັງຫລາຍຍັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກລຳ ບາກນາໆປະການ ແຕ່ບໍ່ນານເກີນລໍດອກ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນມາແລ້ວຈະຊົງກ່າວກັບເຮົາດັ່ງທີ່ເຮົາ ເຫັນໃນຂໍ້ 34 ນັ້ນ ເມື່ອນັ້ນແຫລະຈິດໃຈຂອງເຮົາທັງຫລາຍຈະມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ພຣະເຢຊູ ໄດ້ບອກເງື່ອນໄຂຂອງທຸກຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ຄື; ກ່ອນອື່ນຕ້ອງເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະ ອົງແລະປະກອບດ້ວຍການປະຕິບັດດັ່ງນີ້; “ເພາະວ່າເມື່ອເຮົາຢາກເຂົ້າ ພວກທ່ານກໍໃຫ້ເຮົາກິນ ເຮົາຫິວນໍ້າ ພວກທ່ານກໍໃຫ້ເຮົາດື່ມ ເຮົາເປັນແຂກບ້ານ ພວກທ່ານກໍຕ້ອນຮັບເຮົາໄວ້ ເຮົາເບື້ອຍຕົວ ພວກທ່ານກໍເອົາ ເຄື່ອງມາໃຫ້ເຮົານຸ່ງຫົ່ມ ເຮົາເຈັບປ່ວຍ ພວກທ່ານກໍມາຢາມເຮົາ ເຮົາຢູ່ໃນຄູກພວກທ່ານກໍມາທາ” (ຂໍ້ 35- 36). ເວົ້າເຮື່ອງຄວາມເຊື່ອຫລາຍຄົນກໍເວົ້າວ່າເຂົາມີຄວາມເຊື່ອ ແມ່ນແຕ່ຊາຕານກໍເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດ ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ເພື່ອສະແດງອອກເຖິງຄວາມເຊື່ອນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ເລົ່າອອກມາແລ້ວໃນຂໍ້ 35-36 ດັ່ງ ນັ້ນເຮົາຄວນຈະຖາມຕົນເອງວ່າ ເຮົາໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງກ່າວມາແລ້ວບໍ່? ພວກທີ່ຢູ່ກຳຂວາພຣະທັດແມ່ນ ພວກສິນທັມທີ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະອົງກ່າວມາແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າເຮັດເພື່ອພຣະອົງເຂົາຈຶ່ງຖາມ ພຣະອົງໃນຂໍ້ 37-39 . ການທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກເອົາຄົນທີ່ປະຕິບັດແກ່ຄົນຍາກຈົນ, ຄົນຂັດສິນໃນເຮືອງໃດ ເຮືອງນຶ່ງນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການເຮັດດີເປັນຫົນທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ ແຕ່ການເຮັດດີນັ້ນແມ່ນ ການສະແດງອອກຂອງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຮັດການ ເຫລົ່ານີ້ແກ່ຜູ້ຕ່ຳຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນຄົນນຶ່ງໃນພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຮົານີ້ ກໍໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົາເໝືອນກັນ” (ຂໍ້ 40ຂ). ທັງ ໝົດນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະອົງເຮັດການເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ບຸກຄົນທີ່ເຮັດການ ນີ້ທຸກຄົນຈະຖືກຈັດໄວ້ ທີ່ກຳຂວາພຣະທັດຂອງພຣະອົງເພື່ອສິ່ງໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ຈັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ແລ້ວ.

3. ປາຍທາງຂອງຝູງແບ້: (ມັດທາຍ 25:41-46)

ປາຍທາງຂອງຝູງແບ້ທັງໝົດຈະຖືກປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກມັນທັງໝົດ ຈະຖືກສົ່ງໄປຍັງບົງໄພທີ່ໄໝ້ຢູ່ເປັນນິດ “ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຊົງກ່າວກັບບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍພຣະທັດຂອງ ພຣະອົງວ່າ ສູທັງຫລາຍຜູ້ຖືກປ້ອຍເວນ, ຈົ່ງຖອຍໜີຈາກເຮົາເຂົ້າໄປໃນໄພທີ່ໄໝ້ຢູ່ເປັນນິດຊຶ່ງຈັດຕຽມໄວ້

ສໍາລັບພຍາມານກັບບໍລິວານຂອງມັນ” (ຂໍ້ 41). ຄົນທັງຫລາຍທີ່ພຣະອົງຮ້ອງວ່າຝູງແບ້ທີ່ຖືກຈັດໄວ້ກໍາຊ້າຍນັ້ນພາກັນຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນການພິພາກສາທີ່ໄດ້ຍິນພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ “ເພາະວ່າເມື່ອເຮົາຢາກເຂົ້າສູ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຮົາກິນ ເຮົາຫິວນໍ້າ ສູ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຮົາດື່ມ. ເຮົາເປັນແຂກບ້ານມາສູ່ບໍ່ໄດ້ພາເຮົາເຂົ້າໄປ ເຮົາເປືອຍຕົວ ແຕ່ສູ່ບໍ່ໄດ້ເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ນຸ່ງ ເຮົາເຈັບປ່ວຍແລະຢູ່ໃນຄຸກ ແຕ່ສູ່ບໍ່ໄດ້ມາຢາມເຮົາ” (ຂໍ້ 42-43). ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງຖາມພຣະອົງວ່າ “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນພຣະອົງຊົງຢາກເຂົ້າຫລືຫິວນໍ້າ ຊົງເປັນແຂກບ້ານມາ, ຊົງເປືອຍພຣະກາຍ, ຊົງປະຊວນຫລືຢູ່ໃນຄຸກ ແລະພວກຂ້າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດພຣະອົງຍາມໃດ?” (ຂໍ້ 44). ຄົນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖາມພຣະອົງຕາມຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ ເພາະເຂົາຄິດແລ້ວຄິດອີກວ່າເຮືອງທີ່ພຣະອົງກ່າວມານັ້ນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ, ເຂົາຄິດເຊັ່ນນີ້ເພາະເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ ພຣະອົງຈຶ່ງຕອບເຂົາວ່າ “ເຮົາບອກສູ່ທັງ ຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ທີ່ສູ່ບໍ່ເຮັດການເຫລົ່ານັ້ນແກ່ຜູ້ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນພວກນີ້ ພວກສູກບໍ່ໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົາເໝືອນກັນ” (ຂໍ້ 45).

ຫລາຍເທື່ອຄົນເຮົາມັກເຂົ້າໃຈຜິດເຮືອງຖືສິນກິນທານ, ເຮົາມັກຈະກິນທານບ່ອນເຮົາຄິດວ່າສົມຄວນໃຫ້ຜູ້ມີສິນ ເພື່ອວ່າເພິ່ນຈະອວຍພອນໃຫ້, ລາງເທື່ອເຮົາມັກຈະໃຫ້ທານບ່ອນມີກຽດຫລືໃຫ້ເພິ່ນຜູ້ມີຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ເຮົາລືມນຶກເຖິງຄົນຍາກຈົນຂາດເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ຂາດເຂົ້າປາອາຫານ, ຂາດຢາປົວພະຍາດໃນຍາມເຈັບເປັນ, ຄົນຂາດທີ່ເພິ່ງພາອາສັຍ, ພວກນາງໝ້າຍໄຮ້ທີ່ເພິ່ງ, ເດັກກໍາພ້າຂາດຜູ້ດູແລ ແລະອື່ນໆອີກ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບຝູງແບ້ວ່າ “ທີ່ສູ່ບໍ່ເຮັດການເຫລົ່ານັ້ນແກ່ຜູ້ຕໍ່າຕ້ອຍທີ່ສຸດໃນພວກນີ້ ພວກສູກບໍ່ໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົາເໝືອນກັນ” ກໍເພາະວ່າພຣະອົງຊົງຮັກແລະເປັນຫວ່ງຄົນເຫລົ່ານີ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງແຍກຝູງແກະອອກຈາກຝູງແບ້ເພື່ອຈະນໍາເອົາຝູງແກະໄປໄວ້ບ່ອນທີ່ຈັດຕຽມໄວ້ແລ້ວ ດ້ວຍວ່າພວກເຂົາມີຈິດໃຈເມດຕາກະຣຸນນາ ສ່ວນພວກແບ້ທີ່ຂາດຄວາມເມດຕາກະຣຸນນານັ້ນຈະຖືກສົ່ງໄປຍັງບຶງໄຟນະຣິກຕລອດໄປ “ແລ້ວພວກເຫລົ່ານີ້ຈະອອກໄປສູ່ໂທດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ” (ຂໍ້ 46ກ).

ໃນພຣະທັມມາຣະໂກ ໄດ້ບັນທຶກເຮືອງເສດຖີໝູ່ມື້ນຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູ ເພື່ອຖາມວ່າເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ? ພຣະເຢຊູບອກລາວວ່າ “ຢ່າຂ້າຄົນ, ຢ່າມິດສາຈານຈາກຜິວຈາກເມັງ, ຢ່າລັກຊັບ, ຢ່າເປັນພະຍານບໍ່ຈິງ, ຢ່າສື່ໂກງ ຈົ່ງນັບຖືບິດາມານດາຂອງຕົນ ແລະຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ” (ມາຣະໂກ 10: 18-19). ເສດຖີໝູ່ມື້ນຶ່ງກໍຕອບພຣະອົງວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ລາວໄດ້ປະຕິບັດມາແຕ່ນ້ອຍມາແລ້ວ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວອີກວ່າ “ທ່ານຍັງຂາດຢູ່ສິ່ງນຶ່ງ ຄືຈົ່ງໄປຂາຍບັນດາສິ່ງຂອງທີ່ທ່ານມີຢູ່ແຈກທານແກ່ຄົນອະນາຖາ ແລ້ວທ່ານຈະມີຊັບສົມບັດໃນສະໄໝ ແລະຈົ່ງຕາມເຮົາມາເສັງ” (ມາຣະໂກ 10: 21).

ເຮືອງນີ້ໄດ້ສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າການເຮັດດີນັ້ນບໍ່ພໍທີ່ຈະຊີ້ບໍ່ເຂົ້າແຜ່ນດິນສະໄໝຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຕ່ການເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູນັ້ນເປັນທິນທາງດຽວທີ່ຈະນໍາຜູ້ເຊື່ອແລະປະຕິບັດຕາມໄປຍັງຟ້າສະໄໝຂອງພຣະອົງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃນຖານະທີ່ທ່ານເປັນຄຣິສຕຽນທ່ານຈະຊ່ອຍເຫລືອຄົນສາມັນຕໍ່າຕ້ອຍ, ຜູ້ເຈັບເປັນ, ຄົນໃນຄຸກຄຸມຂັງແນວໃດ?
2. ແມ່ນຫຍັງເປັນເຄື່ອງຈ່ອງດຶງບໍ່ໃຫ້ທ່ານໄປຊ່ອຍຜູ້ຍາກຈົນ?

3. ທ່ານມີແຜນການຄ່ອຍເກັບເງິນຄ່າທີ່ທ່ານມີຢູ່ໄປຊ່ອຍຄົນຍາກຈົນຢູ່ບໍ່?
4. ທ່ານຈະແບ່ງເວລາໄປຊ່ອຍຄົນເຫຼົ່ານີ້ແນວໃດ? ຍາມໃດ?
5. ບົດຮຽນທີ່ໄດ້ຮຽນວັນນີ້ສອນຫຍັງທ່ານແດ່? ແລະທ່ານຈະເອົາບົດຮຽນນີ້ເຂົ້າໃນຊີວິດຢ່າງໃດ?

ດຣ. ຫຼຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌